

Tướng Quân Vô Địch

Contents

Tướng Quân Vô Địch	1
1. Chương 1-0: Mở Đầu	2
2. Chương 1-1	5
3. Chương 1-2	9
4. Chương 2-1	12
5. Chương 2-2	15
6. Chương 3-1	18
7. Chương 3-2	23
8. Chương 4-1	27
9. Chương 4-2	32
10. Chương 5-1	36
11. Chương 5-2	40
12. Chương 6-1	44
13. Chương 6-2	47
14. Chương 7-1	50
15. Chương 7-2	52
16. Chương 8-1	55
17. Chương 8-2	59
18. Chương 9-1	63
19. Chương 9-2	68
20. Chương 10-1	71
21. Chương 10-2	75

Tướng Quân Vô Địch

Giới thiệu

Tên gốc: Tướng Quân Vốn Vô ĐịchTác giả: Hạ Kiều ÂnChuyển ngữ: ngocquynh520Chỉnh ngữ: Duy

1. Chương 1-0: Mở Đầu

Phi Thạch Phong, tàng trữ dược thảo trên quý nổi tiếng. Nhưng thế núi kỳ hiểm, quanh năm bị tuyết bao phủ, mây mù lượn lờ, thỉnh thoảng lại có đá lớn sụp đổ, đến nổi được sư Nam Bắc đều chỉ có thể nhìn núi mà than thở. Người có thể lên núi thành công hái thuốc ngày càng ít đi.

Trăng lên, tiết sương giáng vừa tới (khoảng 23-24 tháng 10), Phi Thạch Phong một mảng mênh mông.

Trong gió tuyết, không thể nhìn thấy mặt trăng. Tuyết trắng phau phau bao trùm tất cả lá xanh, cũng như che khuất tất cả đường hẹp quanh co. Gió lạnh thấu xương, không người thổi đến từ phương Bắc, lay động tảng đá lớn nhỏ. Thỉnh thoảng tiếng đá lớn sụp đổ vang dội trong gió tuyết.

Hiện giờ là mùa bão tuyết cuồng phong, ngay cả phi điều cũng không dám tùy tiện bay qua Phi Thạch Phong. Thế nhưng nơi sườn núi bỗng nhiên xuất hiện bóng dáng của hai người.

Hai người này chính là Ấn Phong và Ấn Tâm, hai thầy trò ngụ tại đỉnh Phi Thạch Phong, giờ phút này đang xuống núi, tính bán thảo dược lấy tiền mua một ít lương thực, vật dụng hàng ngày, để qua mùa đông.

Mặc áo bông xanh thẫm, Ấn Phong võ nghệ cao siêu, không hề bị tuyết làm chùn bước, giống như chú khỉ linh hoạt, đạp xuống tảng đá lớn, hướng Đông một cái, hướng Tây một cái, nhảy nhót khắp nơi. Hai chân không bị tuyết dày ràng buộc, thoảng chốc đã có thể đi hết vài trượng. Vì đuổi theo ông, Ấn Tâm ở phía sau phải vội vàng gia tăng tốc độ.

Kéo chặt hai sợi dây thừng trên vai, nằng đeo trên lưng giỏ trúc lớn, nhắm ngay một sườn dốc, môi hồng mím lại, lập tức đề thấp hạ bàn, nghiêng người trượt xuống.

Hô to một tiếng, bông tuyết hai bên bật ra, bóng dáng màu hồng bé nhỏ với tư thế cực kỳ tuyệt mỹ, dừng lại vững vàng trên tảng đá phía trước. Giỏ trúc phía sau không hề dao động.

“Ai da, không được.” Giẫm chân lên một tảng đá lớn, Ấn Phong bỗng nhiên kêu lên một tiếng.

“Cái gì không được?” Rút đôi chân đang bị vùi lấp trong tuyết lên, trong nháy mắt, gần như tinh thần Ấn Tâm căng thẳng hẳn lên. “Là gấu à? Hay là hổ trắng xuất hiện?” Vốn là bóng dáng nhỏ bé còn đang đứng im ở trước tảng đá lớn, thoảng chốc giống như bay lượn, trốn về phía sau tảng đá. Đôi mắt xinh đẹp màu hổ phách khẩn trương nhìn góc xung quanh.

Mặc dù ở Phi Thạch Phong đã mười năm, đường đi núi này giống như đường đi hậu viện nhà mình. Nhưng chỗ này cái gì cũng có, có trời mới biết trong nháy mắt sẽ có chim bay ác thú nào phóng ra, đương nhiên nằng phải đề phòng cẩn thận.

Nhìn đồ đề nhất gan tự tay mình nuôi dưỡng, Ấn Phong nhịn không được trợn trừng mắt: “Đều không phải!”

“Đều không phải à?” Chu miệng nhỏ, Ấn Tâm thở dốc ra vì kinh ngạc: “Đó có phải là tuyết lở không?” Nằng hét lên the thé, tiếp theo trong nháy mắt, giống như chó quýnh dít vượt tường, phóng qua tảng đá trước mặt, ôm chầm lấy chân của Ấn Phong, “Sợ phụ cứu mạng!”

“Cũng không phải tuyết lở!” Ấn Phong tức giận rống lên: “Buông tay!”

“Hả?” Áo choàng màu hồng hạ xuống, mắt hổ phách chớp chớp vài cái vô tội, nhưng đôi bàn tay nhất định không buông, “Vậy rốt cuộc chuyện gì ‘không được’ à?” Không buông không buông, trừ khi sư phụ chịu nói rõ ràng.

“Đông Phương Thú Thiên!”

“Đông Phương Thú Thiên?” Môi đào đỏ mọng thở ra từng đợt khí nóng, “Vậy là cái gì? Điều hâu à?”

“Con...” Đè nén khoeo mắt co rúm, vốn là Ấn Phong thật muốn bẻ vụn bàn tay nhỏ bé đang bám trên chân ra, nhưng ngẫm nghĩ lại thì đột nhiên ngồi xổm người xuống, thay vào khuôn mặt tươi cười, “Tâm Nhi à, vì sư nói con nghe, Đông Phương Thú Thiên là mãnh tướng đệ nhất của triều đình nhà ta, người ta gọi là Thú Tướng quân. Người này võ công cái thế, uy chấn thiên hạ, bách chiến bách thắng. Chỉ cần nhắc tới tên của hắn, ngay cả ác bá dữ tợn nhất của Thương Lang quốc ở phương Bắc đều phải sợ hãi ba phần.”

“À, thì ra Đông Phương Thú Thiên là con người.” Nghe xong một tràng giới thiệu, trong đầu Ấn Tâm chỉ có ý nghĩ này.

Khoeo mắt đầy nếp nhăn khẽ co rút một chút, Ấn Phong làm bộ như không để ý.

“Những năm gần đây, nhờ có Thú Tướng quân thay mặt triều đình trấn thủ Bắc Cương, những nước nhỏ phương Bắc đó mới ngoan ngoãn an phận thủ thường. Thật không nghĩ tới, Thú Tướng quân như thế ... Ồi.”

“Thú Tướng quân như thế nào?” Nghe chỉ được một nửa lời nói, Ấn Tâm không khỏi có chút tò mò, “Sư phụ, ngài nói rõ ràng chút đi, có phải ngài đang tính toán cái gì không?”

“Thiên cơ không thể tiết lộ, vì sư không thể nói nhiều.” Vuốt nhẹ vòm râu dài bạc trắng, Ấn Phong làm ra vẻ thần bí. “Vi sư chỉ có thể nói, Thú Tướng quân này là một người rất quan trọng. Nếu có một ngày Thú Tướng quân không thể giúp đỡ triều đình trấn giữ biên giới, những nước nhỏ nơi biên cương này nhất định sẽ mượn cớ cử binh xâm lược, đốt giết bắt người cướp của. Đến lúc đó thì dân ta sẽ lâm than trong bể khổ, dân chúng kêu than!”

“À, vậy thì nên làm gì bây giờ?” Chỉ mới tưởng tượng thôi, Ấn Tâm đã bị dọa đến mức mặt mũi trắng bợt.

“Rất đơn giản, con đi Trường Thành phương Bắc một chuyến, đến bên người Thú Tướng quân bảo vệ hắn là được.” Ấn Phong thần nhiên đề nghị, giọng nói tự nhiên giống như đang bàn chuyện thời tiết.

“Con?” Ngón tay thon dài trắng toát chỉ chỉ mũi mình, mắt Ấn Tâm trợn lớn, “Bảo vệ Tướng quân?” Ừc, nàng nghe lầm, hay là sư phụ nói sai?

“Không sai. Quốc gia hưng vong, người dân cũng phải có trách nhiệm. Con có thể triều đình mà hết lòng bỏ ra tâm sức, vì sư cảm thấy vô cùng kiêu ngạo.” Lắc chân tách rời khỏi bàn tay nhỏ bé, Ấn Phong bỗng nhiên đứng dậy, nhảy lên mặt một tảng đá khác.

Nhìn thấy sư phụ nói đi là đi, Ấn Tâm vội vàng trượt xuống tảng đá lớn, đuổi theo, “Nè, vì sao lại là con?”

“Bởi vì bát tự của con và Thú Tướng quân rất phù hợp. Chỉ cần con ở cạnh hắn, mọi việc nhất định hết cùng lại thông.” Mặc dù gió tuyết đan xen, giọng nói của Ấn Phong lại có thể xuyên thấu tiếng gào rú của bão tuyết, bốn bề yên tĩnh truyền đến tai Ấn Tâm.

“Có thể coi là như thế, nhưng con không biết võ công.” Ấn Tâm vừa kêu, vừa cố sức đuổi theo.

“Yên tâm, con có sức mạnh hơn người.”

Ấn Phong ngừng chân lại phía trước. Trước mắt ông có một tảng đá lớn chặn ngang đường. Tảng đá này rất lớn, dài rộng tất cả khoảng bốn thước, năm thước, chẳng những đè gãy liên tiếp ba cây Long Sam (hình như là một loại cây thông), mà còn chặn đứt con đường mòn duy nhất dẫn xuống núi.

“Ái chà, chẳng trách hôm nay khí hậu trong cốc có chút khác thường. Thì ra là tảng đá lớn này làm rối loạn trận pháp.” Ông vuốt vuốt râu dài, trầm tư suy nghĩ, “Tâm Nhi, đến đây, mau dời tảng đá lớn này đi, bằng không trong cốc sẽ xảy ra mưa đông đấy.”

“Vâng ạ.” Thật vất vả lắm Ấn Tâm mới đuổi theo kịp, vừa nghe tới Tiểu Tiểu cốc bốn mùa như xuân sẽ có mưa đông, nàng lập tức vươn hai tay ra, ôm lấy một góc của tảng đá.

Trong bão tuyết chỉ nhìn thấy bóng hồng nhỏ bé và tảng đá lớn phủ đầy tuyết, tạo thành hình ảnh rất đối lập. Bất kể nhìn từ góc độ nào, ai cũng có thể khẳng định, Ấn Phong nhỏ bé tuyệt đối không có khả năng di chuyển tảng đá lớn này. Nhưng trong nháy mắt, chuyện không thể tưởng tượng lại xảy ra...

Đôi bàn tay trắng xanh nhỏ bé nâng từ dưới lên, tảng đá lớn giống như một khối bông vải, cùng với thân Long Sam đang uốn cong, nhẹ nhàng bật lên.

“Sư phụ, người muốn đặt tảng đá này ở đâu?” Giơ tảng đá lên cao, nàng cao giọng chờ chỉ thị.

Ấn Phong tính toán trong đầu, cuối cùng chỉ chỉ gốc cây cổ thụ cao ngút trời ở hướng Đông cách đó khoảng ba thước.

“Để qua bên phải của cây, cẩn thận, ngàn vạn lần đừng đè ép rễ cây.”

“Dạ.” Mặt Ấn Tâm không đỏ, hơi thở không gấp, khiêng tảng đá lớn thận trọng đi tới địa điểm Ấn Phong chỉ định, dùng chân đẩy tuyết đọng ra bốn phía, sau khi xác định không có rễ cây thì mới đặt tảng đá xuống một cách nhẹ nhàng.

“Xem kìa, thân này của con sức mạnh ghê gớm, ngay cả vi sư cũng theo không kịp, con còn sợ không thể bảo vệ Thú Tướng quân sao?” Ấn Phong cười hì hì nói.

“Nhưng mà nghe ra Bắc Cương giống như rất xa. Nếu trên đường gặp phải ác tặc gì đó, đồ nhi sẽ sợ...” Ấn Tâm vẫn là do dự.

Tuy rằng nàng rất muốn vì quốc gia một lòng ra sức, nhưng bản tính nàng nhát gan, chưa từng xa nhà một mình. Bỗng dưng nàng phải đi Bắc Cương một mình, làm sao không sợ được chứ.

“Về điểm này, vi sư đã sớm dò hỏi trước rồi. Đúng lúc hôm nay có đội buôn Kinh Thành sẽ đến Trương gia thôn, đến lúc đó con chỉ cần đi theo bọn họ, không tới hai tháng thì có thể đến Bắc Cương. Dọc theo đường đi có người chăm sóc lẫn nhau, thật sự không có gì phải lo lắng.” Ấn Phong vừa nói, vừa đi xuống núi.

“Hôm nay?!” Ấn Tâm kêu lên một tiếng, vội vàng đuổi theo.

“Đúng vậy. Xem ra sâu xa bên trong, vận mệnh đã sớm an bày con phải đi chuyến này. Chỉ là vi sư cũng hiểu được đường đi gian nan, đương nhiên sẽ không để con đi không công lần này. Vì vậy chỉ cần con có thể hoàn thành công tác trở về, vi sư lập tức tặng con bộ ‘Thao Thiết phổ’ trân quý, xem như là phần thưởng.”

“ ‘Thao Thiết phổ’ ?!” Khuôn mặt nhỏ nhắn sáng ngời, Ấn Tâm gạt phăng do dự sang một bên, lập tức mang giỏ trúc nặng nề, chạy nhanh đến bên cạnh Ấn Phong, “Sư phụ, người nói thật? Thật sự chỉ cần con hoàn thành nhiệm vụ thì người sẽ tặng ‘Thao Thiết phổ’ cho con?”

“Có bao giờ Vi sư gạt con chưa?”

Ấn Tâm nghĩ nghĩ: “Hình như chưa có.”

“Chính là như vậy.” Ấn Phong bật cười ha hả, lợi dụng nụ cười che giấu ánh mắt giảo quyệt thâm sâu. “Như thế nào? Có đi hay không? Hay cần phải suy đi nghĩ lại...”

“Con đi! Con đi!” Ồ! Chuyện này hoàn toàn không cần suy đi nghĩ lại!

Thao Thiết phổ! Thao Thiết phổ đó!

Sư phụ đã tốn cả đời, đi khắp Đại Giang Nam Bắc, ăn qua trăm ngàn món ăn của mọi dân tộc, cực nhọc khổ sở thu thập, gom góp tất cả các loại món ngon vật lạ. Chỉ cần có bộ sách dạy nấu ăn kia, trù nghệ của nàng còn có thể tăng thêm nhiều bậc, hơn nữa còn có thể nấu ra các loại mỹ thực biến hóa khôn lường.

Nàng cầu xin đã nhiều năm, nhưng trước sau như một sư phụ không hề cho nàng nhìn tới bộ sách kia, dù chỉ một lúc. Hôm nay, chỉ cần nàng đi Bắc Cương thì có thể lấy được bộ sách nấu ăn kia dễ như trở bàn tay. Loại giao dịch ăn chắc không lỗ này chỉ có người ngu ngốc mới từ chối mà thôi!

“Chắc chắn chứ?” Ấn Phong không yên lòng hỏi lại một lần, “Vi sư hi vọng con có thể suy nghĩ cẩn thận rõ ràng, ngàn vạn lần đừng vì xúc động nhất thời mà...”

“Sư phụ, đồ nhi không xúc động. Bây giờ đồ nhi trở về Tiểu Tiểu cốc thu dọn hành trang.” Dứt lời, Ấn Tâm cầm đầu chạy ngược trở lại.

“Gấp cái gì!” Ấn Phong duỗi cánh tay ra, trong nháy mắt đã kéo người trở lại. “Quần áo lương khô có thể mua ở trên đường. Ngược lại đội buôn kia không thể chờ người, nếu bỏ lỡ thì con có thể sẽ gặp phiền toái đấy!”

“Cũng phải.” Ấn Tâm bưng tỉnh hiểu ra, vội vàng xoay người lại, “Sư phụ, mau mau mau! Chúng ta đi nhanh lên, ngàn vạn lần đừng trễ nãi thời gian.”

“Được. Con có thể vì dân vì nước như thế, vì sự thật sự cảm động. Chỉ là con phải để ý dưới chân, đừng bao giờ để ngã bị thương...”

Ầm!

Một tiếng nổ thật lớn không báo trước vang lên.

Ấn Phong ngạc nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy một tảng đá lớn bỗng nhiên lăn cuộn cuộn về hướng chân núi, khí thế mạnh mẽ, tốc độ thật nhanh, lăn tới chỗ nào là đám tuyết chỗ đó văng ra, cây đổ đá bay. Chỉ là trong khoảng thời gian ngắn ngủi, một đường tuyết trượt bằng phẳng đã hiện ra trước mắt.

Vỗ vò hai tay, Ấn Tâm hào khí dâng tràn, quay đầu nhìn về phía Ấn Phong, chỉ vào đường tuyết, má lún đồng tiền rạng rỡ như một đóa hoa.

“Sư phụ, đừng đạp trên đá nữa, chúng ta theo đường này, trượt thẳng xuống dưới!”

2. Chương 1-1

So với mong mỏi của mọi người, cuộc hành trình kỳ này thuận lợi hơn gấp trăm lần.

Theo của người dẫn đầu nói, trước tiết Hàn Lộ (ngày 8 hay 9 của tháng 10) thì đoàn buôn sẽ đến Trương Gia thôn, nhưng không hiểu sao ngựa dùng để vận chuyển hàng hóa lại bị bệnh, kết quả hành trình bị kéo dài cho tới tiết Giáng Sương (ngày 23 hay 24 của tháng 10) mới đến Trương Gia thôn.

Vốn là cô vẫn lo âu, không biết bao lâu ngựa mới có thể khỏi hẳn, không ngờ Ấn Tâm mới đến chưa được bao lâu thì đám ngựa chẳng những không cần thuốc đã bình phục, mà còn không hề gặp phải chuyện xui xẻo gì trên đường đi, cả ngày phấn khởi, giống như vừa mới uống thuốc thần vậy.

Chỉ là điều họ cảm thấy kỳ lạ nhất không phải chỉ vậy.

Ít ra lặn lội đường xa thì cũng sẽ gặp một ít chuyện ngoài ý muốn, giống như nửa đường gặp phải thổ phỉ tập kích thì cũng chẳng có gì lạ. Nhưng từ khi Ấn Tâm gia nhập, hành trình tiếp theo đều giống như có thần phù hộ, vô cùng thuận lợi.

Không gặp thổ phỉ chặn đường, cũng không gặp dã thú tập kích, ngay cả gió tuyết năm nay cũng dịu đi rất nhiều. Đáng lẽ hành trình bị chậm trễ, bây giờ đã trở lại bình thường.

Vận may nối tiếp khiến Ấn Tâm lập tức trở thành phúc tinh trong mắt của đám thương lữ. Hơn nữa bộ dáng lại dịu dàng đáng yêu, tất cả trai gái, già trẻ lớn bé trong đoàn buôn đều yêu thích nàng không thôi, dọc theo đường đi, nàng được họ chăm sóc rất tốt.

Lúc này, đoàn buôn vừa mới đến thành trấn náo nhiệt nhất ở Bắc Cương – Gia Khẩu. Đoàn buôn không vội làm việc quan trọng của họ, tất cả đều vây quanh nàng, lưu luyến không muốn xa người.

“Tâm Nhi à, khó có khi gặp phải tiết Đông Chí (ngày 22 tháng 12 cho đến 5 tháng 1), người cũng đừng vội vã lên đường. Hôm nay ở chung với mọi người, ăn chè trôi nước. Ngày mai sẽ để tiên phòng dẫn người đến nông trường của Tướng quân.” Mặc đại thẩm phụ giúp việc nấu cơm trong đoàn buôn, yêu thương lời kéo Ấn Tâm. Bà chính là không yên lòng để nữ hài nhi dịu dàng đáng yêu này ở lại một mình tìm người nơi chốn xa lạ này.

“Đúng đây! Nông trường của Thú Tướng quân ở ngoài Bắc Môn. Tốt nhất là người nên nghỉ ngơi qua đêm, sáng mai tìm người cũng không muộn.” Mặc đại thúc cũng mở miệng. Thân hình của ông to lớn, ngũ quan sâu sắc, có một nửa huyết thống của người Hồ, một người phương Bắc chính gốc.

Bởi vì có duyên phận, mười lăm năm trước hai vợ chồng đã nhắm lấy thời cơ buôn bán, hàng năm sẽ theo đoàn buôn ngược xuôi Nam Bắc, mua bán tạp hóa khắp nơi.

“Dạ... Nhưng sự phụ đã từng cản dận, một khi đến Gia Khẩu thì phải đi nhanh về hướng Bắc, nếu không sẽ bỏ lỡ mất cơ hội gặp mặt Thú Tướng quân.” Mới vừa tới Bắc Kinh, Ấn Tâm không khỏi chớp đôi mắt to màu hổ phách xinh đẹp, tò mò nhìn chung quanh.

Gia Khẩu không hổ là thành trấn náo nhiệt nhất Bắc Cương. Còn chưa nói vùng đất rộng lớn, ngay cả số lượng cửa hàng cũng không thua kém gì Kinh Thành.

Đường cái hai bên nhộn nhịp, những thạch ốc màu xám kiên cố xếp thẳng hàng. Thạch ốc ở ngã tư đường khá lớn, tràn ngập đủ loại gánh hàng rong, tạp hóa Nam Bắc, đồ ăn các miền, thứ gì cũng có.

Mặc dù tuyết đang rơi trong thời kỳ này, nhưng thương khách khắp nơi nối liền không dứt. Đám đông lui tới đã quét đi không ít tuyết đọng lại trên đường, bây giờ chỉ còn lại một lớp sương mỏng.

Người ở đây không thể phân biệt được ai là Hồ ai là Hán. Cho nên về mặt ẩm thực, quả thật biến chế không lường.

Hơi khói bốc lên phiêu tán, trong cửa hàng phía trước, ông chủ đang nướng một loạt thịt dê. Nung đỏ lửa than nướng lại thịt dê đến non mềm lại thơm phức, phần trên tươi rán dầu mỡ, xem ra thật sự rất hấp dẫn. Đặc biệt là ông chủ vừa rắc lên đó một phần bột hương liệu không màu, mùi cay đậm đặc xông lên, khiến nước miếng trong miệng nằng đã sớm ứa ra.

Nhắm mắt lại, Ấn Tâm hít hít hơi vào, không khỏi tò mò suy đoán thành phần nguyên liệu của bột hương kia.

“Vậy thì thôi.” Hai vợ chồng liếc mắt nhìn nhau một cái.

Hành trình hai tháng, đoàn người không giấu diếm nhau chuyện gì. Theo như lời nói của Ấn Tâm, bọn họ đoán chừng Ấn Phong là một kỳ nhân ẩn nấp trên núi, lời nói của hắn rất có đạo lý.

Chỉ là hai vợ chồng có thể hiểu được, Lý Áo đứng một bên đành gật đầu chấp nhận thôi.

“Ôi, Gia Khẩu rất náo nhiệt, nhưng rỗng rần lẫn lộn. Thân gái một mình, lỡ gặp phải nguy hiểm gì, thật là...”

“Bậy bậy! Người không nói chuyện, người ta không nói người bị cầm đầu à! Tâm Nhi là một phúc tinh, làm sao có thể gặp nguy hiểm? Người im cái miệng mở quạ của mình đi!” Lão Lý tạp công trong đoàn buôn lập tức đập cho Lý Áo một cú.

Tuy rằng trời cao thượng đế ở xa, an toàn ở vùng biên cương không thể so sánh với Kinh Thành được. Nhưng người hiền có trời phù hộ, hẳn thật sự có tin tưởng đối với vận số của Ấn Tâm tiểu phúc tinh này.

Rút một bản vẽ hoa râm từ tay áo ra, lão Lý trải tấm bản đồ giống như hiển vật quý ra.

“Đây là cái gì?” Lý Áo lập tức chồm tới.

“Dùng cái móng cũng biết đây là bản đồ!” Lão Lý đắc ý hả hê mấy tiếng, “Ta không giống như những người khác chỉ biết mở miệng. Từ ba ngày trước, ta đã tỉ mỉ vẽ lại bản đồ Gia Khẩu này, chỉ cần nha đầu này chiếu theo dấu mũi tên chỉ đi, không cần nửa canh giờ thì đã có thể tới nông trường của Thú Tướng quân.”

Không ngờ lão Lý còn có chiêu thức này, toàn bộ đoàn người không khỏi tò mò ghé đầu nhìn lên bản vẽ.

“Đây là bản đồ?”

“Ta xem giống như chữ gà bới.”

“Ừa, ta lại cảm thấy bức sơn thủy vậy mực này tả rất thực. Ngón núi băng này nhìn rất giống.”

“Ha, đây cũng xem là bản đồ à? Nếu phải đi theo bản đồ này thì e rằng ngay cả quý cũng lạc đường mất.” Đoạt lấy bản vẽ, Lý Áo cười ha hả. Mọi người thấy vậy cũng cười theo.

Nhìn thấy tâm huyết của mình bị người khác phê bình không đáng một đồng, nhất thời lão Lý cảm tức, chân phải nhấc lên, đá lên sau lưng Lý Áo một cú. Người kia phản ứng không kịp, ngã sầm về phía trước.

Bịch một tiếng, Lý Áo ôm mặt mũi bầm dập, không khỏi la hét om sòm, mắng nhiếc không thôi. Không cam lòng bị hạ nhục, hắn xoay chân dài ra, trong nháy mắt đã gạt lão Lý té nhào trên đất. Ngay sau đó, một già một trẻ nhào vào đánh nhau trên đường đá.

Nhìn thấy có trò vui trước mắt, không ít người đi bộ xông tới. Ấn Tâm nhỏ nhắn không cẩn thận, bị sóng người đẩy ra ngay giữa đường.

Người trên đường tới lui không ngừng, thiếu chút nữa cái đầu nhỏ bé của nàng bị người đi đường đụng ngã xuống đất. Nếu không phải người tiên phong phát hiện kịp thời, lôi nàng trở lại ven đường, chỉ sợ nàng đã bị người cao ngựa lớn của phương Bắc giẫm lên dưới chân rồi.

“Cám tạ... cám tạ đại thúc.” Ôm bọc quần áo, Ấn Tâm vừa nhếch nhác nói cảm ơn với người tiên phong, vừa phúi phúi bông tuyết trên áo choàng xuống, lần đầu tiên cảm nhận được sự khác biệt về mặt thể hình của người phương Nam và phương Bắc.

“Cám tạ cái gì!” Người tiên phong vỗ vỗ đầu Ấn Tâm, xem nàng như đứa bé ba tuổi, “Chỉ là ta thấy trời bắt đầu tối rồi, nếu người muốn đi nông trường, thì phải đi ngay bây giờ, nếu không thì không nên đi.”

“Nhưng sư phụ đã từng dặn dò, đến Gia Khẩu thì đi về phương Bắc, bằng không sẽ không gặp được Thú Tướng quân.” Ấn Tâm lại nhắc lại lời nói của Ấn Phong, từ đầu tới cuối nhớ kỹ lời dặn dò của sư phụ.

“Được rồi, một khi đã như vậy, vậy thì tự mình người cẩn thận, chọn đường có nhiều người đi, đừng bao giờ chui vào đường nhỏ. Chúng ta ở đây nghỉ ngơi một tháng, nếu trên đường gặp chuyện phiền toái, nhớ quay lại tìm chúng tôi ngay lập tức, biết không?” Thấy mình không thể khuyên nổi người, người tiên phong chỉ có thể dặn dò nên chú ý mọi chuyện một chút.

Thật ra hắn cũng muốn phái người hộ tống nàng tới nông trường của Tướng quân, nhưng tình cờ gặp tiết Đông Chí, đoàn buôn vội vàng dỡ hàng dựng lều, rất nhiều hàng hóa cần được đưa đến những cửa hàng đã chỉ định trước khi trời tối. Trong lúc nhất thời, hắn thật sự không kiếm ra được người.

“Đại thúc, một mình ta không thành vấn đề.” Nhìn ra người tiên phong lo lắng, trái lại Ấn Tâm lại an ủi: “Huống chi nông trường của Thú Tướng quân cách đây không xa, lát nữa sẽ đến thôi.”

“Nói cũng phải.” Người tiên phong gật đầu, quả nhiên giảm đi lo lắng rất nhiều.

Nông trường ở ngoài cửa Gia Khẩu khoảng năm dặm, kích thước rất lớn, tuyệt đối không khó tìm.

“Ta đi trước, xin ngài thay ta nói một tiếng tạm biệt với mọi người.” Sắc trời phương Bắc tối thật nhanh. Nhìn thấy hình như tuyết rơi nhiều hơn, Ấn Tâm vội vàng cuốn kỹ gói đồ trên lưng. Vốn là tính nói tạm biệt với Mạc đại thẩm, nhưng lão Lý và Lý Áo vẫn còn quấn chặt nhau, nàng không thể xông vào đám người, nên đành nhờ người tiên phong chuyển lời.

“Ta biết rồi, người nhanh chóng lên đường đi. Muốn hỏi đường thì nhớ tìm cửa hàng mà hỏi, đừng hỏi người qua đường. Phải bảo vệ bọc quần áo cẩn thận, đừng để người ta cướp đi...”

Trong lúc người tiên phong lải nhải dặn dò, Ấn Tâm vẫy tay, cuối cùng cũng bắt đầu hành trình đi tìm Đông Phương Thú Thiên.

Mấy ngày lên đường liên tiếp khiến nàng vừa mệt vừa đói. Mùi đồ ăn hai bên cửa hàng truyền đến càng khiến nước miếng của nàng chảy ròng, bụng sôi lùng bùng. Nhưng lệnh của sư phụ không thể không tuân theo, nàng đành phải cưỡng ép bản thân chuyển tâm lên đường.

Dù sao chỉ cần tìm được Đông Phương Thú Thiên, nàng có thể ngồi ngơi ngơi thoải mái, cho nên nàng nhất định phải nhịn.

Nhịn đó!

Thật sự chứng minh, trên đầu chữ nhện có một cây đao. Phàm là người, rất ít ai có thể nhìn được, đương nhiên Ấn Tâm cũng không ngoại lệ.

Ngay từ đầu, nàng đã tự nói với mình, người là sắt, cơm là thép, không ăn cơm, làm sao có thể lên đường? Vì vậy sau khi đi được một dặm đường, rốt cuộc nàng không chống nổi mùi thịt như hình với bóng, dừng bước muốn ăn, mua một gói thịt dê ở ven đường.

Bên ngoài thịt dê nhìn rất bình thường, nhưng mặt da nướng đến vàng óng ánh, ngoài dòn trong mềm, còn có mùi lúa mì nhàn nhạt, bao vây lấy thịt dê trơn mềm bên trong. Quả thật là mỹ vị nhân gian! Chỉ là mới cắn được một miếng, chân của nàng liền mọc rễ, quên mất cử động.

Đứng lặng một chỗ, từ da tới thịt dê, nàng quan sát cẩn thận mỗi động tác của ông chủ, đồng thời âm thầm ghi nhớ độ lửa, phương pháp, gia vị. Trừ những thứ này ra, nàng còn xin thêm chút tương chấm, lập đi lập lại thưởng thức từng hớp, cảm thấy thỏa mãn rồi mới tiếp tục đi tiếp.

Nhưng mới đi được vài bước, cách đó không xa, có gánh hàng rong bán bánh bao thịt dê, mùi vị độc đáo lại bay tới.

Mùi vị lần này vừa đắng lại vừa cay, còn có mùi sữa thơm đậm đặc không thể không ngửi được. Nàng ngửi ngửi, đôi chân không tự kiềm chế được mà bước tới gánh hàng rong.

Khác xa với khẩu vị ở Trung Nguyên, đồ ăn dân tộc biên cương rất cay. Mặc kệ là loại đồ ăn gì, rất nhiều các loại gia vị được thêm vào, để tăng thêm màu sắc và hương vị.

Lần đầu tiên trong đời tiếp xúc với món ăn kỳ lạ của Bắc Cương, tò mò giống như nấm mọc lên, xông ra từ đáy lòng của Ấn Tâm. Sự say mê đối với trù nghệ sâu trong máu cũng bị thức tỉnh.

Vì phải biết pha trộn các hương liệu vào trong đồ ăn, dường như sự đam mê của nàng bắt đầu dẫn nàng xuyên qua những gánh hàng rong lớn nhỏ, hoàn toàn quên mất mình còn phải lên đường.

Được sư phụ nuôi dưỡng từ năm nàng tám tuổi, sư phụ phát hiện nàng quả thật có thiên phú về trù nghệ, thậm chí còn có thể gặp qua là không thể quên. Chỉ cần cho nàng nhìn thấy cách làm một lần, cho nàng dụng cụ, nguyên liệu nấu ăn giống như vậy, nàng có thể bào chế đúng cách, nấu ra y chang như vậy, ngay cả hương vị cũng không hề khác bao nhiêu.

Vị giác và khứu giác nhạy bén bẩm sinh, khiến nàng có thể nhắm ra được các loại nguyên liệu trong thức ăn, ngoại trừ hương liệu chính tông mua được ở Bắc Trường Thành, hoặc là tự chế. Vì vậy để biết nguồn gốc của hương liệu, mỗi lần ăn xong món ăn nào là nàng sẽ vung tay múa chân với những ông chủ người Hồ không biết tiếng Hán.

Ông chủ gánh hàng rong thấy bộ dạng đáng yêu của nàng, lại là người Hán ngàn dặm phía Nam, cho nên không chút dè phòng, nếu nghe hiểu được câu hỏi thì sẽ tận tình trả lời.

Chỉ mất một canh giờ, chẳng những nàng thử hết các loại mỹ thực của Bắc Trường Thành, mà ngay cả phương pháp nêm nếm đều nắm vững trong tay, vui sướng tới mức có thể bay lên trời.

Vỗ vỗ bụng căng cứng, nàng liên tục quay lại phía sau nhiệt tình vẫy tay chào tạm biệt.

Cho dù tuyết xuống không ngừng, có áo choàng che phủ, nhưng miệng cười rực rỡ như hoa, thu hút sự chú ý của người khác. Không ít người đi đường rồi rít quay đầu, nhìn lại nhiều lần bóng lưng cô đơn của Ấn Tâm, mà người kia thì lại hồn nhiên không hay biết gì.

Ông chủ nhiệt tình cầm bánh ngọt bột bắp đưa tới, nàng vui mừng cởi bọc quần áo xuống, đang định ‘tích trữ lương thực’ thì không biết sau lưng xông tới một kẻ liều mạng, xô ngã nàng trên mặt đất.

Áo choàng màu hồng đao bay lên, trong nháy mắt, mái tóc đen óng ả mềm mại xỏa tung.

“Đau!”

Trong phút chốc, Ấn Tâm thật sự hoài nghi cánh tay của mình có thể bị chặt đứt rồi.

Tuyết vẫn rơi, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lộ ra vẻ tái nhợt, xoa xoa cánh tay trái bị đau, nàng nhìn đau ngồi dậy quỳ trên tuyết. Đang định ngẩng đầu nhìn xem ma quỷ nơi nào lại không có mắt, thì trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ, khiến nàng nhìn vội xuống đôi tay của mình.

Tay phải của cô... Ôi, trống không.

Tay trái của cô... Hả, cũng trống không

Cho nên nói cách khác...

Gói đồ của nàng không cánh mà bay!?

3. Chương 1-2

Mắt nâu xinh đẹp bỗng chốc trợn trừng, không thèm để ý mình đang bị đau, Ấn Tâm lật đật chống tường xám lạnh như băng, gắng gượng đứng lên từ mặt tuyết, hoảng hốt tìm kiếm khắp nơi ‘cơm áo cha mẹ’ của mình.

Quần áo của cô, lộ phí đều ở trong gói đồ, còn có cả bánh ngọt bột bắp nóng hổi chưa kịp thưởng thức kia. Nếu gói đồ đã mất rồi, nàng chỉ còn có thể ăn không khí mà thôi!

Sự thật này quả thật kinh khủng, dọa Ấn Tâm hết hồn, nước mắt trào ra, rơi lả chả. Bỗng nhiên bên trong con hẻm tối lại truyền đến một loạt âm thanh náo động.

Theo âm thanh nhìn lại, chỉ thấy một bóng người bỗng nhiên bay ra từ hẻm nhỏ, bóng dáng cao lớn, ‘ầm’ một tiếng, đụng phải tường đá. Tường đá chịu không nổi sức va chạm này, không ít mảnh đá nhỏ bắn ra bốn phía. Trong vô số những mảnh đá đó, còn có cái bay đến chân của nàng.

Nhìn thấy người Hồ suy sụp ngã ngồi dưới chân tường, tuy rằng Ấn Tâm vội vã tìm lại gói đồ, nhưng lại lo lắng cho an nguy của đối phương, đang suy tính có nên tiến lại phụ giúp một tay hay không thì có hai nam tử mặc trang phục người Hán từ từ đi ra từ trong hẻm.

Hai người đang đứng nghiêng người lại, khiến nàng không thể nào nhìn rõ diện mạo. Chỉ là hai người này có thân hình vô cùng cao to, so với người Hồ bản xứ thì tuyệt đối không thể thua kém.

Nhìn thấy nguyên nhân không bình thường, nàng lập tức trốn vào phía sau góc tường hỗn loạn, chỉ dám thò đầu ra ngoài, lén lút nhìn động tĩnh trong hẻm tối.

“Tiểu tử, ta khuyên người tốt nhất giao đồ ra đây! Nếu không thì đừng trách ta cho người thêm một chương.” Cùng một lúc, nam tử mặc áo bông màu nâu chợt giơ lên nắm đấm, mấy đốt ngón tay lòi ra kêu rần rắc, nghe thật dọa người.

“Cái gì, cái gì chứ?” Người Hồ giả ngu, bàn tay giấu diếm nắm chặt lại, nhưng cẩn thận nhìn lại, sẽ thấy trong khe hở lộ ra một khúc vải đỏ.

Ấn Tâm càng nhìn khúc vải đỏ này càng cảm thấy quen mắt, nhưng lại không có can đảm cắt ngang loại không khí gượng gạo tuốt ra khỏi vỏ này.

“Còn muốn giả ngu? Thật sự chán sống rồi mà!” Nam tử áo nâu cười hừ, nắm tay giống như tảng đá lớn vung ra không hề báo trước, ai ngờ lại bị nam tử áo đen đưa tay ra đỡ.

“Tướng quân?” Nam tử áo nâu bất mãn kêu lên.

Nam tử áo đen - - cũng là Đông Phương Thú Thiên, lắc đầu.

“Giao ra gói đồ, tạm tha cho người.” Hắn quay đầu lại, lạnh lẽo nhìn người Hồ trên đất, chỉ là thân thể cường tráng mới bước tới trước một bước, khí thế khiếp đảm kinh hồn dọa trắng mặt người Hồ kia.

“Này, làm sao có thể? Chuyện này... Đây là bọc quần áo của tiểu dân, tại sao ngài——”

“Lại còn, người muốn trở lại biên cương tiếp tục làm việc à?”

Lần này, tên người Hồ kia sợ tới mức nói không ra tiếng, vội vàng ném gói đồ xuống mặt tuyết.

Gói đồ màu hồng, cho dù bị người vò nát, còn dính không ít tuyết trắng, nhưng nàng chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhận ra được, đó chính là ‘áo cơm cha mẹ’ của mình.

“Aaa, là gói đồ của ta.” Nàng vừa mừng vừa sợ, chạy đến hằm tối, đang muốn cúi người nhặt gói đồ lên thì bỗng nhiên cảm thấy một luồng cảm giác áp bức từ đằng trước đè xuống.

Nàng sợ hãi ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc chạm phải cặp mắt sắc bén như mắt chim ưng, đang chăm chú nhìn nàng. Khổ nỗi nàng lại không thể nào động đậy, chỉ có thể瑟瑟 nhìn hắn.

Trong màn tuyết, ngũ quan nam tử áo đen sâu thẳm, nghiêm khắc khiến người ta sợ hãi. Mái tóc đen tuyền, còn đen hơn cả tóc nữ nhân, được quán lại bởi dây thừng da. Mặc dù áo bào đen thùng thình, cũng không thể che giấu sức mạnh mãnh liệt trong cơ thể khổng lồ này.

Hắn, tàng trữ một loại mùi vị chết chóc, mặc dù hắn chỉ đứng đó một cách lẳng lặng.

Trong nháy mắt, nụ cười má lúm đồng tiền biến mất trên đôi môi đỏ mọng. Nàng liếm liếm đôi môi, không kiềm chế được mà khấn trương lên.

“Cái này...” Nàng liếc nhìn bọc quần áo, rồi liếc nhìn hắn, vắn xoắn mười ngón tay thon dài, nhưng lại không đưa ra vội, “Là của ta.” Nàng nhỏ giọng nói.

Đông Phương Thú Thiên không nói gì, chỉ im lặng nhìn nàng.

Không có mũ áo choàng che phủ, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế đã sớm bị đông cứng đến đỏ hồng. Tóc dài bị tuyết tan làm ẩm ướt, mỗi khi nàng phun ra một ngụm khói trắng, thân thể bé nhỏ bên trong áo choàng sẽ co rúm lại, khiến nàng giống như một con thỏ trắng tuyết gặp nạn, thoát nhìn khiến người ta yêu thích không thôi.

“Thật sự là của ta...” Lắc lắc bàn tay nhỏ bé, nàng sợ hãi nói thêm lần nữa. Hàng mi dài không ngừng chớp chớp, để lộ trong lòng bất an.

“Nhặt lên đi.” Chiếc cầm cương nghị khê hất lên, cuối cùng Đông Phương Thú Thiên cũng mở miệng.

Giọng nói của hắn trầm thấp hùng hậu, sức tích uy nghiêm. Nàng không dám chậm trễ, lập tức ngoan ngoãn nhặt gói đồ lên.

“Mở gói đồ ra đi, nhìn xem có thiếu gì hay không.” Hắn lại ra lệnh.

“Được.” Nàng giống như một tên lính quèn, một khẩu lệnh, lập tức tuân lệnh, vội vàng để bọc quần áo xuống, kiểm tra từng cái bên trong.

Bánh ngọt bột bắp, hoàn toàn nguyên vẹn, vẫn còn nóng hổi, thật tốt quá!

Lộ phí, ừ, không thiếu đồng nào!

Quần áo, ngay ngắn chỉnh tề, không giống như có người đã lục qua.

“Hình như không thiếu thứ gì, cảm ơn các người.” Ôm gói đồ vừa mất mà được lại, nàng không khỏi vui vẻ ngẩng đầu lên, toét miệng cười.

Lúm đồng tiền xinh đẹp, trong sáng như tuyết, ngọt ngào như hoa. Sâu trong ánh mắt lạnh lùng sắc bén, trong nháy mắt hình như hiện lên một chút dao động, nhưng lại giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Ôi, ta dám bảo đảm, sớm muộn gì khuôn mặt nhỏ nhắn này cũng sẽ gặp phải phiền toái.” Tưởng Hồ đứng một bên lăm lăm, tiếp theo giẫm mạnh chân một cái, tiếng tường đá gầm vang, nứt ra một lỗ. Người Hồ dưới chân đang định nhân cơ hội chuồn êm, hoảng sợ ngã ngối trên mặt đất.

“Tiểu cô nương, tại sao không thấy người nhà của người? Đi một mình trên đường phố hỗn loạn rất nguy hiểm.” Tưởng Hồ quay đầu cười tít mắt.

Thời gian này phương Bắc không có chiến tranh, Tướng quân sẽ thừa dịp trở lại nông trường Gia Khẩu, giám sát khai thác mỏ bạc ở Mao Sơn, và xử lý buôn bán ở ‘Khắc Ngân phường’. Trừ những chuyện này ra, hẳn có thể tuần tra bắt chọt khắp nơi, tầm nã trộm cướp làm loạn, cả ngày giống như binh lính luyện tập, đi lại khắp nơi.

Mới vừa rồi, Tướng quân đang định đến ‘Khắc Ngân phường’ lấy hàng, lại để ý thấy hành động lén lút của người Hồ này, cho nên cố ý đi theo phía sau. Quả nhiên không bao lâu sau, vị tiểu cô nương hồn nhiên khả ái này đã bị cướp.

Nhìn Tướng Hồ một cước đã có thể đạp thủng một lỗ trên trường đá, Ân Tâm không khỏi trợn tròn mắt, ngoan ngoãn trả lời: “Người nhà ta đều ở Trung Nguyên, một mình ta tới đây.”

“Một mình?” Tướng Hồ nhíu mày rậm, “Mùa đông ở biên cương giá lạnh, người đến đây làm gì?”

“Ta tới tìm người.”

“Tìm ai?”

“Đông Phương Thú Thiên.” Ân Tâm thành thật trả lời, rồi lại nhìn thấy nét mặt cổ quái của Tướng Hồ.

Chỉ thấy hắn nhướng mày, đầu tiên là quay mặt liếc nhìn người nam nhân bên cạnh, sau đó quay sáng hướng nàng cười toét miệng: “À, vậy thì vận khí của người cũng thật tốt.”

“Hả?” Nàng vừa mới lộ ra vẻ mờ mịt, Đông Phương Thú Thiên ở bên kia đã sải bước tới trước mặt nàng.

Khoảng cách được rút ngắn, nàng càng cảm nhận được sự cao lớn của hắn. Nàng phải cố gắng ngẩng đầu lên mới có thể nhìn rõ ràng khuôn mặt kiên cường tàn khốc nhưng lại khiến người ta không hiểu vì sao cứ chú ý tới hoài.

“Tìm ta có chuyện gì?” Nhìn cái đầu của con người đáng yêu trước mặt này còn chưa cao tới vai của mình, Đông Phương Thú Thiên không khỏi hoài nghi nàng có thể chịu nổi những ngày tiếp theo hay không? Tiết Đông Chí qua đi, khí hậu nơi này lại càng trở nên khắc nghiệt.

“Ta... ta không tìm người.” Nàng khiếp sợ lắc đầu, lùi về phía sau một bước.

“Ta chính là Đông Phương Thú Thiên.” Hắn thản nhiên tỏ rõ thân phận.

“Người chính là Đông Phương Thú Thiên?” Mắt nâu kinh ngạc trợn tròn.

Thì ra hắn chính là Đông Phương Thú Thiên! Ôi! Chớ trách đại thúc áo nâu gọi hắn là Tướng quân. Nhưng mà tại sao so với tưởng tượng của mình thì hoàn toàn khác xa?

Nàng cho rằng làm tới chức Tướng quân, không có tuổi thì cũng phải thô lỗ phóng khoáng. Nhưng hắn thì lại lãnh khốc trầm lặng, đứng đó nhìn nàng chằm chằm, khiến nàng vô cùng khấn nguyện...

Hắn hạ thấp giọng, hỏi: “Tìm ta có chuyện gì?”

“Ta... ách...” Ân Tâm không tự chủ ôm chặt bọc quần áo, đang định giải thích rõ ràng mình tới đây bảo vệ hắn, đầu óc chợt dừng lại, bỗng dưng nhớ ra chuyện gì.

Hồngбет, ngay cả bọc quần áo của mình còn giữ không được, lúc này nàng mở miệng nói muốn bảo vệ hắn, hắn tin à?

“Như thế nào?” Thấy nàng muốn nói gì lại thôi, hắn thu lại tính cách tra hỏi, từ đầu tới cuối, khuôn mặt tuấn tú không hề thay đổi.

“Chuyện này... Ta...”

“Không xong rồi, vách núi ở hầm mỏ đã sụp, rất nhiều người bị chôn ở bên trong, mau đi cứu người!” Bỗng nhiên trên đường cái truyền đến một loạt âm thanh kêu cứu.

“Tướng quân?” Tướng Hồ đổi sắc mặt ngay lập tức.

“Bảo tin, bảo nông trường nhanh chóng phái người tới hầm mỏ cứu tế.” Đông Phương Thú Thiên gấp biến sắc không sợ hãi, quyết định nhanh chóng truyền đạt chỉ thị. Vừa nói chuyện, hắn vừa kéo mũ choàng sau

lưng nàng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại được che chở dưới mũ choàng một lần nữa. “Ngoài ngõ hẻm bên trái tám thước có một trạm dịch kinh doanh của người Hán, người tự mình cẩn thận.”

“Sức lực của ta rất mạnh, ta cũng đi...”

Ấn Tâm đang muốn bày tỏ, mình có thể giúp được một tay, ai ngờ bóng dáng cao lớn kia đã sớm như cơn lốc, chạy tới trước đầu hẻm. Tưởng Hồ cũng kéo người Hồ dưới đất theo sát sau lưng.

Động tác của hai người nhanh như chớp, bóng dáng gần như biến mất trong giây lát.

Bông tuyết không ngừng rơi, Ấn Tâm chỉ có thể ngáy người tại chỗ, tự mình ảo não bỏ mất một cơ hội.

4. Chương 2-1

Cổ đại có Lưu Bị đến thăm ba lần, cầu được Gia Cát Lượng, tung hoành thiên hạ. Hôm nay, Ấn Tâm nàng sáu lần thăm hỏi nông trường Tướng Quân, nhưng nhiều lần như thế vẫn không vào được cửa.

Ngồi trên tảng đá lớn, một bên Ấn Tâm không ngừng chà chà đôi tay bé nhỏ làm ấm, một bên ai oán dõi mắt về hướng nông trường.

Ba ngày trước, quặng mỏ ở Mao Sơn bỗng nhiên bị sập. Sau đó dưới sự chỉ huy của đpтт, tuy rằng tình thế kịp thời được khống chế, nhưng vẫn chết không ít người. Sau này trải qua điều tra, vách núi ở quặng mỏ là do có người cố ý nổ sập.

Chuyện này khiến mọi người sợ hãi, lan truyền ra ngoài rất nhanh.

Thì ra quặng mỏ Mao Sơn thuộc về Thú Tướng quân, chất chứa mỏ bạc phong phú. Khai thác hơn năm năm, chưa từng xảy ra biến cố, ai biết được tiết Đông Chí đoàn viên kỳ này lại xảy ra chuyện này. Vì cớ thế, thậm chí hần còn bị thương.

Hần bị thương lần này, đúng lúc ứng nghiệm với quẻ bói của sư phụ.

Bởi vì lo lắng cho an nguy của hần, không để ý đến trời đã tối, nàng lập tức mượn một con ngựa của bà chủ trạm dịch, thuận đường hỏi phương hướng, chạy tới quặng mỏ. Ai mà biết vì để phòng ngừa nguy hiểm lại xảy ra, trong vòng một dặm đường xung quanh quặng mỏ đã sớm bị phong bế, chỉ cho người ra, không để người vào. Mỗi trạm gác đều có người trông coi, hại nàng chỉ có thể đứng ngoài lo lắng không thôi.

May mà hôm sau lại có tin tức truyền ra, Thú Tướng quân chỉ bị thương nhẹ, sáng sớm đã trở về nông trường nghỉ ngơi. Bởi vậy bất chấp mệt mỏi, nàng lại vội vàng đuổi tới nông trường. Nhưng bởi vì lai lịch không rõ, thủ vệ cửa nhất định không cho vào.

Vén vén hai ngày, nàng theo ba bữa trình diện. Đáng tiếc trước sau như một, thủ vệ duy trì thái độ như nhau, hại nàng chỉ có thể đứng bên cạnh quân kỳ khổng lồ bên ngoài cửa gỗ lớn, giống như người tuyết nhỏ bé lẳng lặng ôm cây đợi thỏ.

Đưa lòng bàn tay lại gần miệng, hà hơi nóng lên đó, Ấn Tâm duỗi thẳng tay chân, đang định hoạt động gân cốt đã bị gió tuyết đông cứng, thì lại nghe tiếng vó ngựa truyền đến từ nơi xa.

Theo tiếng chân nhanh chóng gia tăng, một đội nhân mã bỗng nhiên phá tuyết xuất hiện.

Đi đầu chính là một người nam tử che mặt mặc áo bào đen. Hần điều khiển một con tuần mã màu đen, khí thế mạnh mẽ phóng về hướng cửa gỗ lớn của nông trường. Mà tốc độ của đoàn người ngựa theo sau hần cũng không kém, người người nắm lấy dây cương, liên tục hét lớn. Hơn mười con tuần mã mạnh như vũ bão, đá tung bụi tuyết đọng lại trên đường.

“Tướng quân đã trở lại!”

Người gác cửa vừa mới hét lên, phía dưới đã truyền đến tiếng dây xích kéo dài.

Thủ vệ cửa canh thời gian cực kỳ chính xác, ngay từ lúc khoảng cách giữa hắc mã và cổng chính khoảng 50 thước, hắn kéo hai hàng cửa lớn ra phân nửa. Chỉ trong nháy mắt, tất cả người ngựa đều hối hả lướt qua người nài, ngựa không ngừng vó xông vào nông trường.

Nhìn thấy cửa gỗ lớn bắt đầu đóng lại, Ân Tâm không kịp nói câu nào, không khỏi rối loạn, ôm bọc quần áo chạy theo vào.

“Đợi... Chờ ta một chút!”

“To gan!”

Gần như cùng lúc Ân Tâm xông vào nông trường, thủ vệ cửa rút đao ngay lập tức, nhanh chóng kề lên cổ của nàng. Hoảng sợ tới mức toàn thân đông cứng, nàng hét lên một tiếng chói tai.

“A a a a ——”

“Mẹ nó! Là ai quỷ khóc quỷ kêu? Trong nhà có người chết phải không!” Phía trước, Tưởng Hồ ngửa đầu gầm thét, vôi vàng kéo dây cương chuyển đầu ngựa, cảm giác hai tai sẽ bị tiếng thét chói tai thê lương này đâm thủng.

Vì phải truy bắt con dê con cẩu sừng nổ tung quặng mỏ, hắn đã mất ngủ ròng rã ba ngày rồi. Lúc này lại xảy ra chuyện gì nữa hả?

“Báo cáo Phó tướng, là một cô nương, không có sự đồng ý, tự tiện xông vào.” Thủ vệ cửa nhanh chóng báo cáo.

“Không, không phải, ta ta ta ta - - ta là...” Ân Tâm sợ tới mức mặt trắng bệch, vừa nhìn thấy Tưởng Hồ, vôi vàng mở miệng tính giải thích. Nhưng nàng vừa kinh vừa sợ, miệng nhỏ nhắn cũng bị gió tuyết làm đông cứng, trong lúc nhất thời không nói câu nào trọn vẹn, càng không thể giải thích.

Đao sắc bén vẫn kề sát cần cổ mảnh khảnh của nàng. Chỉ thiếu mấy tấc là có thể chém bay đầu nàng. Kề cận với sự sợ hãi tử vong, nước mắt nàng tuôn trào.

Nước mắt trong veo, từng dòng từng dòng rơi trên mặt đất, vừa đọng đất đã đóng thành hạt băng trong suốt.

Chỉ là nàng càng khóc, Tưởng Hồ lại càng mất kiên nhẫn. Thủ vệ nắm chặt đao kiếm, mắt thấy không khí càng ngày càng khản trương - -

“Đừng làm nàng bị thương.”

Giọng nói trầm thấp không báo động trước vang lên.

Theo tiếng vó ngựa lưu loát, đppt nhanh chóng đi đến bên cạnh cửa, tháo khăn mặt che gió tuyết xuống. Hắn cúi đầu nhìn về phía bóng người nhỏ nhắn đang ôm chặt bọc quần áo khóc lóc nỉ non kia, một cái liếc mắt đã nhận ra thân phận của nàng.

Ở phương Bắc, áo choàng màu hồng không nhiều, nữ nhân đầu nhỏ như thế lại càng hiếm có. Ngoại trừ ‘Tiểu Tuyết Thỏ’ không phòng bị người khác, ngây thơ khờ khạo trong trí nhớ này ra, hắn tin tưởng tại nơi biên cương bao la này, tuyệt đối không còn người nào dám trắng trợn xông vào địa bàn của hắn.

“Khởi bẩm Tướng quân, nữ nhân này đã nhiều lần rình mò ngoài nông trường, có thể là gian tế địch quốc phái tới.” Thủ vệ cửa ngoan ngoãn nghe lệnh, lập tức để đao xuống.

“Ta, ta không phải gian tế!” Ân Tâm lật đặt ngẩng đầu lên, lắc đầu liên tục, chỉ sợ mình phủ nhận chậm một chút thì sẽ trở thành vong hồn không đầu.

“Ồ, ngươi không phải là tiểu cô nương ở Gia Khẩu sao?” Lúc này Tưởng Hồ mới nhìn thấy rõ gương mặt nhỏ nhắn hoa lệ đậm lệ, “Tại sao ngươi lại chạy tới chỗ này? Nơi này không thể tùy tiện xông vào, ngươi không hiểu sao?”

“Ta... Ta hiểu.” Nàng đã bị chặn lại ở cửa sáu lần, làm sao không hiểu? “Nhưng mà ta có... có việc gấp muốn nói với Tướng quân. Dưới tình thế cấp bách mới đi theo vào. Ta thật... thật sự không cố ý.” Ngắc đầu nhìn đptt, nàng chống đỡ sự sợ hãi, run run giải thích một cách khó khăn.

“Chuyện gì?” Tướng Hồ lại tò mò.

“Thì, chính là - -”

“Muốn nói gì chờ lát nữa nói, làm chuyện quan trọng trước.” đptt cắt lời, roi cầm trong tay, chỉ về phương Bắc. “Đánh thức những người đó, ta muốn tự mình thẩm vấn.” Mặc dù hấn cũng tò mò muốn biết dụng ý của nàng, nhưng trước mắt còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

“Cũng đúng.” Trong nháy mắt, Tướng Hồ lộ ra nụ cười không chút hảo ý. “Vì truy bắt con dê cấm rừng này, ròng rã ba ngày rồi lão tử chưa được chợp mắt. Hôm nay không trả đủ hậu lễ không được, như vậy rất có lỗi với bản thân.” Kéo dây cương, hấn vội vã thúc ngựa quay đầu, chạy thẳng đến chuồng ngựa cách đó khoảng trăm thước.

“Tướng quân, vậy phải xử trí vị cô nương này như thế nào?” Thủ vệ cửa hỏi.

Đptt cúi đầu nhìn Ấn Tâm, lại phát hiện người này đang nhìn hấn.

Gió tuyết lạnh thấu xương, đánh lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng một mảnh hồng đau xót. Mi mắt khóc đỏ ửng, thân hình mảnh mai không ngừng run cầm cập, thoát nhìn rất nhếch nhác, nhưng lại cũng làm người ta đau lòng yêu thương.

Ánh mắt sâu thẳm thoáng đen lại, gió tuyết càng ngày càng lồng lộn, nơi phương xa khuất mắt bắt đầu truyền đến tiếng sói gào. Hấn không do dự nữa, lập tức truyền đạt mệnh lệnh - -

“Dẫn người về đại sảnh, đợi ta trở về.”

“Vâng ạ.”

Ấm áp.

Thật sự rất ấm áp.

Khi Củi khô trong lò lửa bộp một tiếng, tóe ra nhiều tia lửa, Ấn Tâm không khỏi cà cà bọc quần áo, lộ ra nụ cười say mê.

Đptt đẩy tấm thảm nỉ vừa dày vừa nặng ra thì gặp phải bức ‘hải đường xuân thủy’ này.

Dưới ánh sáng của lò lửa, cặp mắt như sao của nàng khép lại, nằm sấp trên bàn đá. Suối tóc đen tuyền xỏa dài, ánh sáng nhu hòa lóng lánh thần bí. Không có gió tuyết hành hạ, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo khôi phục vẻ hồng hào trơn bóng. Đôi môi mềm mại cong lên, giống như trăng khuyết tận chân trời trong đêm mùa Hạ.

Đứng im tại chỗ, hấn lảng lảng ngắm nhìn tiểu cô nương trước mặt. Mãi một lúc sau, hấn mới vén áo vượt qua ghế đá, không tiếng động ngồi xuống, cùng một lúc đặt sổ ghi chép đang cầm trên tay xuống bàn đá một cách nhẹ nhàng.

Bên cạnh lò lửa, hấn thẩm duyệt cẩn thận mỗi sổ ghi chép. Bên trên văn tự chẳng chịt, tất cả đều là kỷ lục mua bán gia súc ở nông trường biên cương và lượng sản xuất mỗ bạc mỗi tháng của quặng mỗ.

Ruộng đất ở biên cương không màu mỡ bằng Trung Nguyên. Vì để các huynh đệ có thể bảo trì chiến lực bất cứ lúc nào, mấy năm nay ở biên cương, hấn đã mở rộng biên giới nông trường, chăn nuôi trăm ngàn chiến mã và trâu bò gia súc. Ngoại trừ chiến mã không bán ra ngoài, tất cả gia súc đều có thể làm tư dụng, hoặc là đưa đến trấn thành phụ cận, đổi lấy ra quả và đồ dùng hằng ngày.

Sau khi vô tình phát hiện được mỏ bạc ở Mao Sơn, hấn liền dựng nên ‘Khắc Ngân Phường’, dùng dân cư địa phương đào quặng mỏ. Mỏ bạc đào ra từ quặng mỏ phải trải quá quá trình rèn luyện, sau đó sẽ đưa đến ‘Khắc Ngân Phường’ mài dũa, chế thành vật phẩm trang sức bằng bạc, cuối cùng vận chuyển đến Kinh Thành, do Hoàng Phủ Hào Nguyệt buôn bán.

Lợi nhuận có qua có lại này đã sớm vượt quá chi tiêu của một đội quân, thậm chí còn có thể xây dựng tường thành dài trăm dặm ở biên cương, chống lại sự xâm lược.

Chỉ là quặng mỏ này vừa sập, lại nảy sinh không ít vấn đề...

Bàn tay nhỏ nhắn đè lên nhau, mi dài đậm đen bỗng nhiên run rẩy vài cái, trong giấc ngủ say Ấn Tâm vận eo bẻ cổ, chậm rãi ngồi dậy từ trên ghế đá.

Vừa tỉnh ngủ, đôi mắt màu hổ phách vẫn còn mơ mơ màng màng, trong khoảng thời gian ngắn không rõ mình đang ở đâu, chỉ dụi mắt, ngáp dài.

“Đã tỉnh rồi?”

Giọng nói trầm thấp vang lên, mắt ươn ướt như sương mù che chắn, chớp chớp vài cái. Lúc này Ấn Tâm mới chú ý đến một chồng sổ sách trên bàn trước mặt. Tiếp theo văn kiện là vùng ngực cường tráng, đi lên chút nữa, là bả vai rộng lớn, cao hơn một chút, là gương mặt tuấn tú nhưng vô cùng nghiêm khắc.

Dưới ánh lửa, tròng mắt sâu đen đang nhìn nàng chằm chằm, cũng không biết đã nhìn nàng bao lâu rồi.

“A!” Trong giây phút này, chút buồn ngủ còn sót lại biến mất không tăm tích. ‘Bạch’ một tiếng, nàng ôm khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bừng, lật đặt nhảy dựng lên từ trên ghế. “Ta, ta đang ngủ?” Nàng hốt hoảng hỏi.

“Chẳng ngủ một lát.” Hắn nói một cách lạnh nhạt, cố gắng không chú ý đến hai má đỏ bừng một cách mê người của nàng.

“Ách!” Nghe được đáp án khẳng định như thế, Ấn Tâm lúng lúng, thật muốn đào một cái lỗ chôn sống mình cho rồi.

Vì cứu văn hình tượng, nàng mới tính toán nói rõ mục đích mình tới đây trước, nhất định phải biểu hiện cho thật khéo léo, ai ngờ nàng đợi, đợi... rồi lại không cẩn thận ngủ thiếp đi - -

Ôi, tại sao mỗi lần ở trước mặt hắn, nàng lại luôn luôn lơ mơ như vậy?

Hắn nhất định cho rằng nàng là một cô nương ngốc!

5. Chương 2-2

“Nói đi, rốt cuộc người đến tìm ta có chuyện gì?” Bỏ sổ ghi chép xuống, Đông Phương Thú Thiên không muốn lãng phí thời gian, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, hỏi thẳng.

Theo lời nói của thủ vệ, hắn biết được hai ngày qua, nàng luôn đúng giờ, mỗi ngày ba bữa, mỗi bữa hai canh giờ.

Nhìn nàng yếu đuối như thế, thậm chí hắn còn tin tưởng, chỉ cần gió tuyết mạnh thêm chút thì nàng nhất định bị gió tuyết lạnh thấu xương kia thổi bay mất. Nhưng nàng lại có thể không sợ bão tuyết, đã chờ lâu như vậy.

Mặc dù sớm biết nàng có chuyện tìm hắn, nhưng hắn hoàn toàn không ngờ, nàng sẽ làm được tới trình độ này.

“Ta...” Mặc dù Ấn Tâm ngượng ngùng, nhưng cũng hiểu phải giải thích rõ ràng sự việc. Vì vậy sau khi đi tới đi lui trên tấm thảm nỉ ấm áp, lấy hết dũng khí, nhỏ giọng nói: “Có lẽ người sẽ không tin những lời kể tiếp ta nói, nhưng tất cả đều là thật.” Nàng dừng bước lại, cách bàn đá một đoạn dài, sợ hãi nhìn thẳng hắn.

Ít đi bông tuyết che phủ, cặp mắt đen nhánh của hắn càng trở nên sâu thẳm. l €qu © Dưới ánh mắt chăm chú khiếp người của hắn, không hiểu sao tự nhiên tim nàng rối loạn, tình thích nhảy dựng lên.

“Ừ.” Hắn lên tiếng, nhẵn nại chờ câu nói tiếp theo.

“Nhưng mà đây đều là sự thật, bởi vì lâu nay sư phụ ta bốc quẻ chưa bao giờ sai.”

Sư phụ?

Con người đen nhánh chớp một cái, khuôn mặt tuần tú tàn khốc lại không hề thay đổi.

“Cho nên?”

“Cho nên... Chà, bởi vì sư phụ tính ra năm nay người sẽ gặp phải kiếp nạn, cho nên mới phái ta tới.” Nàng khấn trương liềm liềm đôi môi. “Mặc dù ta không giống Hoan Hoan am hiểu võ nghệ, nhưng sư phụ nói, bát tự của ta và người tương hợp, rất có ích cho người. Chỉ cần ta ở bên cạnh người, người có thể hóa hiểm thành an, yên ổn vượt qua kiếp nạn này.”

Lúc này, hắc không nói câu nào, thậm chí đối với mấy chữ ‘sư phụ’, ‘Hoan Hoan’ từ miệng của nàng cũng không làm hắc có hứng thú, chỉ là khoanh tay trước ngực, im lặng nhìn nàng.

Cặp mắt thâm sâu đen thẳm lóe lên ánh lửa, mơ hồ hiện lên vài ánh sáng lu mờ, nhưng Ấn Tâm lại không phát hiện được, chỉ đứng đó vịn vịn mười đầu ngón tay thon dài, vội vã cuống cuống nói tiếp.

“Cho nên người muốn ta làm gì cũng được, có thể giữ ta ở lại bên cạnh người không? Ta nhất định sẽ cố gắng bảo vệ người!” Cuối cùng nàng cũng nói ra được trọng điểm rồi.

Cấn cấn đôi môi đỏ mọng, nàng lấp bắp nhìn hắc, chờ hắc đưa ra điều kiện. Đáng tiếc nàng cứ chờ, chờ, lại chờ ra được một chữ - -

“Không.”

“Hả?” Cặp mắt màu hổ phách kinh ngạc, chớp vài cái.

“Ta không cần có người bảo hộ.” Hắc từ chối triệt để, “Nhất là một nữ nhân bảo hộ.” Lời nói của hắc có hàm ý, nhìn nàng.

Ánh mắt kín đáo, đầu tiên là dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn không giấu được tâm sự kia, sau đó từ từ chuyển xuống, lướt qua từng tắc một trên thân thể của nàng.

Ánh mắt như đốt người này khiến hai gò má của nàng đỏ bừng trong nháy mắt. Không hiểu sao thân thể mềm mại khẽ run lên; nàng đưa tay lên, vòng trước ngực một cách bối rối, thiếu chút nữa là nghĩ cách lùi lại, trốn phía sau ghế đá.

“Ta - - ta - -” Nàng giương cái miệng nhỏ nhắn, ngập ngừng một hồi lâu mới tìm lại được giọng nói của bản thân. “Ta thừa nhận, ta... à... có lúc lơ mơ một chút, nhưng ta thật sự sẽ cố gắng bảo hộ người. Huống chi không phải lúc trước người bị thương ở quảng mỗ sao? Vậy thì chứng minh lời nói của sư phụ ta là thật. Vì nghĩ cho an toàn của người, người để cho ta ——”

“Xin hỏi tục danh của tôn sư.” Hắc chợt cắt lời.

“Hả? À, sư phụ họ Ấn, tên một chữ Phong.” Nàng ngoan ngoãn trả lời, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn đỏ au. “Ta, ta là Ấn Tâm. Ta và sư phụ luôn ở trong Tiểu Tiểu cốc, tuyệt đối không phải gian tế, thật mà!” Chẳng lẽ hắc cũng giống như nhóm người thủ vệ đại ca, nghi ngờ nàng gian tế do địch quốc phái tới?

Thật ra khó trách hắc sẽ hoài nghi. Không đầu không đuôi nàng đã nói nhiều như vậy, còn không đưa ra được bằng chứng. Bất cứ là ai cũng sẽ nghi ngờ thôi!

“Ta chưa từng nghe qua.”

À, quả nhiên!

Nghe ra sự phản đối trong giọng điệu của hắc, nàng lật đật muốn mở miệng nói tiếp, đáng tiếc lại chậm một bước.

“Tạm thời cho dù những người nói là thật hay giả, chức trách của binh tướng chính là vào sinh ra tử. Nếu ta gặp phải nguy hiểm, đó cũng chính là thách thức của ta. Ngược lại ta và tôn sư vốn không quen biết, rốt cuộc làm sao tôn sư biết được bát tự của ta và người phù hợp?” Hắc trực chỉ trọng điểm, đương nhiên không thể nào tin vào lời bàn hoang đường của nàng.

Bát tự phù hợp, có thể bảo hộ một người, còn có thể hóa hiểm thành an cho người ta sao?

Ngay cả tiểu hài tử ba tuổi cũng không tin những lời này. Trên đời này, e rằng chỉ có mình nàng, tin vào lời nói vớ vẩn, ngàn dặm xa xôi đến tái ngoại, còn chờ đợi khổ sở trong bảo tuyết.

Hai tay vòng trước ngực, hần yên lặng nhìn nữ nhân đơn thuần trước mặt, không khỏi phỏng đoán dụng ý của Ấn Phong.

Dù là Hán gian phái người thăm dò quân tình, cũng nên phái một người thông minh linh hoạt một chút. Nàng không hề có võ công, ngay cả tâm sự cũng không giấu được. Điều duy nhất có thể dùng được, chính là khuôn mặt và tính tình có thể gọi lên sự yêu thương của bất cứ người đàn ông nào...

“Ách, cái này...” Lần này Ấn Tâm bị hỏi ngược lại rồi.

Cũng đúng há, rốt cuộc sư phụ dùng phương pháp nào mà biết được bát tự của nàng và hần phù hợp đây?

Nàng là một cô nhi bị bỏ rơi, được sư phụ nhặt được bên bờ sông lúc tám tuổi. Ngay cả nàng còn không biết ngày sinh tháng đẻ của mình, tại sao sư phụ lại biết được?

Trong lúc Ấn Tâm còn đang hoang mang, bỗng nhiên phía sau tấm thảm nỉ cách gió bị người bên ngoài kéo ra, Tiết đại nương phụ trách việc nấu nướng của nông trường, phúi phúi túi vải trên váy, nhanh chóng chui đầu vào trong.

“Tướng quân, cơm tối đã chuẩn bị xong, các huynh đệ đang chờ ngài ăn cơm.” Dừng lại, cặp mắt Tiết đại nương sáng lên, chạy vọt đến bên cạnh Ấn Tâm. “Ôi trời, tiểu cô nương ở đâu ra vậy nè? Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này nè, trông thật xinh xắn! Còn có da thịt trơn tru... Chắc chắc chắc, Tướng quân, chẳng lẽ ngài cướp người trên đường phố sao?”

Người phương Bắc nói chuyện không cậu nệ tiểu tiết, hơn nữa chung đụng với nhiều nam nhân đã lâu, Tiết đại nương đã quên mất hai chữ ‘hàm súc’ viết như thế nào, mới mở miệng là đùa giỡn. Chỉ là người nói vô tâm, người nghe có ý. Ấn Tâm vừa nghe bà có chỗ hiểu lầm, vội vàng xua tay, thay Đông Phương Thú Thiên giải thích.

“Không phải, chuyện không liên quan tới Thú Tướng quân. Là chính ta nguyện ý tới, mà, mà... hơn nữa, còn là ta tự xông vào!”

Gò má đỏ bừng, nàng còn thành thật thừa nhận, tự mình ‘nguyện ý’, không thể chờ đợi.

Bộ dạng ngây thơ này, khiến cặp mắt thâm trầm của ai kia thoáng điểm ý cười, còn chọc cho Tiết đại nương cười ha hả.

“Xông vào là tốt rồi! Nông trường này toàn một đồng xú nam nhân, khó có khi có một vị tiểu cô nương xinh đẹp như hoa đến đây, ấm lòng vui mắt, mau! Đại nương nấu một bàn toàn đồ ăn, mau tới đây ăn đi.”

“Hả? Không, không cần, ta tới đây là vì...” Mắt hổ phách không khỏi liếc sang Đông Phương Thú Thiên một cách vụng trộm.

Mặc dù không nhận được đáp án, nhưng ít ra rốt cuộc nàng cũng đã chuyển lời của sư phụ. Lúc này người ta phải ăn cơm, có phải nàng nên chọn ngày khác trở lại hay không?

“Thời gian không còn sớm, sau khi dùng cơm xong, ở lại chỗ này nghỉ ngơi một đêm đã.” Đông Phương Thú Thiên đứng dậy, bàn tay to như lá bồ đề đảo nhẹ qua, chồng sổ ghi chép trên bàn đá giống như ảo thuật, nằm trợn trên hai bàn tay của hần.

“Hả? Làm phiền rồi, ta không - - ”

“Cứ như vậy đi.” Hần đã đi đến cạnh cửa, đưa ra kết luận.

Mặc dù trong lòng vô cùng ngượng ngùng, nhưng dưới ‘lời mời’ ‘uy nghiêm’ của hần, nàng thật sự không thể từ chối, chỉ có thể ngoan ngoãn cầm bọc quần áo trên bàn đá lên, nhanh chóng chạy theo sau lưng hần.

“Vâng, vậy thì làm phiền rồi.”

6. Chương 3-1

Khó có khi được lưu lại dùng bữa, Ấn Tâm thừa dịp này, giải thích lại ‘ý đồ đến đây’ một lần nữa.

Lần này, nàng kể rõ ngọn nguồn sự tình một cách kỹ càng hơn, thái độ lại càng thêm thành khẩn. Nhưng không ngờ được đáp án của hấn vẫn không thay đổi ——

Hấn không tin bói toán của sư phụ, không thể nào giữ nàng ở bên người, lại càng không thể tiếp nhận sự bảo hộ của nàng!

Xem ra ngay cả thiên binh vạn mã cũng không thể lay chuyển được thái độ kiên quyết của hấn.

Nản lòng, nàng cảm thấy tốt hơn không nên nói thêm nữa. Cơm tối xong, nàng đành ngoan ngoãn đi theo Tiết đại nương vào phòng khách.

Chờ đợi cực khổ trong bão tuyết một ngày, theo như lệ thường, nàng nhất định đầu vừa chạm gối đã ngủ khì, nhưng nàng lại ngủ không được.

Đời này, nàng chưa từng ao ước một thứ gì, ngoại trừ Thao Thiết phổ.

Trải qua bao nhiêu khó khăn cực nhọc, nàng thật vất vả lắm mới biên cương tái ngoại, còn mạo hiểm trong gió tuyết, cực khổ đợi hấn một thời gian dài. Hôm nay chỉ cần hấn gật nhẹ đầu, không bao lâu sau nàng có thể nắm được Thao Thiết phổ trong tay, mặc sức nghiên cứu mỹ thực Đại Giang Nam Bắc. Nhưng hết lần này đến lần khác, hấn nhất định không đáp ứng!

Cẩn đôi môi đỏ mọng, Ấn Tâm uể oải ngồi dậy trên giường, hai tay ôm đầu gối, vất hết óc suy nghĩ. Rốt cuộc còn có phương pháp nào có thể thuyết phục Đông Phương Thú Thiên không?

Thân là Tướng quân, hình như hấn bận bịu rất nhiều chuyện. Bởi vì muốn gặp hấn một lần, nàng phải đợi đến ba ngày. Nếu như bỏ qua cơ hội lần này, không biết phải đợi đến lúc nào mới có thể gặp lại lần sau. Huống chi đem dài lắm mòng, nếu có một ngày hấn xảy ra chuyện gì, vậy, này ——

“Không được! Ta nhất định không thể để chuyện này xảy ra!” Nắm chặt tay, bỗng nhiên nàng nhảy phốc từ trên giường xuống.

Dù thế nào đi nữa, nàng không muốn mất Thao Thiết phổ, càng không hi vọng hấn bị thương tổn. Trên đời này có cái gọi là chân thành, kiên định, có lẽ chỉ cần nàng thử thêm vài lần, hấn sẽ đồng ý thôi.

Ừ, cứ như vậy đi, nàng nhất định phải bàn lại với hấn mới được!

Sau khi trang phục chỉnh tề, Ấn Tâm vội vàng phủ thêm áo choàng ngoài, còn cẩn thận tắt tắt ngọn nến trên bàn. Sau đó nàng mới kéo thảm nỉ ra, rút cổ lại, đón lấy gió lạnh thấu xương, đi ra khỏi thạch ốc.

Trong lúc ăn cơm, nàng đã từng nghe Đông Phương Thú Thiên có việc muốn thương lượng với Tưởng Hồ. Cho nên chỉ cần nàng đi tới đại sảnh ngay bây giờ, có lẽ sẽ gặp được hấn chứ?

Ừm, nhưng đại sảnh ở đâu?

Lúc này có đại nương dẫn đường, nàng không lo lắng phải nhớ đường. Bây giờ trời đã khuya, trong nông trường hầu hết là thạch ốc, tất cả đều tắt hết đèn dầu. Toàn nông trường yên tĩnh tối tăm, giống như chìm lắng trong lọ mực, khu nào Đông, khi nào Tây, hoàn toàn không thể phân biệt rõ ràng.

Lúc này, đừng nói là tìm người hỏi đường, sợ rằng tìm mèo cũng là cả vấn đề. Huống chi bão tuyết lại lớn, nếu bị lạc đường, hậu quả nhất định không thể tưởng tượng nổi.

Mới đi được vài bước, Ấn Tâm liền phát hiện bản thân quả thật quá ngây thơ. Xem ra ngay cả ông trời cũng đã ám chỉ, muốn nàng buông tay vứt bỏ.

“Cứu...”

Ồ kia, có người?

Khép áo choàng lại, đang lúc Ấn Tâm tính toán biết khó mà lui thì có tiếng người truyền đến từ nơi xa. Một lần nữa, hi vọng lại nhen nhúm trong lòng nàng.

Thật tốt quá! Chỉ cần có thể tìm được người, nàng có thể hỏi rõ đường đi, tìm được Đông Phương Thú Thiên!

Sự phát hiện ngoài ý muốn này khiến Ấn Tâm lập tức phấn chấn. Giương lỗ tai lên nghe ngóng, nàng nương theo âm thanh yếu ớt, bắt đầu đi về phía trước. Chỉ là tuyết đóng dày quá, nàng gần như phải rút toàn bộ bàn chân từ trong tuyết ra mới có thể đi thêm được một bước. Nhưng ngay cả như vậy, nàng vẫn cố gắng hết sức đi tiếp.

Cũng không biết đi được bao lâu rồi, rốt cuộc có thể thấy được ngọn đèn dầu phía trước. Âm thanh vốn dĩ mơ hồ, bây giờ đã trở nên rõ ràng.

“Cứu... cứu mạng dùm! Có ai làm ơn làm phúc cho chúng tôi cái mền. Chúng tôi sẽ chết rét mất!”

Hả? Là ai bị chết rét?

Chẳng lẽ có người gặp rủi ro bị nhốt trong nông trường?

Ý tưởng trong đầu vừa mới thoáng qua, Ấn Tâm lật đật bước nhanh hơn, đi tới chỗ phát ra giọng nói kia, thẳng tới chuồng ngựa hùng vĩ chặn ngang phía trước.

Bên cạnh chuồng ngựa có một tòa thạch ốc đồ sộ, ánh đèn là từ bên trong chiếu ra.

Không nghĩ ngợi nhiều, Ấn Tâm lập tức xông vào thạch ốc, nhìn thấy ba gã đại hán phương Bắc bị giam chung trong một lồng gỗ thô sơ. Sắc mặt ba người trắng bệch, ôm đánh nhau, giống như bị rét cóng rất thâm.

“Các người bị sao thế? Tại sao bị nhốt ở đây?” Nàng chạy nhanh đến bên cạnh lồng giam, vẽ mặt sốt ruột quan sát kỹ tình trạng của ba người.

“Người, người là...” Không ngờ trong lúc thập tử nhất sinh sẽ gặp được một mỹ nhân đẹp như tiên nữ thế này, i€ ànlê ồ© đầu tiên ba người sững sốt, sau đó gào khóc, cho rằng dương thọ của mình đã tận, không biết đã về thế giới tây phương cực lạc khi nào.

“Ôi... Người, các người đừng khóc nữa!” Nhìn thấy ba đại nam nhân ôm mặt khóc rống, Ấn Tâm càng cho rằng nhất định bọn họ đã bị bỏ quên ở đây, cho nên mới vừa nhìn thấy nàng thì đã khóc òa lên vì vui mừng. “Yên tâm đi, ta sẽ nghĩ cách cứu các người ra.”

“Cái gì?” Ba người cho rằng mình đã nghe lầm rồi.

“Chắc là các người không cẩn thận bị nhốt trong này. Yên tâm, ta sẽ đi gọi người ngay...”

“Đừng... đừng! Ngàn vạn lần đừng gọi người tới!” Ba người hoảng sợ kêu to, ngăn cản bước chân Ấn Tâm kịp thời.

Tất cả đều do bọn họ nhất thời tham tiền, bị vua của Thương Lang quốc mua chuộc hối lộ, nổ tung quặng mỏ Mao Sơn. Vốn tưởng rằng sau khi chuyển thành công, có thể chạy trốn tới Thương Lang quốc ung dung tự tại. Ai ngờ bọn họ còn chưa kịp vượt qua biên giới thì đã bị người ngựa của Đông Phương Thú Thiên mai phục bắt sống.

Không quá trình tra khảo, bọn họ bị hành hạ thảm thương, còn bị nhốt trong nhà giam này tự sinh tự diệt. Bây giờ nếu kinh động đến bất cứ người nào, khẳng định sẽ không khỏi bị trày da tróc thịt.

Chỉ là nói đi nói lại, bọn họ đã làm nên chuyện tày trời, theo lý nên xuống địa ngục, làm sao có thể lên thiên đường? Hơn nữa, nếu bọn họ đã chết rồi, vì sao nữ nhân này còn nói muốn cứu bọn họ? Hay là...

“Cô nương, người, người là người?” Ba người lập tức dè dặt cẩn thận dò hỏi.

“Đương nhiên ta là người.” Ấn Tâm trả lời như kiêu hiễn nhiên.

Ba người lộ ra vẻ mặt mừng như điên.

“Chúng tôi còn chưa chết phải không?”

“Hả?”

“Không không không!” Ba người nhanh chóng sửa lại: “Ý chúng tôi là, người là người của Thú Tướng quân?” Ba người lại càng cẩn thận hơn.

“Người?” Mắt ướm chớp vài cái: “Người gì?”

“Chính là nữ nhân của Thú Tướng quân, hoặc là thị thiếp...” Ba người giải thích, ánh mắt thoáng hiện lên vẻ giảo quyệt.

Nghe nói Đông Phương Thú Thiên không mê nữ sắc, cũng chưa lập gia đình. Nhưng mà trên đời này làm gì có nam nhân không háo sắc, có một hai thị thiếp cũng là chuyện rất bình thường. Nếu như nàng là nữ nhân của Đông Phương Thú Thiên, có lẽ bọn họ có thể bắt nàng làm con tin, xông ra khỏi tòa nông trường này.

Vẻ mặt xinh đẹp tươi mát chuyển hồng trong nháy mắt, ôm hai gò má nóng bừng, Ấn Tâm cao giọng phủ nhận.

“Mới, mới mới —— Không phải vậy đâu! Ta...ta tới từ phương Nam. Chỉ ở lại đây tá túc một đêm. Ta và Đông Phương Thú Thiên không phải là...” Cẩn môi dưới, nàng không nhìn được sự ngại ngùng, xấu hổ thay đổi đề tài. “Dù sao đi nữa, tại sao các người lại bị nhốt ở đây?”

Lồng gỗ thô sơ trước mắt vững chắc như thành đồng. Vòng quanh cửa là một sợi dây xích còn to hơn cả cổ tay của nàng. E rằng ngay cả đầu gấu cũng sợ không thể phá lồng chạy trốn.

“Chuyện này...” Ba người liếc mắt nhìn nhau, không trả lời mà hỏi lại: “Cô nương, người thật muốn cứu chúng tôi?” Có một cơ hội sống trước mắt, ba người run rẩy đứng dậy, vội vàng đi tới phía sau cửa.

“Ừ. Nhưng hình như ổ khóa này không dễ phá hư. Các người có biết chìa khóa ở đâu không?”

“Chính là chúng tôi bất cẩn đánh mất chìa khóa, cho nên chỉ biết ngồi trong này rầu rĩ.” Ba người động não thật nhanh, thoáng cái đã soạn ra được lời nói dối.

“Cô nương, không bằng xin người thương xót, ra ngoài tìm cây búa. Chỉ cần chém vào lồng gỗ này thì chúng tôi có thể thoát khỏi khốn đốn rồi!”

“Vây phiền phức quá.” Ấn Tâm nhíu mày lắc đầu.

“Hả?” Nghĩ rằng nhìn đã phát hiện ra được điều gì, trong nháy mắt sắc mặt ba người biến chuyển.

“Vốn không muốn phá hư lồng gỗ này, nhưng không còn cách nào khác, này...” Nàng tiếc rẻ thì thầm vài câu. “Làm phiền các người lui về phía sau một chút, ta muốn bẻ gãy thanh gỗ của chiếc lồng.”

“Cái gì?” Ba người vẫn đứng đó ngây ngốc, không có động tác gì.

“Ta nói là ta muốn bẻ gãy... Ai da, thôi đi, để ta sang bên kia cũng được.” Nhìn thấy ba người bị rét tới nổi khờ đi, nàng dứt khoát làm người tốt cho đến cùng, tự động đi vòng qua phía bên kia.

Dưới ánh đèn dầu, đôi tay thon dài nắm chặt một thân gỗ, kéo mạnh.

Ầm!

Tiếng thân gỗ gãy lớn, trong nháy mắt xuyên qua bão tuyết, truyền đến trạm gác lân cận.

Trong lồng gỗ, ba đại nam nhân trợn mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, há hốc miệng, hoàn toàn quên mất chuyện chạy trốn.

Ầm! Ầm!

Nghĩ tới vóc dáng cao to của người phương Bắc, Ấn Tâm có lòng tốt, bẻ thêm hai thân gỗ nữa. “Được rồi, các người có thể đi ra.”

Xuyên qua lỗ hổng của lồng giam, nàng mỉm cười ném khúc gỗ xuống đất, đang định mở miệng hỏi thăm đường đi đến đại sảnh, ai ngờ đột nhiên ba người nhảy vọt từ trong lồng ra, xông ra ngoài cửa. Trong suốt quá trình, bọn họ còn sượt qua người nàng, thiếu chút nữa đụng nàng ngã xuống đất.

“Ê? Đợi chút, ta muốn hỏi...”

“Quái vật, có quái vật, cứu mạng!” Chỉ là bên ngoài trời giá lạnh, đất đóng băng, ba người té lộn đầu, lăn một vòng, rồi xông về hướng bão tuyết chạy đi, không dám quay đầu lại nhìn.

“Quái vật? Quái vật gì?” Ấn Tâm cũng sợ, sau đó hoảng sợ chạy ra theo.

Có, có phải ba người phát hiện cái gì trong thạch ốc không? Cho nên mới bị dọa co giò bỏ chạy?

Sự sợ hãi bất chợt khiến nàng không dám quay đầu lại nhìn, vội vàng xông ra cửa, chạy trốn chết trong bão tuyết. Nhưng chưa được bao lâu thì tung cái rầm lên một bức tường cứng rắn ẩm áp.

“Ôi, đau quá!”

“Tại sao người lại ở đây?”

Giọng nói bao hàm sự uy nghiêm vang lên từ trên đầu. Ấn Tâm vừa nghe được, lập tức ngẩng đầu lên.

“Thú Tướng quân?!” Khuôn mặt nhỏ nhắn vừa mới lộ ra vẻ vui mừng, trong nháy mắt chuyển thành hoảng sợ. “Chạy mau! Sau, phía sau có quái vật!” Không kịp giải thích, nàng lập tức nắm tay hắn, có lòng tốt muốn kéo hắn chạy trốn. Chỉ là kéo một hồi, nàng mới phát hiện mình hoàn toàn đứng yên tại chỗ, không bước được bước nào.

“Nông trường không có quái vật.” Thì ra Đông Phương Thú Thiên không chịu đi.

Hắn cúi đầu, thần nhiên tuyên bố sự thật. Đôi mắt thâm sâu lại nhìn bàn tay bé nhỏ đang bám tay mình một cách dăm chiêu.

“Tướng quân, không thấy ba người kia nữa!” Bỗng nhiên có người chạy tới từ phía Bắc.

Mày kiếm bén nhọn nhếch lên rất dữ dằn.

“Nói rõ sự việc.”

“Không hiểu vì sao thành gỗ của lồng giam bị chém gãy vài cây. Ba người kia nhân cơ hội này chạy thoát. Có điều vết chân trên tuyết vẫn còn mới, chắc là chưa chạy được xa.”

“Lập tức phái người đến chuồng ngựa, trông coi kho hỏa dược. Còn nữa, đánh thức mọi người, mở rộng phạm vi lục soát!”

“Dạ!” Nhận được mệnh lệnh, người kia lập tức rút kèn trên lưng ra, thổi lên.

Sau khi tiếng kèn vang lên, gần như trong nháy mắt, tất cả các thạch ốc đều có động tĩnh, đèn đuốc trong thạch ốc sáng lên. Nông trường vốn dĩ chìm trong màn đêm yên tĩnh, thoáng chốc sáng rực lên. Thậm chí lửa trại đều được đốt lên ở khắp trạm gác.

Trời! Đã xảy ra chuyện gì?

Không lẽ ‘ba người kia’ mà bọn họ đang nói tới là ba người nàng mới vừa gặp chứ? Nếu là vậy thì tại sao bọn họ có vẻ giận dữ như thế?

Bên này, Đông Phương Thú Thiên không gia nhập đội ngũ truy bắt. Hắn đi thẳng tới chuồng ngựa bên ngoài thạch ốc đổ nát. Ấn Tâm không khỏi khản trương lên, vội vàng chạy theo, hoàn toàn quên mất chuyện có quái vật.

Bỏ bỏ bàn tay nhỏ nhắn, nàng lo lắng dò xét lồng gỗ trong thạch ốc, sau đó lại quay đầu dò xét cả trai lẫn gái trong nông trường, cuối cùng, cặp mắt hổ phách tràn ngập hốt hoảng lo âu từ từ dời sang trên người của Đông Phương Thú Thiên...

Nàng kéo nhẹ tay áo của hắn, “Xin hỏi...”

“Chuyện gì?” Hấn không quay đầu lại, tiếp tục cúi đầu xem xét sự tàn phá của lồng gỗ.

Lồng gỗ này được chế tạo bằng gỗ Ô Tâm trăm năm, thành gỗ vô cùng rắn chắc, ngay cả mãnh thú cũng không thể phá hủy. Ngoại trừ có người nội lực thâm hậu, bằng không rất khó có thể bẻ gãy thành gỗ.

“Cái này... Ba người bị nhốt trong lồng gỗ kia là...”

Thân thể cường tráng chuyển động từ từ.

“Người đã gặp qua bọn họ?” Hấn không đáp mà hỏi lại, mắt sâu đen lại, nhìn hai bàn tay của nàng có vẻ đầm chiêu.

Nàng sợ tới mức không dám gật đầu, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn như sắp khóc òa lên đã tiết lộ ít nhiều manh mối.

“Hấn, bọn họ không phải là người của nông trường sao?” Nàng tuyệt vọng hỏi.

“Không phải. Bọn họ là Hán gian đầu nhập vào Thương Lang quốc.” Ngừng lại một lát, hấn nói thêm: “Bọn họ nổ tung quặng mỏ, hại chết mười mấy mạng người.”

Mắt dê mới sửa chuồng, vẫn còn chưa muộn mà.

Tất cả mọi người chung sức hợp tác, trong thời gian ngắn trong đêm tối như vậy, ba gã Hán gian đã bị bắt trở về. Lúc này đây, bọn họ bị trói trên cọc gỗ, giống như ba xâu thịt đứng trong đồng tuyết, mặc cho gió thổi tuyết dầm.

Ác nhân bị bắt trở lại, nhưng mọi người chưa vội chúc mừng, ngược lại khiêng lồng gỗ lớn vào bên trong đại sảnh, nghiên cứu tỉ mỉ. Rốt cuộc là ai có khả năng bẻ gãy rào gỗ thành một lỗ lớn như thế này?

“Hu hu hu...”

Đột nhiên có tiếng khóc truyên ra từ đám người, nhưng mọi người đều không để ý.

Ba người lính đứng thành vòng tròn, bao quanh Tưởng Hồ chính giữa, đang tập trung tinh thần thảo luận. Ngoại trừ dấu chân của ba người kia ra, ở cửa thạch ốc còn có dấu giày nhỏ nhắn khác, vậy ai là người sở hữu dấu giày kia? Căn cứ vào tất cả đầu mối, nhất định lồng gỗ này bị người đứng bên ngoài bẻ gãy, và người đó còn là một nữ nhân.

“Hu hu hu...” Tiếng khóc kéo dài, Ấn Tâm liền lui vào một góc ở đại sảnh, nhỏ giọng khóc sụt sùi.

“Đừng khóc, người xấu cũng đã bị bắt lại, không cần sợ.” Nghĩ rằng Ấn Tâm sợ hãi, Tiết đại nương vội vàng đi đến bên cạnh nàng an ủi. Dao phay vốn dùng để truy đuổi ba người kia, được giắt trên thắt lưng, phản chiếu ánh sáng từ lò lửa, lóe lên ánh sáng sắc bén.

“Không, không phải...” Ấn Tâm vẫn khóc rầm rức, khuôn mặt xinh đẹp như ngọc điêu khắc tràn đầy nước mắt. “Vâng, là ta... Hu...”

“Cái gì?”

“Hu hu, người đó là ta...” Nàng khóc thút thít, ngay cả nói chuyện cũng không rõ ràng.

“Là người làm gì?” Tiết đại nương giương lông mày lên, không hiểu ý của nàng.

“Ta nói, người... hu... là ta... là ta thả đi.”

“Hà?” Xem ra Tiết đại nương nghe không hiểu, chỉ thấy bà dò xét khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc như mưa kia, rồi bỗng dưng ngửa đầu cười to. Tiếng cười thật lớn, khiến đám người Tưởng Hồ quay đầu lại nhìn. “Không ngờ tiểu nha đầu người cũng biết nói đùa. Ngay cả gấu cũng không xông ra khỏi lồng gỗ, làm sao người có thể thả người đi được?”

Tiết đại nương vừa dứt lời, mấy gã đàn ông kia cũng nhin không được, bật cười thành tiếng.

“Vâng, là thật. Người... là do ta thả đi, hu... oa!” Không chịu được nội tâm dày vò, môi hồng chu ra, tiếng khóc nức nở chuyển thành gào thét.

Tiếng khóc động lòng người này khiến mọi người dừng lại, không cười nữa.

Nhìn thấy Ân Tâm khóc một cách thảm thương, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì dùng quá sức, thân thể xinh xắn mềm mại run lên bần bật, giống như sẽ ngã quy bất cứ lúc nào. Bộ dáng diễm đam đáng yêu này gợi lên không ít sự thương tiếc của đám nam nhân.

7. Chương 3-2

Ba gã binh sĩ ho khan vài tiếng, đang định hành động ra về ta đây cũng là nam nhi biết phong tình thì Đông Phương Thú Thiên từ đầu đến cuối không nói tiếng nào lại nhanh chân hơn đi tới trước mắt nàng.

Dưới ánh sáng của lò lửa, bóng dáng của hắn lại càng thêm cao lớn hơn.

Thân thể cao to che khuất những ánh mắt khác, bóng dáng khổng lồ lại giống như một nhà giam vô hình, bao phủ chặt chẽ cả người nàng. Vóc người ngang tàng tỏa ra sự kiên quyết, khiến nàng sợ tới mức đông cứng người lại, nước mắt tràn ra từ hốc mắt, trong nháy mắt lại quên cả thút thít.

“Vì sao tới thạch ốc?” Hắn hỏi một cách trầm tĩnh khiến người ta không nhìn ra suy nghĩ của hắn.

“Ta...”

“Gian dân cướp bóc, giết người cướp của, không chuyện gì mà ba người kia không làm được. Người có biết đến gần bọn họ nguy hiểm cỡ nào không?” Hắn lại tiến tới một bước, tuy rằng không có biểu cảm gì, nhưng Tiết đại nương ở một bên cảm nhận được cơn giận ngầm ngầm của hắn.

Tướng quân hành quân nhiều năm, đánh thắng vô số trận chiến, không chỉ dựa vào bản lĩnh siêu phàm, mà còn có sự thông minh tuyệt đỉnh, cộng thêm sự bình tĩnh như biển sâu lặng sóng.

Đi theo Tướng quân nhiều năm như vậy, số lần Tướng quân nổi giận đếm không hết năm đầu ngón tay.

Bà còn nhớ rất rõ, người lần trước chọc giận Tướng quân là một gã Thượng tướng của Thương Lang quốc. Cái tên cặn bã đáng chết kia hành hạ tù binh đến chết không nói gì, hắn còn bắt người già yếu đuối, phụ nữ và trẻ em làm lá chắn. Cuối cùng hắn cũng bị Tướng quân bắt về, chém đứt tay chân, ném vào hoang mạc làm mồi cho điêu.

Bây giờ nói trở lại, Tướng quân cần gì phải tức giận như vậy? Có phải là...

Ngoại trừ Tiết đại nương ra, dường như kể cả đoàn người của Tướng Hổ cũng nhận ra Đông Phương Thú Thiên đang tức giận. Nhất thời mọi người liếc mắt nhìn nhau, ngay cả hơi thở cũng trở nên rất nặng nề.

“Ta, ta ta... không phải ta cố ý... ta chỉ muốn đi tìm người...” Lời nói nghẹn ngào vừa thoát khỏi đôi môi hồng, giọt lệ long lanh trong hốc mắt trào ra, lăn dài trên gò má mịn màng.

Ân Tâm khóc đến run lên, lí nhí giải thích đầu đuôi câu chuyện. Đôi bàn tay xoa vạy không ngừng, gần như không thể nào gỡ ra.

Nhưng mà sự việc đã sáng rõ, mọi người không khỏi trợn mắt há hốc miệng.

Không.Thể.Nào!

Quả thật là nàng thả người?

Tuy rằng vô ý sơ suất, theo tình lý thì có thể tha thứ, nhưng lòng gỗ này...

Mọi người cùng chung ý nghĩ, nhìn về phía lòng gỗ lớn bị phá hủy, trong đầu chứa đầy bộ dạng gầy yếu của Ân Tâm. Ôi...

Rốt cuộc nàng làm cái gì mà khiến lồng gỗ bị phá một lỗ lớn như vậy?

“Hu hu... Thật xin lỗi. Ta thật sự không phải cố ý...” Ngu ngốc! Nàng thật ngốc quá đi thôi!

Còn nói gì bảo vệ cho hần, kết quả thiếu chút nữa nàng đã gây ra tai họa. Nếu như lúc ấy nàng có thể suy xét cẩn thận một chút thì đã phát hiện ra ba người kia có vấn đề.

Trên đời này làm gì có người ngốc đến nỗi bất cẩn bị nhốt trong lồng? Đại khái cũng chỉ có nàng đàn độn, hồ đồ tới mức đó! May mắn là đã bắt được người trở lại, bằng không thì nàng đã phụ lòng mười mấy mạng người chết oan trong quảng mộ.

Ầm!

Đang lúc Ấn Tâm khóc ròng không thể tự kiềm chế được thì có tiếng nổ rất lớn từ bên ngoài truyền đến. Sức lực khổng lồ kia chấn động cả đại sảnh.

Trong nháy mắt, cả tòa nông trường bắt đầu chuyển động. Ngoài đại sảnh, tiếng người la hét, ngựa hí vang trời. Xuyên qua cửa sổ, chân trời phương Bắc dấy lên một trận lửa đỏ. Tiếng báo động ở trạm gác vang lên dữ dội, mọi người cầm vũ khí xông về phương Bắc. Đông Phương Thú Thiên lấy đại đao treo trên tường xuống, dẫn đầu đoàn người xông ra khỏi đại sảnh, người như tên bắn, vọt tới trạm gác gần nhất.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Khởi bẩm Tướng quân, Thương Lang quốc cử binh đột kích, còn dùng thuốc nổ hủy đi tường thành phía Bắc!” Người trên trạm gác nhanh chóng báo cáo.

“Rốt cuộc bọn họ cũng tới rồi.” Gương mặt tuần tú tàn khốc không có vẻ gì ngạc nhiên, ngược lại còn lộ ra nụ cười khát máu.

Lập lòe dưới ánh lửa, hần rút đao ra, thân hình to lớn tỏa ra sát khí hùng hùng. Hơi thở lạnh thấu xương, so với bão tuyết lại càng khiến người sợ hơn.

“Hừ hừ, tốc độ của những con chó này chậm hơn so với lão tử suy đoán. Lão tử đợi đã hết kiên nhẫn rồi!” l êquỠ Tướng Hổ từ phía sau đuổi tới, nhếch miệng nhe răng cười, trường đao trong tay sớm chuẩn bị sẵn sàng. “Tướng quân, hiện giờ nên làm thế nào?”

“Khó có khi chờ được ‘khách quý’ tới cửa, đương nhiên phải nghênh đón thật tốt.” Đôi mắt đen thăm nhìn thẳng về phía khói lửa phương Bắc. “Bọn họ đã nổ tung tường thành, chúng ta cũng nên trả lại hậu lễ. Nghĩ cách nổ tung bọn hần không đường thối lui!”

Bốn chữ ‘không đường thối lui’ này khiến Tướng Hổ nhớ lại kế hoạch đã bàn định xong.

Thì ra trong nửa năm qua, Thương Lang quốc nhiều lần khiêu khích, lúc thì dùng thuốc nổ phá tường thành, lúc thì phái người lén vào các thành phương Bắc, phá rối người dân, gây chuyện khắp nơi. Nhưng mỗi khi bọn họ mang binh đuổi tới, những còn rùa đen rút đầu này sẽ cụp đuôi tránh về đại mạc.

Vốn không muốn làm tổn thương mạng người, Tướng quân đã mắt nhắm mắt mở. Chỉ là khi quảng mộ Mao Sơn xảy ra chuyện, không ít người bị chết rất thảm thương, Tướng quân không thể nhìn được nữa, mới quyết định ‘vắt vả một lần suốt đời an nhàn’.

Lần này, nếu như bọn rùa rút đầu kia lại chạy trốn, bọn họ cũng sẽ đuổi giết đến tận cùng!

Ầm!

Một tiếng nổ rung chuyển trời đất lại vang lên, Đông Phương Thú Thiên bỗng chốc bật người lên, bóng dáng ngang tàng biến thành điều hâu, đáp lên người tuần mã cách đó rất xa. Trong nháy mắt đã tới bên cạnh đội quân tiền phương.

“Không thành vấn đề!” Mang theo trường đao, Tướng Hổ hăng hái đuổi theo.

Bên ngoài mười mấy thước, đám nô bộc đã sớm chuẩn bị sẵn chiến mã, thuốc nổ. Cửa chính nông trường mở rộng, tất cả binh sĩ đã xếp thành hàng chỉnh tề, thấy hai người mang đao cưỡi ngựa, cũng nhanh chóng phóng lên ngựa ngồi.

“Phân ra thành hai đội, tiến hành theo kế hoạch đã định!” Giọng nói thâm trầm bức người từ trên hắc mã vang dội, Đông Phương Thú Thiên giơ cao đại đao trong tay, thần thái bá đạo mãnh liệt, khí thế hung hăng, giống như chiến thần.

Mọi người cao giọng trả lời, đều nhịp gào thét, so với hỏa dược bùng nổ, uy lực lại càng rung động hơn nhiều.

Chấn ngựa và đánh giặc đều là sở trường số một của bọn họ. Hôm nay có chiến trận cần phải đánh, bọn họ ngựa ngáy khó nhịn, vô cùng hưng phấn ngựa cổ gào thét kêu rú không ngừng.

Âm thanh gào rú tràn ngập ý chí chiến tranh lúc thấp lúc cao lan tỏa khắp thảo nguyên. Tất cả mọi người đều sôi trào lên, riêng có Ân Tâm là không phản ứng như thế.

Mới vừa làm lỗi mà nàng áy náy không thôi, trong lòng vẫn còn khó chịu. Bây giờ lại gặp phải trận chiến cỡ này, hầu như cả người bị dọa phát run. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nàng xiết chặt tay áo, dựa vào khung cửa, không ngừng run rẩy.

Trong gió tuyết, Đông Phương Thú Thiên quay đầu lại nhìn, đúng lúc nhìn thấy cảnh này, sâu trong đáy mắt đen thẫm, vẻ lo âu thoáng hiện ra, nhưng trong nháy mắt đã khôi phục lại bình tĩnh.

“Đi!”

Dưới ánh mắt ước ướn nhìn chăm chú, hắc mã nhanh chóng quay đầu lại, giơ cao đại đao, dẫn đầu đám người ngựa ra cửa chính.

Rầm rập!

Dưới vó ngựa của hàng trăm con tuấn mã, thảo nguyên bao la chấn động.

“Đại, đại nương, chuyện gì xảy ra thế?” Ôm lồng ngực đang đánh trống reo hò, nàng khấn trương tới mức chân cũng mềm nhũn ra. “Thú tướng quân mang theo nhiều người ngựa như thế là muốn đi đâu?” Mặc dù thực tế đang diễn ra trước mắt, nhưng bản tính trời sanh nhát gan của nàng lại tự lờ gạt bản thân, tất cả đều chỉ là mình suy nghĩ nhiều...”

“Đương nhiên là đi đánh giặc!”

Đáng tiếc, chờ đợi của nàng lại rơi vào hụt hẫng.

Chẳng biết từ lúc nào, Tiết đại nương dẫn đầu đám nương tử của binh lính, bắt đầu xếp thành hàng.

Mọi người xoa xao tay sẵn sàng, vẻ mặt hưng phấn giống như đang chờ tham gia lễ mừng gì đó. Khác hẳn với những nữ tử vẽ bôi son, đám nương tử binh đội này lấy ra binh khí, mặc thêm áo nhuyễn giáp. Đứng đầu là Tiết đại nương dũng mãnh, không mặc áo nhuyễn giáp, vung dao phay lên hùng dũng uy vũ. Trên thắt lưng của bà thậm chí còn có một chiếc chùy lưu tinh không biết lấy từ đâu ra...

“Tướng quân đi đánh giặc, chúng ta cũng không thể nhàn hạ, đi theo giết địch!”

“Không sai, nhất định phải trả thù cho dân chúng chết oan ở quảng mả!”

“Giết chết những con rùa rụt đầu khốn kiếp đó đi!”

Kéo chiến mã từ trong tay nô bộc qua, từng nương tử binh đội lưu loát phóng lên ngựa.

Thiên tính người dân tộc biên cương kiên cường khí khái, tác phong nhanh nhẹn dũng mãnh, cho dù là nam hay nữ đều phần tử hiếu chiến. Đã là nữ nhân làm việc dưới trướng của Đông Phương Thú Thiên, thì lại càng không thua kém mấy đấng mày râu. Tất cả đều là chiến sĩ hạng nhất, khó có trận có thể ra quân, đương nhiên không ai chịu vắng mặt.

Nắm lấy dây cương, đám nương tử quân binh liên tục gào hét, giục ngựa về phía trước.

“Đại nương, xin chờ —— chờ một chút!” Ân Tâm lo lắng đuổi theo, bóng dáng nhỏ bé lảo đảo trong tuyết.

“À, thiếu chút nữa là quên mất người.” Tiết đại nương quay đầu lại cười, “Quay trở lại đi! Mau trở lại phòng sưởi ấm, ngàn vạn lần đừng bị đông lạnh.”

“Nhưng mà...”

“Để ta đánh cho đám rùa rút đầu nay tan tác, lúc đại nương trở lại sẽ nấu một bữa cơm thật ngon cho người ăn.”

“Nhưng...”

“Đại nương phải đi trước, chậm chút nữa sẽ muộn mất.” Phương xa, tiếng binh khí va chạm không ngừng, ngựa hí người rống, biểu hiện tình huống kịch liệt. Cặp mắt Tiết đại nương lóe sáng, không kịp chờ đợi, xông thẳng ra ngoài cửa lớn.

Nhìn thấy mọi người vội vàng giết địch, không ai chịu ở lại nghe nàng giải thích, Ấn Tâm gấp đến mức muốn khóc òa lên.

Tại sao có thể như vậy? Không phải đã ba năm rồi Thương Lang quốc không có động tĩnh gì, vì sao đêm nay lại tới tấn công rồi?

Vận vận bàn tay nhỏ bé, nàng đứng trên tuyết giẫm chân tại chỗ, lòng nói như lửa đốt, trong đầu toàn là hình ảnh lúc Đông Phương Thú Thiên rời đi.

Tuy rằng mỗi người đều nói, Thú Tướng quân bách chiến bách thắng, không trận nào không đánh được. Nhưng sư phụ đã nói, năm nay hắc gặp kiếp nạn lớn, trận đấu này, không biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì không...

Ầm!

Giống như muốn nghiệm chứng lời nói của Ấn Phong không sai, từ xa truyền đến tiếng nổ vang trời, cả vùng đất chấn động một lần nữa, tiếng kêu thảm thiết bên tai không ngừng. Sắc mặt Ấn Tâm trắng bệch, thiếu chút nữa xụi lơ trên mặt đất.

Thuốc nổ này là do ai ném? Là người của Thương Lang quốc? Hay là người của Thú Tướng quân?

Còn tiếng kêu thảm thiết kia là từ đâu truyền đến? Chắc Thú Tướng quân không xảy ra chuyện gì chứ? Còn có đại nương và đại thúc, bọn họ có bị thương không?

Nhìn thấy từng đợt lửa cháy tận trời từ phương Bắc, trong đầu của Ấn Tâm lập tức hiện lên đủ mọi hình ảnh khủng bố, tim gan vừa lo lắng vừa sợ hãi mà co rút dữ dội.

Ưm, không được! Không được! Nàng không thể đứng ở đây suy nghĩ lung tung, nàng phải phản chấn lên mới được.

Tuy rằng nàng có chút sợ hãi - - ôi, trên thực tế, nàng sợ tới mức quai hàm đều run lên, nhưng nàng lại càng lo lắng cho sự an nguy của Thú Tướng quân. Nàng nhất định phải biết được hắc bình yên vô sự. Cho nên biện pháp duy nhất, chính là nàng cũng đi tham...tham tham tham... tham chiến!

Sư phụ đã nói qua, nàng phải ở bên cạnh hắc thì mới bảo hộ hắc được!

Hít sâu vào một hơi, Ấn Tâm xiết chặt bàn tay trắng như phấn, nhanh chóng ngược đầu nhìn về phía trước. Vừa đúng lúc nàng nhìn thấy mấy con tuần mã đang đi tới đi lui trong nông trường, mũi không ngừng phun ra khói trắng, yên ngựa đã sẵn sàng trên lưng, chỉ thiếu người cưỡi lên thôi.

Nông trường rộng lớn như vậy, ngoại trừ vài tên thủ vệ ở lại trông coi, có thể xem như người đi nhà trống. Ánh mắt sắc bén của nàng còn phát hiện, cửa gỗ lớn của nông trường vẫn còn chưa đóng.

Nắm chặt quyền, nàng hít sâu vào hơi, sau đó ba chân bốn cẳng, lén lút chạy đi, động tác nhanh chóng chạy về phía bên ngựa.

Đến ngừng một con tuần mã hoa ban gần nhất, nàng thử nhấc bước lên, lại phát hiện chân mình quá ngắn, bậc leo ngựa cũng với không tới.

Thì ra ngựa của nông trường đều được chọn lọc cẩn thận, nghiêm chỉnh huấn luyện trở thành những chiến mã tốt nhất. Chưa kể thân ngựa cao to, ngay cả tính tình đều rất bình tĩnh, thấy người xa lạ tới gần

cũng không kích động đá loạn. Chỉ là vị trí bậc leo ngựa đều được xếp đặt theo cơ thể cao lớn của người phương Bắc, đương nhiên cơ thể bé nhỏ như nàng không thể lên ngựa một cách dễ dàng.

Thất bại vài lần, nàng vừa nóng vừa giận. Đột nhiên tầm mắt phát hiện bên cạnh có một khối đá cao khoảng bằng nửa người, không chút nghĩ ngợi, nàng di chuyển tảng đá đến bên cạnh tuấn mã, nương theo tảng đá lên ngựa dễ dàng.

“Người làm gì đó!” Đột nhiên thủ vệ trên trạm gác hét lớn, muốn ngăn cản hành động ‘cướp ngựa’ của nàng, đáng tiếc lúc ấy đã muộn rồi.

Hoảng hốt vì bị người phát hiện, cộng thêm trong lòng lo lắng, khiến nàng không dám giải thích nhiều, vội vàng giục cương, nhắm cửa chính của nông trường tiến tới.

Bão tuyết lạnh thấu xương không ngừng gào thét, quất lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vô cùng đau đớn, nhưng nàng cũng không dám giảm tốc độ.

Hu hu, thật xin lỗi! Đợi nàng tìm được Thú Tướng quân, sau khi xác định hãn binh yên vô sự thì nàng nhất định hoàn trả ngựa về một cách đàng hoàng, nàng bảo đảm!

8. Chương 4-1

Sự thật chứng minh, nàng không có cách nào bảo đảm được.

Bởi vì ‘Tiểu Hoa’ đã chết!

Khi tuyết phía chân trời không thể rơi nhiều hơn nữa, tiếng thuốc nổ cũng dần dần thưa thớt, Ân Tâm vốn định đi bảo hộ Đông Phương Thú Thiên, giờ phút này lại đang cuộn mình phía sau tảng đá. Thân thể mảnh mai bé nhỏ không ngừng run rẩy, đôi tay nhỏ bé che kín miệng, chỉ sợ mình không cẩn thận sẽ phát ra âm thanh, tiết lộ địa điểm ẩn núp của bản thân.

Chỉ là mặc dù nàng thu nhỏ cơ thể lại, hơi thở cũng rất dè nén, nhưng cũng không ngăn cản được binh sĩ của Thương Lang quốc từ từ tiếp cận!

Cho dù không quay đầu nhìn lại, nhưng nàng cũng có thể đoán được tiếng bước chân, bọn họ đang quanh quẩn đầu đây; bọn họ có cầm đao kích, đao bới khắp nơi tìm tung tích của nàng; bọn họ dùng loại ngôn ngữ xa lạ, riu ra riu rít trò chuyện với nhau, giống như đang thương lượng, sau khi tìm được nàng, có nên cho nàng một mũi tên chết tại chỗ hay không...

Giống như bọn họ đã dùng cung tiễn, một tên bắn chết ‘Tiểu Hoa’ vậy!

Nhớ tới chuyện vừa xảy ra một phút trước, hốc mắt Ân Tâm đỏ ửng lên, trong nháy mắt, hai dòng nước mắt long lanh thì nhau rơi xuống.

Tuy rằng bản lĩnh cưỡi ngựa của nàng không giỏi, hơn nữa bởi vì chân ngắn không đạp tới bàn đạp ngựa, chỉ có thể ôm cổ ngựa giữ thăng bằng, nhưng dọc theo đường đi, từ đầu tới cuối, ‘Tiểu Hoa’ không hề nổi loạn, thậm chí nó còn chịu sự đau đớn do nàng xiết chặt, một đường mang nàng xông về hướng chiến khu.

‘Tiểu Hoa’ khéo hiểu lòng người, dịu dàng như thế, mà lại bởi vì hành động ngu xuẩn của nàng, nửa đường bị binh sĩ Thương Lang quốc mai phục bắn chết!

Lúc đó, nếu không phải nàng phúc lớn mạng lớn, bị quăng ngã vào trong đồng tuyết mà chỉ bị vài vết thương nhẹ, thì là phúc lớn mạng lớn, không bị loạn tiễn bắn trúng, e rằng đã sớm rơi vào trong tay bọn họ rồi.

Chỉ là tránh được hòa thượng chứ không trốn khỏi miếu, sớm muộn gì thì nàng cũng sẽ bị họ tìm thấy, đến lúc đó thì nàng nên làm cái gì?

Mặc dù chỉ nhìn thoáng qua một chút, nhưng nàng nhìn thấy rất rõ ràng, những binh sĩ Thương Lang quốc kia dữ tợn dã man như thế nào!

Bọn họ vừa bắn lại vừa thối, cho dù là tóc hay râu, tất cả đều rơi bù lại một cục. Không chỉ có mặt, mà răng của bọn họ đều đen thui. Lúc nàng ngã từ trên ngựa xuống, mũ áo choàng rớt ra thì vẻ mặt ‘đói khát’ của bọn họ khiến bây giờ nghĩ lại, nàng không thể nhịn được mà muốn nôn mửa.

Lâu nay nàng vẫn cho rằng lời đồn đãi người Thương Lang quốc thích ăn thịt người là tin vịt, nhưng bây giờ xem ra đúng là thật rồi!

Nhắm mắt lại, Ân Tâm không khỏi bật lên tiếng nức nở nghẹn ngào sợ hãi, nước mắt không ngừng rơi xuống mu bàn tay của nàng, rơi trên mặt tuyết.

Ôm hai chân run run, trong đầu nàng không khỏi hiện lên bóng dáng cường tráng của ai đó.

Cho dù nàng phải bỏ mạng trên đất tuyết tha thương này, nàng nhất định không hối hận, nhưng chỉ có憾 là nàng không thể buông tay được...

Tuy rằng cuối cùng nàng vẫn không đuổi kịp được hắn, nhưng dựa vào tử trạng thê thảm của quân địch dọc theo đường đi, thi thể, thi thể, thi thể - ôi, tóm lại, đủ loại hình ảnh ‘mất nhìn tâm kinh’, thắng bại của trận chiến này đã sớm có đáp án.

Thật sự sự phụ nói không sai, quả nhiên hắn là mãnh tướng ‘Kim Huyền*’ số một của vương triều. Cho dù đối mặt với đại quân Thương Lang hung tợn, hắn vẫn không đổi sắc mặt, dùng mãnh nghênh chiến. Và cũng chỉ trong vòng thời gian nửa canh giờ ngắn ngủi, hắn đã đuổi giết bọn người xấu kia tới tận đại mạc phương Bắc.

*Nghĩa sát của ‘Kim Huyền’ là ‘nam vàng’. Ta nghĩ không ra chữ gì hay có thể thay thế nên đành giữ nguyên ‘Kim Huyền’. Đón nhận tất cả ý kiến của mọi người.

Ách... Tuy rằng trước mặt có vài người may mắn sống sót như cá lọt lưới, đang tính toán đại khai sát giới với nàng, rửa thù trả hận cho đám huynh đệ tốt đã bị giết chết. Nhưng nghĩ theo khía cạnh tốt, ít ra người bị hi sinh chính là nàng ‘thành sự thì ít, ngu ngốc bại sự thì nhiều’, mà không phải là Thù Tướng quân dũng mãnh vô địch, hay là đại nương và mọi người trong nông trường kia...

“Mụ đàn bà đáng chết! Thì ra là núp ở đây!”

Đột nhiên ngôn ngữ xa lạ khiến người sợ hãi từ phía trên dội xuống, Ân Tâm còn chưa kịp mở mắt thì đã cảm thấy cơ thể bị người ta thô lỗ xách ra từ phía sau tảng đá lớn.

“A a a a ——”

Tiếng hét sợ hãi tuyệt vọng chói tai, trong nháy mắt truyền đi thật xa.

Nhìn thấy bốn tên binh sĩ Thương Lang quốc dữ tợn ghé tởm kia, sắc mặt nàng trắng bệch, cảm thấy máu trong người hình như đông cứng lại trong nháy mắt.

Hu hu, lần này nàng thật sự chết rồi, nhất định!

Bọn họ đang tính dùng mũi tên giết chết nàng, hay là muốn ăn thịt nàng đây?

Chiên, nấu, xào, rán, chưng cách thủy, xông nướng?... Bọn họ đang bàn bạc xử lý nàng như thế nào à? Hay là, hay là, hay là - - bọn hắn thích ‘bắt tới đâu ăn tới đó’, không cần lửa củi, tính ăn tươi nuốt sống nàng, nhai nát xương nàng?

Trong đầu hiện ra đủ loại hình ảnh khủng khiếp, Ân Tâm không khỏi càng kêu càng lớn tiếng.

Nàng giống như động vật nhỏ bị ép đến đường cùng, không thể suy nghĩ, chỉ có thể vung tay vung chân, cố ý giẫy dụa tìm một con đường sống. Chỉ là so với người ngựa cao lớn của Thương Lang quân, nàng thật sự quá nhỏ bé, mặc dù với tay với chân cũng không đụng tới cọng lông của bọn họ.

Rúu ra rúu rít. . . . . Rúu ra rúu rít. . . . .

Bốn người lại dùng ngôn ngữ xa lạ, tranh cãi thô bạo. Trong đó có một người xách nàng lên nhìn như nhìn một miếng thịt khô, ba người còn lại tránh né sự công kích của nàng, thay phiên nhau chen lấn, sờ loạn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ——

Hu hu, ghét! Ghét! Nàng căm ghét bọn họ!

Thật buồn nôn! Thật buồn nôn! Không được sờ nữa, ai tới cứu cứu nàng với?

Coi như nàng nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, nhưng nàng xác định, bọn họ nhất định là muốn ăn nàng.

Soạt ——

Không hề báo động trước, một mảnh áo choàng màu hồng bị người xé toạt ra. Mắt long lạnh trợn to, Ấn Tâm sợ đến mức quên cả hô hấp.

Soạt ——

Một bàn tay khác nhanh chóng phóng tới, xé đi mảnh áo choàng còn lại.

Bàn tay thứ ba vừa đưa tới, tính xé đi xiêm y còn lại của nàng, một luồng dũng khí cố tìm đường sống trong côi chết phát ra, khiến nàng chụp lấy bàn tay kia, cúi đầu cắn mạnh một cái.

“A a a ——”

Nhất thời, tiếng kêu thảm thiết dữ tợn phá vỡ không khí lạnh lẽo, xuyên chín tầng mây.

Đát đát đát đát!

Tiếng ngựa hí lẫn lộn từ nơi xa truyền tới, trong nháy mắt, sắc mặt Ấn Tâm lại càng tái đi, cho rằng ngoại trừ bốn người trước mặt ra, còn có một đám đồng đảng tàn bạo khác ở kề bên.

Sự sợ hãi tột cùng khiến nàng rút cuộc không thể làm gì khác hơn, vội vàng nhả răng ra, bắt lấy cánh tay của người đàn ông, hung hăng ném người bên cạnh ra xa.

Sức lực chênh lệch quá xa khiến tên binh lính Thương Lang quốc giống như một đứa em bé, bị ném ra xa trong nháy mắt - -

Ầm!

Tiếng va chạm lớn vang lên, người đàn ông mới vừa bị cắn một phát, rồi bị ném văng ra, đúng lúc đụng phải người đàn ông bên cạnh. Trong chớp mắt, Ấn Tâm cảm thấy lực đạo phía sau cổ được nối lỏng, Lê%Qu %đ tiếp theo cả người liền rơi xuống trên mặt tuyết.

Hai tên binh sĩ Thương Lang quốc còn lại không khỏi sửng sờ, nhưng rất nhanh sau đó lại bắt đầu phản ứng, trầm giọng nguyên rủa một cách hung ác, vung tay ra nhanh chóng bắt nàng trở lại.

“Hu hu! Đứng! Đứng!” Nhìn hai người phóng vụt tới, nàng dùng cả tay chân, lăn một vòng tránh tới tảng đá lớn bên cạnh, tiếp theo không chút nghĩ ngợi, liền nhấc tảng đá lên.

“Tránh ra! Không được tới gần ta!” Nàng vừa khóc vừa la hét, hốt hoảng ném tảng đá trong tay ra ngoài.

Tiếng huyên náo ——

Xuyên qua đôi mắt đẫm lệ lơ mơ, nàng mơ hồ nhìn thấy nửa người cao lớn, vô cùng chuẩn xác, nhắm về phía hai người ném ra. Chỉ là mặc dù nàng nhắm trúng phương hướng, nhưng lại quên mất không chế lực đạo trong tay, chỉ thấy tảng đá thật lớn, nhưng ngay cả tay áo của hai người cũng không đụng tới, văng bổng trên cao, lướt qua hai người, ầm ầm rơi trên mặt tuyết, dừng lại cách đó mười mấy thước.

Trong khoảnh khắc, Ấn Tâm dường như nghe được cả tiếng đập trái tim của mình, bịch một tiếng, nhanh chóng chìm vào đáy biển. Ý niệm trời muốn diệt mình còn chưa kịp hiện ra hết trong đầu thì hai người trước mặt bỗng nhiên ngã sập xuống.

Hả? Chuyện gì đã xảy ra?

Bọn họ bị gì ——

“Người đáng chết ở chỗ này làm cái gì!”

Rất nhanh đã có đáp án.

Tiếng rít khiếp người vang lên từ phương xa, bóng dáng cao lớn có chút quen thuộc đang phóng ngựa về phía nàng. Phía sau hần còn mang theo một đám người ngựa.

Hần buông cung tiễn trong tay ra, tung người từ trên ngựa xuống, áo choàng đen phía sau tung bay như lửa đêm; lúc hần dừng lại trước mặt nàng, gương mặt tuấn tú nghiêm khắc mất đi vẻ lạnh lùng, chỉ còn lại sự giận dữ khiếp người.

À, là Thú Tướng quân!

“Đáng chết!” Lúc này đây, tiếng hét của hần lại càng vang dội, rung chuyển tuyết động trên tảng đá phải rơi xuống.

Sự giận dữ lúc nhìn thấy nàng bị hai tên binh sĩ Thương Lang quốc vây quanh khiến hần hoàn toàn quên hết bình tĩnh, vội vàng cầm lấy bàn tay bé nhỏ của nàng lên cẩn thận kiểm tra, xem nàng có bị thương tổn hay không. Mắt đen nghiêm khắc nhìn thấy áo choàng bị xé nát trên mặt đất thoáng chốc hiện lên sự hung ác nham hiểm khiến người run sợ.

“Tại sao không nói chuyện? Người đáng chết này rốt cuộc ở đây làm gì? Tại sao không đợi ở nông trường!”

Âm thanh chấn động khiếp người khiến lỗ tai nàng đau nhói, nhưng nàng lại không cảm thấy sợ hãi, chỉ tràn ngập sự vui sướng, và an tâm - -

Hần không sao.

Hần đã bình an trở lại...

Níu chặt vạt áo mình, môi nàng run run, vốn là muốn mỉm cười, nhưng miệng vừa mới mở ra thì âm thanh nức nở lại lập tức bật ra.

Chân trời nơi xa lộ ra ánh mặt trời. Niềm vui nhìn thấy hần và sự sợ hãi không thể dứt bỏ được khiến nàng mất đi tất cả sức lực, quỵ ngã trên mặt đất. Tiếp theo nàng bắt đầu khóc lớn, suối lệ trong suốt không ngừng tuông rơi.

Thân thể mềm mại, run rẩy như lá rụng trong gió. Thấy nàng khóc không kịp thở, đôi mắt sâu thẳm hiện lên đủ loại cảm xúc. Cuối cùng, sâu trong đáy mắt đen thẳm kia chỉ còn lại sự thương tiếc nồng đậm.

“Không cho khóc.” Hần ngạnh cầm, uy nghiêm ra lệnh, nhưng vòng tay lại dịu dàng, ôm nàng vào lòng.

“Hu hu hu...”

Dễ dàng nhận thấy, mệnh lệnh của hần hoàn toàn không có hiệu nghiệm đối với nàng. Nàng vẫn khóc nức nở, lông mi dài cong vút đầm đìa nước mắt, vừa chạm vào lồng ngực ấm áp của hần thì tạo thành một mảnh ướt trên áo choàng đen.

Cảm nhận được sự run rẩy và sợ hãi không thể khống chế được của nàng, chiếc cằm cương nghị lại càng căng thẳng hơn.

Đè nén lửa giận trong lòng, hần bao bọc nàng thật chặt, xoay người lên ngựa.

“Trở về nông trường!”

Cánh tay cường tráng vung ra, Đông Phương Thú Thiên nắm lấy dây cương, giống như cơn lốc lao về phía trước. Nhưng đoàn người phía sau thì lại ngây ngẩn người không có bất cứ động tác gì.

Cho dù là Tướng Hồ hay Tiết đại nương, ánh mắt của mọi người đều tập trung trên tảng đá lớn đã bị ‘người nào đó’ ném đi, đang vùi vào trong tuyết.

“Cách, cách, cách lão tử!” Tướng Hồ đứng đầu đội ngũ lên tiếng đánh vỡ sự trầm lặng đầu tiên. “Rốt cuộc ta cũng hiểu được lòng gỗ bị phá hủy như thế nào.” May mắn vừa rồi hần phản ứng rất nhanh, nếu không hôm nay nhất định tảng đá lớn kia đã đục lỗ lên đầu của hần.

Run run vuốt vuốt đầu của mình, hần nghĩ tới thôi đã phát run.

“Đúng, đúng rồi!” Tiết đại nương cũng cả lăm, trong đầu toàn là một màn nguy hiểm vừa rồi.

Quả nhiên không thể nhìn người chỉ nhìn bề ngoài. Thì ra tiểu nha đầu này không phải là nhân vật tầm thường. Cũng may Tướng quân phản ứng rất nhanh, trước đó đã bắn chết hai tên chó chết của Thương Lang quân, nếu không cứ để cho nàng tiếp tục ném mấy tảng đá kia, chỉ sợ bọn họ trốn cũng trốn không kịp.

Khi tiếng người la hét và ngựa hí ầm ĩ truyền đến từ nơi xa, Ấn Tâm đang nằm trên giường cũng không khỏi run rẩy đôi mi dài, chậm chạp mở mắt ra.

Ôm ấp chần bồng mềm mại ấm áp, nàng nhìn chằm chằm nóc nhà màu trắng. Trong lúc nhất thời, đầu óc vẫn còn mơ hồ, cho đến khi bên cửa truyền đến tiếng động.

Quay đầu lại, vừa đúng lúc nhìn thấy bóng dáng mập mạp đôn hậu vén màn nỉ lên, đi nhanh vào từ bên ngoài.

“À, rốt cuộc người cũng tỉnh rồi!” Tiết đại nương tươi cười.

“Đại nương?” Khép chăn ấm lại, nàng lập tức ngồi dậy từ trên giường.

“Người tỉnh vừa đúng lúc. Ta mới vừa nấu một chén cháo nóng, người ăn đi kẻo nguội.” Sau khi Tiết đại nương đặt chén cháo nóng lên bàn, nhanh chóng cầm bộ xiêm y ở đầu giường nhét vào người nàng. lêqu © Sau đó lại kéo chăn ấm trên người nàng ra, gấp lại đàng hoàng rồi để xuống cuối chân giường.

Cuối cùng, bà ngồi xuống mép giường, cười tí mắt nhìn nàng, hình như tâm tình rất tốt.

“Cháo?” Ôm xiêm y của mình, Ấn Tâm sợ lạnh rụt người lại, đầu óc mơ màng, suy nghĩ cũng chậm chạp.

“Đúng rồi. Tướng quân dặn dò riêng...” Bỗng dưng Tiết đại nương khép miệng lại, nụ cười trên mặt lại càng sâu hơn. “Tóm lại, người mau ăn hết chén cháo này, đại nương còn phải thay trang phục cho người, giúp người ăn mặc xinh đẹp một chút.”

“Hả? Không, không cần. Tự mình ta làm là được rồi.” Ấn Tâm e lệ từ chối nhã nhặn.

“Như vậy sao được. Không bao lâu nữa Tướng quân sẽ trở lại, bộ dạng của người thế này không được.” Khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt vừa khiến người ta vui vẻ vừa xinh đẹp tuyệt trần, da thịt trong suốt như tuyết, mềm mại trơn tru, không hề tỳ vết. Tiết đại nương càng nhìn càng cảm thấy vui mừng, tay chân ngứa ngáy sờ soạng vài cái.

Đối mặt với sự tùy tiện bất ngờ như thế, mặc dù Ấn Tâm ngượng ngùng, nhưng lại không tiện né tránh, đành phải đỏ mặt, ngoan ngoãn mặc cho Tiết đại nương nắn bóp. Nhưng chỉ trong chốc lát, hành động tương tự đã từng khiến nàng muốn nôn mửa run rẩy lại hiện lên trong trí nhớ.

Á, Thương Lang quân!

Thân thể mềm mại lập tức cứng đờ, Ấn Tâm lập tức nhớ ra mọi chuyện.

Thú Tướng quân không chỉ thắng lợi trở về, còn cứu nàng, nhưng một lời cảm tạ cũng chưa kịp nói thì nàng đã gào khóc y hệt như một đứa trẻ ngay trước mặt hắn. Thậm chí nàng nhớ nàng còn bôi hết nước mắt nước mũi lên người hắn!

Sau khi trí nhớ từng chút từng chút trở lại, gương mặt tròn trĩnh càng lúc càng đỏ, càng lúc càng nóng.

Cho tới bây giờ, nàng vẫn ghi nhớ trong lòng, ngực hắn ấm áp bao nhiêu, khiến người ta an tâm bao nhiêu. Bởi vậy lúc đó nàng mới ôm chầm lấy hắn, khóc không ngừng, giống như muốn tiết xuất ra ngoài tất cả uất ức và sợ hãi trong lòng. Mà hắn, mặc dù không nói thêm câu nào, nhưng trước sau như một, ôm chặt bảo vệ nàng trong lòng, mặc nàng thấm ướt áo bào của hắn. Cuối cùng nàng chỉ nhớ mình khóc tới khi không còn hơi sức, sau đó... sau đó...

Ôi, sau đó nàng đã làm cái gì?

Tại sao nàng không có chút ấn tượng nào cả?

“Đại nương, đêm đó Thú Tướng quân, hân. . . . . Ách. . . . . Ý của ta là, vì sao ta lại...” Ôm xiêm áo, Ấn Tâm ấp úng hỏi, nghĩ không ra vì sao mình lại chạy tới giường này, nhưng lại ngượng ngùng lên tiếng hỏi cho ra lẽ.

Nhưng mà tuy rằng nàng nói năng mơ hồ, Tiết đại nương lại lập tức hiểu được nghi vấn của nàng, không khỏi ngửa đầu cười lớn.

“Đêm đó người khóc mệt lã người ra rồi ngủ thiếp đi. Tướng quân không thể làm gì khác hơn là ôm người trở về phòng.”

“Cái gì?” Ấn Tâm khựng người lại, nhất thời gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ như hoa.

Nàng đã ngủ? Hơn nữa còn bị Thú Tướng quân ôm trở về phòng?

Ôi trời, nước mắt nước mũi của nàng, không phải hân đã nhìn thấy toàn bộ rồi chứ?

“Hôm đó nhất định là người mệt chết rồi, ngủ một cái là ngủ luôn cả một ngày một đêm. Tướng quân nghĩ rằng người bị bệnh, đã mời riêng quân y đến bắt mạch cho người.” Ấn đậu hủ gương mặt nhỏ nhắn của Ấn Tâm xon, Tiết đại nương tiếp tục chiến đấu với mái tóc mượt mà bóng loáng của Ấn Tâm, trong lòng nghĩ nhanh tới mấy kiểu tóc để chải cho nàng.

Những năm gần đây, nữ nhân phương Bắc rất to gan, không có một trăm thì có năm chục mỹ nhân muốn ngã vào lòng Tướng quân. Chỉ là từ trước đến nay, Tướng quân tự kiểm chế mình rất nghiêm khắc, chưa từng tiếp nhận nữ tử nào. Bà đã từng lo lắng không biết làm cách nào để tìm niềm vui cho Tướng quân, không ngờ lúc này cơ hội đã tới rồi.

Vì tiểu nha đầu thơ ngây này, Tướng quân vừa tức vừa rống, dọa mọi người hồn vía lên mây. Chỉ là tức thì tức vậy thôi, Tướng quân lại không gây cho nàng chút tổn thương nào.

Thấy nàng khóc mệt mỗi ngủ thiếp đi thì vội vàng tháo áo choàng trên người xuống, tỉ mỉ bao nàng lại trước ngực, sợ nàng đông lạnh; rõ ràng giận đến mức bốc hơi khói, nhưng lại không đành lòng đánh thức nàng dậy để tra hỏi, ngược lại còn nhẹ nhàng ôm nàng trở về phòng.

Đi theo Tướng quân mười mấy năm nay, bà chưa từng thấy qua Tướng quân che chở bất kỳ nữ tử nào một cách dịu dàng như thế.

Tuy rằng Tướng quân không nói rõ ra, nhưng từng hành động cử chỉ tràn đầy ham muốn chiếm giữ kia đã sớm tiết lộ tầm quan trọng của Ấn Tâm. Bởi vậy nên hai ngày qua, tâm tình của bà mới vui vẻ khác thường.

Chỉ là nói đi nói lại, có phải bà nên mời người may áo cưới tới trước hay không? Nói không chừng vài tháng sau, nông trường sẽ có chuyện vui đấy.

9. Chương 4-2

“Một ngày một đêm?” Không ngờ mình có thể ngủ lâu như vậy, Ấn Tâm kinh ngạc trợn tròn mắt.

“Đúng rồi! Đã lâu chưa có đồ ăn trong bụng, nhất định là người rất đói, mau mặc trang phục trước đã, xuống giường ăn chút cháo nóng...” Mới nói chưa hết một câu, Tiết đại nương thính tai, nghe được tiếng động bên ngoài thạch ốc. “À, Tướng quân trở lại rồi, xem ra tốc độ tiến hành tu sửa tường thành phương Bắc quả thật không tệ, cho nên hôm nay đã trở về trước thời hạn. Ta phải cho Tướng quân biết người đã tỉnh.” Bộ dạng mập mạp trung hậu đứng bật dậy, chạy về hướng cửa.

“Á, đại nương, xin người chờ một chút. Ta, ta...” Cầm xiêm y trong tay, Ấn Tâm khẩn trương vô cùng.

Nhớ tới chuyện mình đã từng nằm trong lòng hân ngủ say, nàng cảm thấy quá xấu hổ, chỉ muốn tìm chỗ trốn đi.

“Không sao, không sao. Tướng quân còn bận nhiều việc, không thể vào nhanh vậy đâu. Lát nữa đại nương trở lại chải đầu cho người, làm cho người trở nên thật đẹp!” Tiết đại nương khoát tay cười ha ha, cho rằng nàng đang lo lắng không kịp trang điểm cho mình.

“Không phải. Ta không có ý đó. Ta...”

“Nếu Tướng quân biết người đã tỉnh lại, nhất định sẽ rất vui mừng.” Tiết đại nương phấn khởi kéo màn nỉ ra, không chờ nàng nói câu nào, liền xông ra khỏi thạch ốc như một làn khói.

Không ngăn được Tiết đại nương, Ân Tâm đành phải nhảy xuống giường, ba chân bốn cẳng mặc xiêm y vào.

Ôi, làm sao bây giờ? Nàng còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt mà, tại sao hắn đã trở lại? Tuy rằng đại nương nói hắn sẽ vui vẻ, nhưng nàng luôn có dự cảm không may...

Căn môi dưới, nàng giống như con ruồi không đầu, đảo tới đảo lui khắp nơi. Tiếng màn nỉ treo trên cửa lại vang lên, tưởng rằng Tiết đại nương thay đổi ý định trở về, khuôn mặt nhỏ nhắn vui mừng, nàng xoay nhanh người lại ——

“Đại nương, người nên báo với Tướng quân là ta chưa tỉnh lại. Ta ——” Giọng nói êm ả bỗng dừng im bặt, nhìn gương mặt không chút biểu cảm của Đông Phương Thú Thiên, i€ ànlê ð© Ân Tâm sợ đến mức thiếu chút nữa thét chói tai.

Sao, tại sao có thể như vậy? Không phải đại nương đã nói, hắn sẽ không tới liền hay sao?

Chết rồi, hắn nhất định nghe được lời nói dối của mình. Hắn sẽ tức giận, nhất định hắn sẽ nổi khùng mất thôi!

Nàng váy lên, Ân Tâm không nói hai lời, lập tức bỏ chạy về hướng giường, vọng tưởng làm trận bỏ chạy.

Giọng nói đe dọa khiếp người khiến nàng sợ đến mức rụt cổ lại, quả nhiên không dám bước thêm một bước.

Đông Phương Thú Thiên đi vòng tới trước mặt nàng không một tiếng động, biểu cảm trên mặt cao thâm khó lường, khiến người ta nhìn không ra suy nghĩ của hắn.

“Người muốn chạy đi đâu?”

Nàng muốn chạy trốn!

Xiết hai tay, nàng không khỏi chộp dạ, lật đật cúi đầu. Nguy hiểm gần trong gang tấc, nàng chỉ còn cách tạm thời gạt bỏ tính tốt ‘thành thật’ sang một bên, cố gắng lắt léo, phủ nhận mình chưa từng có ý tưởng gây rối.

“Ngồi xuống. Ăn cháo đi” Giọng nói uy nghiêm lại vang lên một lần nữa.

Cầm sổ ghi chép, hắn nhìn nàng thật sâu một cái, sau đó bỗng nhiên đi tới bên cạnh bàn đá, chuyên tâm xem xét sổ sách, giống như không hề tính truy cứu.

Hả? Chỉ vậy thôi à?

Hắn... Hắn không nổi giận sao?

Cảm giác áp bức khiếp người bị giảm đi, Ân Tâm ngẩng đầu nhìn trộm, dè dặt quan sát sắc mặt của hắn

“Còn không ăn mau.” Đột nhiên Đông Phương Thú Thiên ngẩng đầu lên, ánh mắt sâu thẳm nhìn nàng trực tiếp.

Bốn chữ đơn giản, nhưng lại tiềm tàng uy lực thật lớn. Đùng một tiếng, nàng không dám chần chờ, lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống ăn cháo.

Tiết đại nương không hổ là một đầu bếp kinh nghiệm lão luyện. Một chén cháo hành lá nấu với trứng đậm đà thơm ngát. Nàng mới hớp được một ngụm thì lập tức cảm thấy bụng đói kêu vang, vội vàng cầm muống lên, húp miếng thứ hai, thứ ba...

Chỉ trong chốc lát, nàng đã nhét hết tô cháo lớn vào bụng. Có cháo nóng đầy bụng, cả người nàng ấm áp hẳn lên, tay chân không còn lạnh như băng nữa, cho nên tâm tình cũng trở nên thoải mái hơn.

Đặt xuống, nàng hoàng cầm khăn lau mặt, cẩn thận lau miệng, lau tay. Ai ngờ bỗng nhiên Đông Phương Thú Thiên lại lên tiếng: “Người biết đánh giặc à?”

“Hả?” Nàng sững sờ nhìn về phía hắn, trong lúc nhất thời không biết phản ứng làm sao.

“Người dám giết người không?” Hắn lại hỏi tiếp, giọng điệu tự nhiên giống như đang bàn chuyện thời tiết vậy, đồng thời còn lật trang sổ sách một cách chuyên tâm.

Ở góc độ của nàng, không có cách nào nhìn ra vẻ mặt của hắn. Chỉ là... Có phải hắn vẫn còn đang tức giận hay không?”

“Ách... Ta...”

“Trên chiến trường, người không chết thì ta đi đời. Quân Thương Lang không biết thương hại, người già, phụ nữ và trẻ con đều chưa từng bỏ qua. Rốt cuộc vì sao người lại muốn xông ra chiến trường?” Đóng lại cuốn sổ trong tay, cuối cùng hắn cũng ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Trong nháy mắt bốn mắt nhìn nhau, Ấn Tâm lập tức bị ánh mắt lạnh lẽo này đông cứng tại chỗ.

Ồi, hắn đang tức giận. Hắn thật sự rất tức giận rồi!

Nhìn gương mặt tuấn tú nghiêm khắc lạnh lùng hơn so với ngày thường, trong nháy mắt, cơ thể mới vừa ấm vì cháo nóng lại trở nên lạnh ngắt. Nàng mở miệng nhỏ ra, thật lâu sau mới thốt ra được mấy chữ.

“Ta ta ta... ta qua bên đó, chỉ vì muốn, muốn giúp người ——”

“Giúp ta?” Hắn không nể tình, cắt ngang lời nàng. “Thiếu chút nữa người còn không giữ được mạng của mình!” Hắn cao giọng, trong mắt tràn đầy lửa giận, gần như có thể đốt nàng thành tro.

Nàng sợ tới mức rụt cổ lại, không biết phản bác làm sao.

Hắn nói không sai, ngay cả mạng nàng còn không giữ được. Điều duy nhất làm có thể làm là gây phiền toái khắp nơi.

Nghĩ tới bản thân gây họa, nàng không khỏi tự trách, xiết chặt bàn tay trắng noãn, tùy ý để móng tay bấm vào lòng bàn tay, gây ra thương tích cũng không biết.

“Nếu lúc đó ta không nghe được tiếng kêu của người. Nếu khi đó không có đám tàn đảng của Thương Lang quốc, người có biết kết quả của người ra sao không hả?” Hắn gãi tăng giọng nói, trái tim co rút vì nhớ tới tình huống lúc bấy giờ.

Vào sinh ra từ mười mấy năm nay, hắn đã chứng kiến biết bao nhiêu chuyện tàn nhẫn, máu tanh, nhưng hắn chưa bao giờ sợ hãi, mãi đến khi hắn chính mắt nhìn thấy nàng đơn độc bất lực bị quân Thương Lang bao vây!

Trong giây phút đó, trái tim hắn giống như bị người ta bóp nát một cách tàn nhẫn trong tay, chỉ thiếu một phần sức lực nữa thôi là có thể khiến hắn ——

Đáng chết! Nữ nhân ngu xuẩn này, vì sao lại không chịu ngoan ngoãn đợi ở nông trường? Vì cái gì mà lại tìm tới nguy hiểm chứ?

Hít sâu vào một hơi, hắn cố gắng đè nén sự lo âu và khản trương, nghiêm mặt, tiếp tục răn dạy: “Sư phụ người muốn người tới bảo hộ cho ta, không phải là bảo người tới để chịu chết. Rốt cuộc người có hiểu sự khác biệt trong đó không hả?”

“Nhưng —— nhưng ta lo lắng cho người ——” Nàng thử giải thích.

“Ta không cần người lo lắng!” Hắn nhin không được hết lớn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái đi, Ấn Tâm gần như muốn bật khóc.

Lời hắn nói giống như một cây châm bén nhọn, vô tình không báo trước đâm thẳng vào ngực nàng.

Đúng rồi, từ lúc bắt đầu, hắn đã bày tỏ thái độ rõ ràng, hắn không tin bói toán của sư phụ, cũng như không cần sự bảo hộ của nàng, càng không muốn giữ nàng ở bên cạnh. Từ đầu đến cuối, đều là nàng đơn phương tình nguyện, đều là nàng gả mẹ lo lắng...

Nhìn biểu cảm bi thương của nàng, một chút xót xa ân hận thoáng hiện lên trong đáy mắt sâu thẳm kia, nhưng lời nói đã nói ra lại không có cách nào thu hồi.

Hắn hiểu được bản thân không nên tức giận, nhưng lại không cách nào khống chế.

Nếu như có thể, hắn thật muốn lấy giây thừng trói nàng lại trong phòng, phòng ngừa nàng chạy loạn khắp nơi, tự gây nguy hiểm cho mình!

Bắt buộc mình xem nhẹ sắc mặt đáng thương của nàng, hắn đứng dậy, cứng rắn ra lệnh: “Từ nay về sau, không cho phép người lại gần bất cứ con ngựa nào của nông trường. Lần này người may mắn thoát hiểm, lần sau người sẽ không may mắn như vậy đâu. Nếu như người không muốn có cùng kết quả với con ngựa kia thì đừng hành động lỗ mãng nữa!”

À, phải rồi, còn có Tiểu Hoa. Nàng hại chết Tiểu Hoa...

Lời của hắn giống như áp đảo cộng rơm cuối cùng của con lạc đà, môi hồng run lên, oa oa một tiếng, nước mắt dồn nén bấy lâu, rốt cuộc như nước vỡ đê.

Suốt mười tám năm nay, nàng chưa từng nghi ngờ sư phụ. Chỉ là lần này, chỉ sợ sư phụ đã lầm lẫn rồi.

Nàng mới vừa tới Bắc Cương, quặng mỏ Mao Sơn liền bị nổ tung, tiếp theo thiếu chút nữa nàng đã phóng thích kẻ đầu sỏ. Ngay sau đó, Thương Lang quốc án binh bất động ba năm lại trở dậy, cuối cùng ——

Nàng còn hại chết Tiểu Hoa!

Ôi . . . Có lẽ nàng hoàn toàn không phải là phúc tinh gì. Có lẽ —— có lẽ nàng là tai tinh mới đúng!

Nàng không làm ra được chuyện gì có hồn, chỉ biết gây ra phiền toái. Hơn nữa hắn cũng nói, hắn không cần nàng lo lắng, nàng ở lại chỗ này chỉ khiến hắn thêm tức giận...

Bả vai run rẩy, nàng đột nhiên đứng dậy, vừa lau nước mắt, vừa loạng choạng đến bên giường, cầm lấy gói đồ đặt ở đầu giường, kiên quyết đi về hướng cửa.

“Người làm cái gì?” Hắn nhanh chóng giữ chặt cổ tay của nàng lại. Bởi vì gói đồ trong tay nàng mà sắc mặt của hắn lạnh đi lập tức.

“Ta không cần nữa...” Nàng ngẩng đầu lên, vừa khóc vừa nói, hoàn toàn hỏi một đằng trả lời một nẻo.

“Cái gì?”

“Thì là ‘Thao Thiết phổ’ đó...” Nàng khóc thút thít. Từ đầu đến cuối, nước mắt trên mặt không ngừng chảy. “Ta hại chết Tiểu Hoa, cho nên... Ta không cần nữa...” Không sai, nàng không cần cái gì hết. Nàng đã hại chết Tiểu Hoa, nàng không thể ở lại mà hại hắn. Nàng là tai tinh, nàng muốn cách hắn thật xa.

Đáng chết, ‘Thao Thiết phổ’ là cái gì? ‘Tiểu Hoa’ là cái quỷ gì đây?

Tiểu nữ nhân này không thể ăn nói rõ ràng được hay sao!

Mặc dù giận đến mức muốn chửi người, nhưng nhìn nàng khóc lóc khổ sở, hắn cũng chỉ có thể kìm nén, hỏi: “‘Thao Thiết phổ’ là cái gì? Ai là ‘Tiểu Hoa’?”

“Thao. . . . Thiết phổ là sách dạy nấu ăn của sư phụ. Sư phụ nói... nói làm tốt sẽ cho ta. Tiểu Hoa là con ngựa mà ta đã đánh cắp... Ta... ta hại chết nó. Cả đời này ta có lỗi với nó...”

Thì ra là con ngựa bị thương ngã xuống đất, trong nháy mắt, khuôn mặt tuần tú tàn khốc hiện lên một chút cổ quái.

“Ai nói con ngựa này đã chết?”

“Thì chính là người đó...” Nàng ai oán nhìn hắn. Coi như là lên án, hắn còn cố ý chà muối lên vết thương của nàng. “Hơn nữa, chính mắt ta nhìn thấy...” Trong thời khắc Tiểu Hoa bị trúng tên, nàng bị ném văng

trên mặt tuyết, sau đó nàng đã nhìn thấy Tiểu Hoa khổ sở ngã lăn trên mặt tuyết, không ngừng rên rỉ thở dốc.

Bị thương nặng như vậy, Tiểu Hoa nhất định không sống nổi, hu hu ——

“Nó không chết.” Hắn cắt ngang ăn năn hối hận của nàng.

“Cái gì?”

“Chỉ có chân sau của nó bị thương thôi.” Nhìn nàng không tin mở to mắt, hắn kìm nén cơn giận vẫn còn đang bốc lửa, chậm rãi giải thích: “Tướng Hồ đã mang nó trở về. Mấy ngày qua, lão Thạch đều ở trong chuồng ngựa giúp nó trị thương.”

10. Chương 5-1

Mặc dù ít nhiều gì, tin Tiểu Hoa chưa chết cũng khiến tâm tình Ân Tâm tốt hơn một chút. Chỉ là nhớ tới sự sai lầm của bản thân và thái độ của Đông Phương Thú Thiên, nàng vẫn là khổ sở muốn rời khỏi nông trường. Chẳng qua nghĩ thì nghĩ vậy thôi, chứ Đông Phương Thú Thiên làm gì có thể để nàng được như ý?

Vì ngăn cản nàng lại chạy loạn khắp nơi, thậm chí hắn còn ra lệnh, mọi người phải đề cao cảnh giác, gia tăng trông chừng chặt chẽ từng hành động của nàng, không cho phép nàng lại gần bất kỳ con ngựa nào, lại càng không cho phép đánh mất nàng một lần nữa.

Mệnh lệnh vừa hạ xuống, mọi người đều gật đầu đồng ý.

Để nàng đánh cắp một con ngựa đã là một sự sai sót không tầm thường. Hơn nữa nàng còn là một ‘Thần Lực’, nếu lại để một người có sức mạnh cường bạo như nàng dây cưỡi ngựa đi khắp nơi, ngộ nhỡ rơi vào tay quân địch, bị người lợi dụng, khẳng định hậu quả sẽ không thể nào lường nổi.

Ân Tâm mới vừa bước ra khỏi thạch ốc thì lập tức cảm thấy một bầu không khí khác thường.

Không biết có phải nàng nhạy cảm quá mức hay không, nhưng nàng cảm thấy mỗi người trong nông trường đều giống như lén lút nhìn nàng. Chẳng qua nói đi nói lại, cái loại cảm giác quái dị này không phải là gặp lần đầu. Từ hơn nửa tháng trước, sau khi Thú Tướng quân ra lệnh không cho nàng đi bất cứ nơi nào, mọi người trong nông trường đều đối xử với nàng đặc biệt ‘yêu thương’.

Bất kể nàng tản bộ nơi nào trong nông trường, nhất định bên người sẽ xuất hiện một, hai người, tươi cười hỏi nàng muốn đi đâu, giống như rất sợ chỉ cần sơ ý một chút, nàng sẽ trộm ngựa bỏ đi.

Ồi, thật ra khó trách bọn họ khẩn trương như thế. Dù sao thiếu chút nữa nàng đã làm tổn thất một con ngựa tốt của bọn họ. Đối với chuyện này, nàng thật sự xin lỗi, rất xin lỗi. Vì để sám hối, nàng còn tự nhốt mình suy nghĩ. Chỉ là ——

Chỉ là có phải bọn họ vẫn còn tức giận hay không?

Lắc lắc bàn tay nhỏ bé, nàng rút rè nhìn về phía trước, vừa đúng lúc nhìn thấy một nam tử trung niên khoảng chừng bốn mươi tuổi, đang cầm một chiếc búa lớn, len lén nhìn nàng. Nàng biết tên hắn là Thạch Tam Giang, chuyên môn phụ trách chăm sóc ngựa, lúc nhàn rỗi thì sẽ phụ giúp bổ củi. Tiểu Hoa chính là do hắn trị liệu.

“Ân cô nương, tản bộ à?” Thạch Tam Giang chào đón trước, chiếc búa trong tay vừa bỏ xuống, thanh củi cứng rắn vỡ thành hai mảnh trong nháy mắt.

“Ách... đúng vậy.” Nàng vừa trả lời, vừa cẩn thận quan sát ánh mắt của hắn, xác định hắn không có dấu hiệu vẫn còn tức giận, thì tiến lại gần.

“Tuyết đã ngừng rơi mấy ngày, khí hậu cũng ấm dần, rất thích hợp đi tản bộ.” Thạch Tam Giang thử tìm đề tài.

“Vâng, đúng vậy.”

Hắn cười tít mắt hỏi: “VẬY NGƯỜI TÍNH TẢN BỘ TỚI NƠI NÀO?”

“Chuyện này... À, nếu có thể, ta muốn đi chuồng ngựa...”

“Chuồng ngựa? !” Sắc mặt Thạch Tam Giang biến đổi. “Tại sao người muốn đi chuồng ngựa?” l €qu Hắn nắm chặt búa, nên hỏi kỹ càng, mệnh lệnh của Tướng quân còn văng vẳng bên tai. Ai mà biết tiểu nha đầu này đang suy tính cái gì.

“Ách... không phải vậy. Ta chỉ muốn đi thăm Tiểu Hoa...” Thấy vẻ mặt khấn trương của hắn, nàng vội vàng giải thích: “Tiểu Hoa chính là con ngựa bị ta trộm đi ... ách ... Ta nghe nói nó bị thương, cho nên muốn thăm nó, tuyệt đối không phải muốn...”

Không đợi nàng nói hết lời, Thạch Tam Giang lập tức cười khan nói: “Sáng sớm ta mới tắm rửa xong những con ngựa kia. Bây giờ lông vẫn còn chưa khô, nếu lúc này mở cửa chuồng ngựa thì đám ngựa sẽ bị cảm lạnh mất.”

À, nàng biết rồi.

Tuy rằng đại thúc nói chuyện uyển chuyển, nhưng nàng biết được đó chỉ là viện cớ. Quả nhiên bọn họ đề phòng nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xịu xuống, chán nản đá lên gỗ vụn dưới chân, hiểu được trong thời gian ngắn, chỉ sợ mình sẽ không gặp được Tiểu Hoa. Nhưng nếu không thể gặp mặt Tiểu Hoa, nàng có thể làm gì được chứ?

Từ ngày đó trở đi, sau khi Thú Tướng quân nổi trận lôi đình, nàng không dám quần quít bên cạnh nói muốn bảo vệ hắn nữa. Ngay cả lúc ăn cơm, nàng cũng chọn ăn trong thạch ốc, sợ mình không cẩn thận, lại làm phiền chọc giận tới hắn.

Nhưng mà nói đi nói lại, thoáng chốc mùa Đông cũng qua thật nhanh, cả ngày hắn bận rộn chả thấy bóng người.

Ngoài chuyện tu sửa tường thành phương Bắc, nghe nói hắn còn phải chỉ huy chuyện xây dựng lại quảng mỗ Mao Sơn. Trừ chuyện này ra, chuyện mua bán trâu bò của nông trường, thu chi ngân sách của Khắc Ngân phường, cũng đều dựa vào quyết sách của hắn. Chỉ là tuy rằng hắn đi sớm về trễ, nhưng không xảy ra chuyện lớn gì...

Ôi, chẳng lẽ nàng quả thật là tai tinh sao? Chỉ cần nàng cách xa hắn, hắn mới có thể được bình yên vui vẻ...

Bộp!

Búa lớn chẻ xuống, một miếng củi nhỏ đột nhiên văng tới bên cạnh đôi ủng lông, phản ứng đầu tiên của Ân Tâm là sửng sốt, sau đó dùng sức lắc đầu.

Ghét, nàng không thêm suy nghĩ nữa! Bất kể nàng có phải là tai tinh hay không, nàng cũng phải tìm chút chuyện để làm mới được. Gây ra nhiều phiền toái như vậy, nàng phải nghĩ cách đền bù mới được.

“Đại thúc, ta... ta —— ta giúp người đốn củi được không?” Nắm làn váy, nàng lắp bắp hỏi.

“Đốn củi? !” Giống như nghe được tin tức kinh người, Thạch Tam Giang lập tức ôm đầu mình, nhảy dựng lên.

“Đúng vậy.” Ân Tâm gật mạnh đầu. Nàng có sức mạnh, nàng có thể phụ một tay làm việc nặng.

Thạch Tam Giang lắc đầu liên tục.

Hắn không phải hoài nghi năng lực của nàng, dù sao nàng cũng là thần lực mà. Nhưng hắn đã từng tự mình chứng kiến sự ‘chuẩn xác’ hồngбет của nàng. Thiếu chút nữa hắn cũng muốn ‘tự mình thể nghiệm’, nếu nàng sơ ý một chút, tự chặt đứt tay chân mình, Tướng quân không chém đầu hắn mới là lạ!

“Không được, không thể nào!” Theo bản năng, hắn dẩu cây búa ra sau lưng, nhưng vừa nhìn thấy biểu cảm tủi thân trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, hắn lại vội vàng nói thêm: “Ách... Ý ta là, loại chuyện nặng nhọc nên để cho ta thì tốt hơn. Nếu người buồn chán thì có thể đi phụ xúc tuyết đi.”

“Nhưng hôm qua ta đã hỏi qua Lỗ đại thúc, Lỗ đại thúc cũng không cần ta phụ.” Ấn Tâm khổ sở nói.

Bởi vì hấn giống như ta, sợ người xúc luôn chân của mình!

Thạch Tam Giang cười gằng gặc, đề nghị chuyện khác: “Vậy thì thôi người đi phụ vắt sữa đi. Nhìn kìa, chính là những con dê trong chuồng đấy.” Vắt sữa an toàn mà phải không? Không búa không xẻng, chắc nàng sẽ không gây tổn thương cho bản thân đâu nhỉ?

Ấn Tâm lại lắc đầu: “Ngày hôm qua ta đã hỏi qua Phương đại thúc, nhưng hấn nói một mình hấn là được rồi.” Ngừng lại một chút, mặt nàng lộ ra vẻ khó khăn, bổ sung: “Hấn giống như rất lo lắng, sợ ta làm chuyện gì không tốt đối với con dê.”

Không, hấn chỉ sợ người lỡ tay bóp chết con dê mà thôi!

Lau mồ hôi lạnh trên trán, Thạch Tam Giang thật thà cách rồi.

Xa xa, vừa đúng lúc Tiết đại nương xách một giỏ xanh um từ trong phòng bếp đi ra, sắc mặt hấn vui vẻ, vội vàng nói: “

Nơi xa, Tiết đại nương đúng lúc đang cầm một giỏ xanh miết từ trong phòng bếp đi ra, hấn sắc mặt vui vẻ, vội vàng lại nói: “À, Tiết đại nương người đang chuẩn bị nấu cơm kìa, không bằng người đi giúp bà ấy đi.” Đúng rồi, nữ nhân nên được nữ nhân chăm sóc. Một đấng mày râu như hấn thật khó ứng phó.

Nấu cơm?!

Khuôn mặt nhỏ sáng lên, Ấn Tâm nhanh chóng quay đầu nhìn về phía phòng bếp.

Từ sau khi tới nông trường, nàng chưa làm đúng một chuyện gì. Nhưng nàng biết nấu cơm, hơn nữa chưa từng làm sai!

Nếu đại nương nguyện ý để nàng giúp đỡ, nàng sẽ không buồn bực rồi phát hoảng. Hơn nữa... nói không chừng, nàng có thể lợi dụng phương pháp này, đền tội với Thú Tướng quân. Nếu thuận lợi, còn có thể khiến hấn hết giận.

“Vậy thì ta đi hỏi đại nương có cần ta phụ một tay hay không?” Chỉ về hướng phòng bếp, nàng lật đật nói.

“Được, vậy người đi nhanh đi, mau đi.” Vẫy tay, Thạch Tam Giang vội vàng tiễn khách.

Khi Đông Phương Thú Thiên trở lại nông trường, hấn lập tức cảm nhận một cách nhạy bén, không khí trong nông trường có chút không giống nhau.

Tuy rằng mỗi người đều canh giữ đúng cương vị của mình, nhưng rõ ràng là vẻ mặt của mỗi người đều lộ ra chút khác thường.

Có người nhìn ra vô cùng hưng phấn, có người thì vẻ mặt vô cùng thỏa mãn, có người thì lại ôm bụng sốt ruột, liên tục ngoảnh mặt nhìn về hướng phòng bếp. Có nhiều mùi vị thức ăn mê người lại xa lạ không ngừng phiêu tán từ bên trong truyền ra.

“Ừm, đây là mùi vị gì? Thơm quá!” Tướng Hổ cũng phát hiện ra mùi thơm này, trong bụng lập tức truyền ra tiếng kêu lộc cộc, trong nháy mắt, trong miệng tràn đầy nước miếng.

“Hay là Tiết đại nương học được món ăn mới? Thật tốt quá, lão tử đang đói tới nỗi có thể nuốt hết cả đầu dê đấy!” Lão Mạc đi theo vỗ vỗ bụng.

Hai người nhìn nhau, tiếp theo chen lấn đi về hướng nhà bếp. Nhưng hai người vừa mới chạy được vài bước thì lập tức lộn trở lại, gãi gãi hàm, ngượng ngùng nhìn về phía Đông Phương Thú Thiên.

“Tướng quân, đi chung chứ?”

“Ta còn có chuyện bận rộn, các người đi trước.” Giũ tuyết trên áo choàng xuống, Đông Phương Thú Thiên không vội đến phòng bếp dùng cơm, mà lại hướng thạch ốc phía Nam đi tới.

Hai người lập tức chú ý, phương hướng kia chính là chỗ ở của Ấn Tâm, không khỏi cười thầm, tiếp tục đi về hướng phòng bếp.

Đêm đông phương Bắc đen kịt, không thấy trăng sao. Mặc dù nông trường có vài nơi đốt lửa lên, nhưng có vài chỗ địa hình quanh co, vẫn phải dựa vào ánh đèn chỉ dẫn mới có thể thông qua thuận lợi. Chẳng qua Đông Phương Thú Thiên lại không có sự lo ngại này.

Cho dù trong bóng tối, hắn vẫn có thể nhìn thấy mọi vật. Dọc theo đường đi, hắn im lặng tránh né chuồng ngựa, tảng đá lớn, còn có binh sĩ bởi vì mặc tiểu mà xông thẳng về phía trước, thuận lợi không bị cản trở đi đến một loạt thạch ốc phía trước.

Trong đó có một thạch ốc không đốt đèn, trong nhà tối thui yên tĩnh. Thế nhưng hắn lại không chút do dự, nhanh chóng kéo cánh cửa ra, vén màn nỉ lên, bước nhanh vào, chỉ là sau đó không lâu, lại nhanh chóng đi ra.

Hắn cau mày, dựa theo đường cũ, dùng tốc độ nhanh nhất đi về phía phòng bếp.

“Tướng quân!” Trong phòng bếp, Tưởng Hồ lập tức phát hiện Đông Phương Thú Thiên, từ bên trong vọt ra cái thùng. “Ngài tới vừa đúng lúc, đêm nay có đồ ăn ngon đặc biệt, ngài mau nếm thử một chút!” Lẹqu Vung ra một cái đùi cừu nướng mập mập, hắn vừa nói vừa nhai ngon lành.

“Thế nào? Ý của người là, lúc trước đồ ăn của lão nương nấu thật khó ăn, phải không hả?” Cầm theo ngọn đèn, Tiết đại nương đột nhiên xuất hiện từ trong một con đường nhỏ bên cạnh, thái độ cười như không cười.

“Ý ta không phải như vậy.” Tưởng Hồ ăn như hổ đói, nuốt miếng thịt xuống, trên mặt không có chút hối hận nào. “Ta chỉ cảm thấy đồ ăn hôm nay thật khác lạ, mùi vị rất hấp dẫn...Ồi! Dù sao đi nữa, chính là ăn ngon tới mức người ta muốn khóc. Tướng quân, ngài mau nếm thử, bảo đảm ngài ăn xong sẽ ghiền!”

“Tội gì phải giành đồ ăn với các người, đồ ăn của Tướng quân đã được chuẩn bị sẵn, ở trong thạch ốc của Tướng quân đấy!” Tiết đại nương chống nạnh nói.

“Thật sao? Vậy thì tốt rồi.” Tưởng Hồ cũng không so đo bên nặng bên nhẹ với Tiết đại nương, nhún vai, xoay người, chạy vọt vào đại sảnh tiếp tục tranh giành đồ ăn.

Nam nhân phương Bắc hiếu chiến, hôm nay tự nhiên lại thể hiện trên bàn ăn. Xuyên qua khe hở của màn nỉ, chỉ thấy một đám đàn ông cầm đũa trúc đoạt lấy đồ ăn trên bàn. Có người lại thấy dùng đũa không được, trực tiếp dùng tay để giành.

Tiếng cười thắng lợi lẫn tiếng chửi rủa thất bại không ngừng xuyên qua màn nỉ, truyền đến bên tai Đông Phương Thú Thiên. Thậm chí hắn còn nghe được có người té từ trên ghế xuống, nhưng hắn lại không để ý. Hắn chỉ để ý duy nhất một người ——

“Nàng ăn rồi?”

Đương nhiên Tiết đại nương hiểu được chữ ‘nàng’ từ trong miệng hắn là chỉ người nào.

“Đó là đương nhiên. Chỉ là nha đầu kia bận rộn cả ngày, sợ rằng quá mệt mỏi, hiện tại chắc đã trở về phòng nghỉ ngơi rồi.” Cuối cùng, bà còn cười tít mắt, chủ động báo cáo hành tung của Ân Tâm.

Mặc dù trận chiến Thương Lang đại hoạch toàn thắng, nhưng vì gấp rút củng cố biên phòng, tu sửa tường thành, nửa tháng nay, Tướng quân bận rộn đến nỗi gần như không có thời gian nghỉ ngơi. Nhưng lúc nào trong lòng cũng nhớ thương tiểu nha đầu này, phải xác định nàng ăn no, mặc ấm, không sao, rồi mới nghĩ đến bản thân.

“Nàng không có trong phòng.” Đông Phương Thú Thiên căng thẳng nói xong, mày kiếm bỗng chốc cau lại, thái độ đề nén lạnh lùng giống như ngày ấy nhìn nàng bị quân Thương Lang bao vây.

“Không có trong phòng?” Tiết đại nương kinh ngạc nhướn mày. Suy nghĩ một lát, không khẳng định lắm, nói: “À, chắc là nha đầu kia đang đợi trong phòng ngài thì phải?”

“Nàng sẽ không chủ động đi tìm ta.” Hắn lạnh lùng khẳng định.

Kể từ hôm nàng khóc muốn rời khỏi nông trường, nàng đã không còn xuất hiện trước mặt hắn nữa. Nàng không giống như lúc mới tới nông trường, tìm tất cả mọi cách để tiếp cận hắn, ngược lại bắt đầu tránh né hắn. Rõ ràng là hắn đã dọa hỏng nàng rồi.

“VẬY CŨNG CHƯA CHẮC.” Tiết đại nương cười một cách thần bí. “Thức ăn hôm nay là do nàng chủ động yêu cầu mang đến phòng cho ngài. Nàng còn sợ ngài về trễ, thức ăn sẽ nguội, đặc biệt bưng thức ăn đến phòng bếp hâm nóng lại một lần rồi đấy.”

Trông mắt thâm thúy lập tức nhìn về phía Tiết đại nương. Dưới ánh lửa lấp lánh, ánh mắt thâm đen hình như thoáng qua vẻ ảm áp.

“Trong phòng bếp đều là dầu hỏa, cẩn thận đừng khiến nàng bị thương.” Mặc dù tâm tình trở nên tốt hơn, hấn vẫn không quên dặn dò.

“Xin Tướng quân yên tâm. Tài nấu nướng của nha đầu kia thật tinh xảo. Không những không có sai sót, ngược lại rất lợi hại! Bất kể là kỹ thuật xắt rau hay khả năng nấu nướng, tất cả đều được luyện đến mức xuất thần nhập hóa. Tất cả mọi người trong phòng bếp đều nhìn nàng bằng cặp mắt khác xưa.” Nói đến biểu hiện hôm nay của Ấn Tâm, Tiết đại nương không nhịn được, giơ ngón tay cái lên.

Vốn là khi tiểu nha đầu kia nói muốn giúp đỡ, bà còn lo lắng nàng sẽ tự gây tổn thương cho mình, cho nên luôn phân tâm chú ý đến nàng. Không ngờ động tác của nàng lại lưu loát, cho dù là vo gạo, rửa rau, tốc độ đều nhanh kinh người.

Thấy nàng rất có cách thức, giống như rất có hứng thú với chuyện bếp núc, cho nên bà đã bạo gan để nàng cầm dao xắt đồ ăn. Kết quả tất cả đều nằm ngoài dự liệu của bà.

Bàn tay nhỏ bé tùy ý vung vài cái, rau xanh cắt thành từng đoạn, nếu cẩn thận nhìn kỹ thì độ dài của rau y hệt như nhau.

Không chỉ có rau tươi, ngay cả sở trường cắt thịt cũng rất bài bản. Một miếng thịt bò lớn có xương, chỗ nào là thịt, chỗ nào là xương, thịt chỗ nào thích hợp để chiên, thịt chỗ nào thích hợp để luộc, nàng đều rành mạch. Chỉ hai ba lần rạch dao là có thể phân chia, rửa sạch nửa mẩu thịt bò.

Không cần biết là thái mỏng hay thái hạt lựu, cục thịt lớn nhỏ đều nắm vững chính xác không sai chút nào. Thậm chí nàng còn thấu hiểu phải cắt thớ thịt ngang thì miếng thịt mới mềm mại.

Ngay cả một đầu bếp lão luyện như bà đây còn phải tự than không thể so sánh với tuyệt kỹ dùng dao như vậy. Hơn hết, khiến bà trợn mắt há hốc miệng, chính là ‘thần lực’ ghê gớm của nàng.

Nàng đơn giản dùng một tay để nhắc lên cái chảo sắt mà phải cần hai người mới nâng lên nổi. Hơn nữa, nàng còn có thể lưu loát lật nổi, chưa tới một canh giờ, phần lượng thức ăn của cả trăm người đều được mang hết lên bàn dưới bàn tay ‘thần’ xào nấu của nàng.

11. Chương 5-2

“Còn nữa ngen!” Mặt mày Tiết đại nương hớn hở nói tiếp, nụ cười trên mặt càng lúc càng sâu. “Nha đầu kia còn lén lút hỏi ta ngài thích ăn đồ ăn gì, khẩu vị ra sao, rồi làm cho ngài sáu món ăn ngon rồi, ngài đi nếm thử chút đi. Bảo đảm sau khi ngài nếm xong, nhất định sẽ khen nha đầu này không dứt miệng.” Ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Phòng bếp còn có chuyện phải làm, thuộc hạ đi trước đây.”

Cầm theo ngọn đèn, Tiết đại nương biết điều khom người cáo lui. Đông Phương Thú Thiên gật đầu, không giữ bà lại. Sau khi bà đi rồi thì hấn xoay người đi về phía thạch ốc của mình.

Dưới ánh đèn chiếu sáng, vẻ mặt của hấn vẫn nghiêm túc như thường, nhưng bước chân lại nhanh hơn rất nhiều. Không bao lâu sau thì đã tới trước cửa thạch ốc.

Ánh đèn ảm áp, xuyên qua cửa sổ chiếu ra ngoài, con người đen sâu thẳm thoáng hiện lên chút ánh sáng, sau đó hấn vén nhanh tấm màn nỉ lên...

Không có người!

Dưới ánh đèn, ngoài trừ một bàn toàn thức ăn đang bốc khói lẫn hương vị thơm ngon ra, trong phòng không hề có người. Mây kiếm khe khẽ nhếch lên, thân hình cao lớn bỗng dừng chuyển động, ánh mắt sắc bén hướng về phía góc tối kia.

“Aaa!”

Một tiếng kêu nhỏ, một bóng dáng bé bỏng vội vàng co người, rút vào phía sau thạch ốc.

Cho dù không đủ ánh sáng, nhưng Đông Phương Thú Thiên chỉ cần liếc mắt đã nhận ra, bóng dáng lén la lén lút kia là ai.

“Ra đây!”

Hắn ra lệnh một cách nghiêm khắc, giọng nói tràn đầy quyết đoán, nghe trong đêm càng cảm thấy khiếp người.

Núp phía sau thạch ốc, Ấn Tâm sợ tới mức trái tim co thắt lại. Thật đúng là một mệnh lệnh, một động tác, nhanh chóng duỗi chân bước về phía trước. Nhưng chỉ trong nháy mắt, giống như nghĩ tới chuyện gì đó, nàng lại thụt chân trở về.

Á, không được không được, nàng không thể đi ra. Tay chân nàng vụng về, làm chuyện gì cũng không xong, nếu không cẩn thận nói sai, hoặc làm không đúng, nhất định hắn sẽ nổi giận nữa cho mà xem.

Nàng không muốn lần nào cũng chọc giận hắn, lại càng không muốn hắn cảm thấy nàng phiền phức. Đợi đến khi nàng quen với cuộc sống nơi này, có thể giải quyết chu toàn tất cả những trở ngại khó khăn, nàng nhất định sẽ xin lỗi hắn một cách đàng hoàng.

Bưng tô canh gà nóng mới vừa hâm lại, Ấn Tâm khẩn trương đứng im tại chỗ, một hồi lâu mới hạ quyết định, mình nên rời khỏi đây trước. Chỉ là có ai ngờ được, nàng vừa mới bước chân ra thì trước mặt đột nhiên xuất hiện một bức tường cao lớn, nhất thời phản ứng không kịp, cả người nàng đâm sầm vào nó.

Canh gà trong chén sứ chao đảo kịch liệt, thoáng chốc muốn tràn ra miệng chén, hất lên bàn tay nhỏ bé

“Cẩn thận.”

Chỉ mảnh treo chuông, một bàn tay dán lên eo của nàng, bình tĩnh ổn định thăng bằng cho nàng. Còn một bàn tay khác thì nhanh chóng nhận lấy chén canh, lật chuyển vài cái, thu hết toàn bộ nước canh sắp tràn ra ngoài vào lại trong chén.

Nhìn thấy động tác thu thập canh hỗn loạn khiến người hoa mắt làm nàng vừa mừng vừa sợ, vỗ tay dậm dộp. Nhưng trong nháy mắt, nàng lại cảm thấy rất kỳ lạ.

Ừm, vách tường làm sao biết thu thập canh? Hơn nữa giọng nói vừa rồi nghe rất quen tai!

Đầu nhỏ cứng ngắc từ từ ngẩng lên, quả nhiên phát hiện, trước mắt mình không phải là bức tường, mà là một người, hơn nữa người này không phải ai khác, chính là người nàng tránh né còn không kịp ——

“Thú Tướng quân? !” Dưới ánh mắt đen thẫm chăm chú, da đầu Ấn Tâm tê dại, cả người hoảng sợ nhảy dựng lên.

“Người muốn đi đâu?” L êQu ĐỒN Hắn lạnh giọng hỏi, toàn thân tỏa ra hơi thở không vui. Tuy rằng không gầm thét ầm ỹ, nhưng thái độ của hắn quá lạnh lùng, ngược lại khiến người ta sợ hãi.

“Ách. . . . . Ta. . . . .”

“Người đang trốn ta.” Hắn nói một cách khẳng định, chân mày nhíu chặt lại.

“Trốn người? Ta ta ta... ta không có...” Không ngờ hắn lại tức giận, trong lòng nàng co rút lại, nào dám tự nhận mình đang trốn hắn. “Ta chỉ là... chỉ là... đúng rồi, bởi vì canh bị nguội, cho nên ta muốn trở về phòng bếp hâm lại...”

“Nó đủ nóng rồi.” Hắn cắt ngang lời không lưu tình, ánh mắt sâu thẳm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hoảng hốt của nàng.

Mặc dù hắn đã sớm phát hiện hình như nàng đang cố tình giữ khoảng cách với hắn, nhưng tận mắt chứng kiến nàng đang trốn tránh hắn, khiến hắn giận dữ khó có thể giữ được bình tĩnh.

“Ách!” Lời nói dối bị vạch trần, trong lòng Ân Tâm lúng túng, mặt đỏ bừng lên.

Nàng chợt dạ cúi đầu, vừa mới nghĩ cách làm thế nào để giải thích thì lại phát hiện khoảng cách hai người thật gần với nhau.

Thì ra mới vừa rồi vì phải ổn định cơ thể của nàng, đồng thời không để nàng bị canh nóng làm bị thương, hắn không thể làm gì khác hơn là kéo nàng che chở ở trước ngực. Chỉ là nàng đang lo lắng hốt hoảng, cho nên không phát hiện tư thế hết sức thân mật của hai người.

Khuôn mặt nhỏ nhắn như bị phồng, nàng vội vàng đưa hai tay đẩy cánh tay hắn ra, xấu hổ muốn lùi về phía sau, không ngờ hắn lại không cho phép.

Cánh tay của hắn giống như sợi dây thừng bằng sắt thô nhám, trói chặt nàng trước ngực hắn. Cho dù nàng giãy dụa như thế nào cũng không thoát khỏi sự kiềm chế của hắn.

Sức mạnh cường thế không thể tưởng tượng của hắn khiến nàng kinh ngạc, mắt mở to, nhưng đồng thời cũng khiến nàng ngượng ngùng, gò má đỏ au.

Ngoại trừ sự phụ ra, nàng chưa bao giờ kề cận một người đàn ông ở một khoảng cách gần như vậy... ách, đương nhiên bốn người đàn ông bắn thủ của quân Thương Lang là ngoại lệ.

Khi bọn hắn tới gần nàng, nàng chỉ cảm thấy sợ hãi và ghê tởm. Nhưng với hắn thì không giống như vậy.

Tuy rằng sức lực của hắn mạnh mẽ, nhưng chưa từng khiến nàng cảm thấy sợ hãi. Mặc dù ánh mắt của hắn thường xuyên khiến nàng không biết phải làm sao, nhưng lại chưa từng khiến nàng cảm thấy buồn nôn. Ngược lại lúc nàng tiếp cận hắn, trái tim sẽ không tự chủ được mà nhảy loạn xạ. Ngay cả nhiệt độ cũng tăng lên vùn vụt —

Vuốt vuốt bộ ngực phập phồng kịch liệt, gần như nàng không thể áp chế sóng triều then thùng đang dâng trào trong lòng, đành phải bắt lực cúi đầu van xin.

“Xin người... xin người buông ta ra...”

“Không.” Hắn quả quyết cự tuyệt.

“Hả? Làm sao người có thể như thế?” Không ngờ hắn sẽ cự tuyệt, nàng không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu, vừa then thùng vừa lúng túng, tiếp tục đẩy ra. Tuy rằng sinh sống nhiều năm trong Tiểu Tiểu cốc, nhưng nàng vẫn hiểu rõ, giữa nam và nữ không nên ở gần nhau như vậy.

“Người sợ ta?” Nhìn gương mặt nhỏ nhắn như đoá hồng e lệ kiều diễm, từ đầu tới cuối hắn như tảng đá bất động. Tay phải đặt trên eo nàng cũng chưa từng dao động, chỉ có đôi mắt đen thẫm lóe lên tia sáng nan giải.

“Cái gì?” Nàng nháy mắt mấy cái, không hiểu vì sao đã đổi đề tài rồi.

“Trả lời câu hỏi của ta.” Hắn xiết chặt vòng tay, thu hẹp khoảng cách giữa hai người. “Người thật sự sợ ta?” Hắn ép hỏi, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Dưới ánh mắt soi mói của hắn, tuy nàng then thùng đỏ mặt, nhưng cũng bị lây nhiễm cảm xúc của hắn, vì thế nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ta... ta... ta chỉ sợ lúc người nổi giận mà thôi.” Nàng vừa trả lời, vừa len lén nhìn hắn, chỉ sợ mình lại chọc hắn không vui.

Chỉ là rất dễ nhận thấy, sự lo lắng của nàng là dư thừa. Bởi vì sau khi nàng thành thật trả lời, hình như khuôn mặt tuấn tú nghiêm khắc trước mặt dịu đi không ít.

“Vậy lúc không nổi giận thì sao?” Hắn tiếp tục hỏi, sâu trong ánh mắt không thấy đáy, hai ngọn lửa đỏ dấy lên hừng hực, nhìn thẳng gương mặt kiều diễm của nàng.

“Lúc không, không nổi giận?” Nàng hoang mang hỏi lại, không hiểu ý của hắn là gì. Nhưng trực giác của nữ nhân lại khiến nàng miễn cưỡng, nhận ra ánh mắt thay đổi của hắn.

Ồi, tại sao hắn cứ nhìn nàng chăm chăm như vậy? Giống như nàng là món ăn gì ngon lắm.

Nụ cười tươi đẹp hiếm có không kiềm chế được hiện lên gương mặt nhỏ nhắn. Dưới ánh mắt nóng rực chăm chú của hắn, một luồng ý tưởng đột nhiên thoát ra khỏi cơ thể nàng. Theo bản năng, nàng lè cái lưỡi ướt át ra, liếm liếm đôi môi khô khốc.

“Giống như thế này.” Đông Phương Thú Thiên vô cùng tốt bụng, tự mình giúp nàng nêu ra ví dụ giải thích rõ ràng.

Hắn cúi đầu, không hề báo trước, bao phủ đôi môi đỏ mọng của nàng. Vòng tay rắn chắc vẫn không nề tình, ôm chặt nàng trước ngực, chuẩn xác cảm thụ được sự mềm mại của nàng.

Đầu tiên là hắn liếm láp đôi môi non mềm như cánh hoa thơm của nàng, dụ nàng từ từ thả lỏng thân mình, tiếp theo cạy mở hàm răng của nàng ra, xông thẳng vào khoang miệng, bắt giữ chiếc lưỡi trốn chạy của nàng.

Mặc kệ sự trốn tránh của đầu lưỡi, hắn bá đạo cuốn lấy nàng, tùy tiện lật chuyển khuấy động, vừa thưởng thức sự vụng về, vừa mút hết tất cả tươi ngọt của nàng.

Lợi dụng sức chiến đấu siêu quần tuyệt luân, hắn hoàn toàn đánh hạ nàng. Mà Ấn Tâm không hề có kinh nghiệm chiến đấu, bị tập kích bất thành linh, liền bại trận ngay lập tức.

Thậm chí nàng còn chưa kịp phản kháng thì đã bị sự khiêu khích của hắn xâm lược, không ngừng run rẩy, phát ra âm thanh mà ngay cả nàng nghe được cũng phải đỏ mặt...

Không biết đã qua bao lâu, rốt cuộc Đông Phương Thú Thiên cũng thỏa mãn, buông miệng nhỏ của nàng ra.

“Ta đối với người như vậy, người có sợ không?”

Chỉ là khó khăn như vậy mới lấy lại được tự do cho cái miệng nhỏ nhắn, nhưng Ấn Tâm lại không thốt ra được lời nào, còn không dám mở mắt ra, chỉ có thể dựa vào người hắn xụi lơ, cả người nóng ran, hơi thở gấp gáp.

Ừm, thật mắc cỡ, thật mắc cỡ mà! Vì sao hắn lại không nói lời nào mà đột nhiên ăn sống cái miệng của nàng vậy? Nàng cũng không phải là thức ăn, hơn nữa cơm tối của hắn rõ ràng đã bày ra trong phòng của hắn rồi mà.

Ồi, chẳng lẽ hắn giống như người của Thương Lang quốc, có thói quen ăn thịt người?

Nhưng mà ‘phương pháp thưởng thức’ của hắn không hề đau đớn, mà lại khiến cho nàng có chút cảm giác khản trương e lệ, có chút choáng váng nóng ran, còn có thêm chút vui vẻ và động lòng...

“Đứng lại! Trả lại dùi dê cho ta!”

Trên đường nhỏ của một thạch ốc khác, một gã tiểu binh bỗng nhiên chạy vèo qua. Ngay sau đó, một tên binh lính khác đuổi theo sau lưng của hắn, hai người một trước một sau, la hét ầm ĩ.

Sự việc xảy ra bất thành linh ngoài ý muốn, khiến Ấn Tâm còn có chút mơ màng mở choàng mắt ra.

Trời ơi! Nàng đang làm gì thế? Hắn vừa làm cái gì?

Ôm khuôn mặt nhỏ nhắn nóng rực, nàng giống như con tôm vừa được cứu sống, nhảy bắn ra khỏi ngực hắn. Nàng không thể tin tưởng được mình lại có thể dán chặt vào người hắn trước mặt mọi người, thậm chí còn không biết xấu hổ lùi lại. Hắn đối với nàng... làm...

Cái miệng nhỏ nhắn phát ra càng ngày càng nhiều tiếng kêu kinh sợ. Ấn Tâm xấu hổ đến mức toàn thân như phát lửa.

Nhìn thấy hắn cau mày lại, đưa tay muốn kéo mình trở về, sự thẹn thùng lại khiến nàng đỏ mặt, liên tục lùi về phía sau, sau đó xoay người bỏ chạy như một làn khói.

Ôi, hic, đáng ghét! Nàng không còn mặt mũi nhìn người rồi.

12. Chương 6-1

Mặc dù Ấn Tâm xấu hổ đến mức không còn mặt mũi nhìn người, nhưng Đông Phương Thú Thiên cũng không tính để nàng tiếp tục né tránh.

Để nàng trốn tránh gần một tháng đã là cực hạn lớn nhất của hắn. Hắn cũng không muốn bởi vì một nụ hôn này mà hù nàng bỏ chạy.

Vì vậy thừa dịp ngày hôm đó, việc tu sửa thành phương Bắc thuận lợi, hắn để cho Tưởng Hồ giám sát tiến độ công trình, lại phân phó lão Mạc đến quảng mỗ tuần tra, sau đó ra roi thúc ngựa trở lại nông trường.

Hắc câu vừa mới xông qua hàng rào cửa chính, Thạch Tam Giang đang thu dọn yên ngựa trong chuồng liền vội vàng dừng lại công việc, nghênh đón bên cạnh cửa.

“Tướng quân, tại sao đã trở lại? Có phải không được thoải mái?” Hắn quan tâm hỏi thăm.

“Không có việc gì.” Đông Phương Thú Thiên tung người xuống ngựa, sau khi giao lại dây cương cho hắn, liền nhanh chóng đi ra khỏi chuồng ngựa.

Nhìn thấy hình như hắn có chuyện quan trọng cần phải làm, Thạch Tam Giang cũng không dám hỏi nhiều, dắt ngựa cột lại thành ngựa, sau đó lấy bàn chải ra chăm sóc tốt cho nó.

Mùa xuân sắp tới, Bắc Trường Thành mặc dù còn rét lạnh, nhưng bầu trời quang đãng.

Vài đám mây trắng tôn lên sắc trời xanh thẫm bao la khiến tinh thần con người sảng khoái. Từng đoàn chim hạc du dương bay lượn, ca hát khắp nơi. Tuy rằng vẫn còn lớp tuyết mỏng che phủ, nhưng không ít hoa cỏ xanh tươi cũng đã len lén nhú đầu ra, cỏ xanh lan tràn trên mặt tuyết trắng xóa.

Đi trên con đường quen thuộc, Đông Phương Thú Thiên không chút do dự, nhắm thẳng hướng chuồng dê ở phía Đông đi tới.

Tuy rằng đã mấy ngày nay, hắn ở bên ngoài bận rộn, nhưng dưới sự báo cáo tỉ mỉ của Tiết đại nương, đối với động tĩnh của Ấn Tâm, hắn lại rõ ràng như lòng bàn tay.

Ngoài trừ ba bữa cơm sẽ ở phòng bếp giúp đỡ, thời gian còn lại, nàng đều ở loanh quanh trong nông trường, chỗ nào có việc cần giúp đỡ thì nàng sẽ tới đó giúp một tay.

Có lẽ sau khi thường thức qua trù nghệ của nàng, mọi người đã bắt đầu có chút lòng tin đối với nàng. Chỉ cần không liên quan đến chuyện nguy hiểm, ít nhiều gì cũng nguyện ý buông tay để nàng đi thử.

Vừa đúng lúc mấy ngày nay, có mấy con dê cái trong chuồng mới vừa sinh xong. Với sự đồng ý của Phương Nhị, nàng bắt đầu đến chuồng dê điểm danh, ngoại trừ phụ giúp vắt sữa, nàng còn chơi đùa với đám dê con vừa mới sinh.

“Đúng rồi đúng rồi. Nhẹ tay như thế thôi, nhẹ nhẹ thôi ngàn vạn lần đừng để con dê bị đau.”

Mới vừa đến sân chuồng, xa xa, hắn đã nhìn thấy Phương Nhị hạ thấp giọng, quỳ gối bên cạnh con dê, cẩn thận dạy Ấn Tâm kỹ thuật vắt sữa. Bởi vì khẩn trương mà khuôn mặt thô kệch như bị đao chém phủ đầy mồ hôi. Đôi tay bình thường cầm binh khí lại run run đặt trên lưng dê, giống như chỉ cần có gì xảy ra ‘ngoài ý muốn’ thì lập tức ôm dê chạy trốn chết. iẾ ànLêQu Đ©Ω

“Ừ, được, tốt.” Ấn Tâm quỳ gối ở một bên, vẻ mặt lại khẩn trương một cách khác. Nàng khẽ cắn môi dưới, dùng động tác chậm nhất, nhẹ nhất, vắt sữa dê.

Nhìn thấy một già một trẻ vì vắt cả thùng sữa dê mà chảy mồ hôi đầy đầu, Đông Phương Thú Thiên không khỏi mỉm cười, dừng lại bên ngoài thành chuồng.

“Rất tốt, duy trì sức lực này.” Phương Nhị không dám khinh thường, trong suốt quá trình không hề rời mắt khỏi động tác của Ấn Tâm.

“Được.” Gật gật đầu, Ấn Tâm tiếp tục cố gắng. Nhìn thấy sữa bắn ra từng vọt vào thùng gỗ, con dê lại không có phản ứng gì, sự khản trương trên khuôn mặt nhỏ nhắn mới tan đi một chút.

Một lúc sau, thùng gỗ cuối cùng cũng đã đầy sữa dê, Phương Nhị mới vội vàng dắt dê đi ăn cỏ, để lại một mình Ấn Tâm ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Đông Phương Thú Thiên cười nhẹ, đang định đẩy cửa thành chuồng đi vào, thì một đám tiểu binh tạp công ở trong thành chuồng giống như trận gió, vượt qua trước mắt hắn, chạy tới bên cạnh Ấn Tâm.

Một đám người vây quanh Ấn Tâm, làm thành một vòng tròn. Trên mặt mọi người in hằn vẻ chờ đợi khẩn cấp.

“Ấn cô nương, tối nay người đến phòng bếp phụ việc phải không?” Tiểu binh chạy tới trước tiên mở miệng hỏi.

“Ách... đúng vậy.” Có lẽ thành công vắt được cả thùng sữa, Ấn Tâm vui vẻ khác thường, bị một đám nam nhân vây quanh, cũng không khản trương giống như trước, ngược lại nụ cười còn rất ngọt ngào, từ dưới đất đứng lên.

Đầu bên kia có người hỏi tiếp: “Vậy người có nấu đồ ăn Giang Nam không?”

“Ta còn chưa biết...” Nàng nháy mắt vài cái, nghi ngờ nhìn từng người, “Thế nào? Chẳng lẽ các người lại muốn ăn đồ ăn Giang Nam?” Không thể nào, đã ăn hết sáu ngày rồi.

“Đúng vậy!” Mọi người đồng thanh trả lời.

“Các người rất thích ăn đồ ăn Giang Nam à?”

“Người nấu là thích!” Mọi người lại đồng loạt nói, bộ dạng thèm ăn, không hề giả bộ.

“Thật sao?” Không ngờ có nhiều người thích đồ ăn mình làm như vậy, Ấn Tâm cười toe toét, nụ cười ngọt ngào rực rỡ như ánh mặt trời mùa xuân tháng ba. “Được, vậy thì ta sẽ nấu thức ăn Giang Nam nữa. Nhưng các người muốn ăn cái gì?”

“Ta muốn cá Tam Ti Xao!” Giống như chờ sẵn nàng hỏi câu này, cả đám người lập tức bật ra tên một món ăn.

“Ta muốn thịt viên hầm!”

“Ta muốn đậu hủ nồi đất!”

Gần như trong nháy mắt, trong chuồng vang lên một loạt tiếng ồn lớn nhỏ.

Một đám người bầy miệng tám lời điểm danh món ăn. Vì sợ Ấn Tâm nhớ không được, không ít người còn lớn tiếng lặp lại vài lần. Có người còn nghĩ cách chen đến bên cạnh nàng, khoa tay múa chân gia tăng ấn tượng với nàng.

Nhìn thấy cả đám tay chân kia thiếu chút nữa là đụng vào thân thể mềm mại kia, mà tiểu nữ nhân kia lại chỉ lo cười, không hiểu phải tránh né, sắc mặt Đông Phương Thú Thiên trầm xuống, lập tức lên tiếng rống to ——

“Các người đều không có chuyện làm hã!”

Gần như tiếng hét vừa vang lên, trong nháy mắt mọi người ôm đầu, xoay người lại.

Nhìn thấy bóng dáng cao lớn không hiểu sao lại về sớm như vậy, còn không biết là đã tới thành chuồng từ lúc nào, sắc mặt mọi người trắng nhợt, thân thể cứng đờ ra, lắp bắp phát ra âm thanh.

“Tướng, Tướng quân. . . . .”

Cái gì, Thú Tướng quân đã trở lại?!

Ấn Tâm cũng nhận ra tiếng hét này, chỉ thấy mặt nàng đỏ bừng, hoàn toàn trái ngược lại với mọi người.

Tuy rằng đã hơn năm ngày, nhưng nàng vẫn nhớ rõ đêm đó, hân 'nhắm nháp' miệng của nàng như thế nào. Nàng còn nhớ được, mình ngậm nga hưởng thụ ra sao, thậm chí quên cả chống cự...

Sau chuyện mắc cỡ lần đó, nàng thật hận không đào được lỗ lẩn trốn. Tại sao hân lại trở về lúc này?

Ôm gương mặt nóng như lửa, bất chấp thùng sữa dê cần được xử lý, nàng nâng váy, hướng về thành chuồng phía bên kia chạy như điên. Chỉ là Đông Phương Thú Thiên sớm đoán được 'thối quen xấu' này của nàng, sau khi trừng mắt đông cứng mọi người thành que kem, lắc mình một cái đã phóng tới một cửa nhỏ khác, khoanh tay, ôm cây đợi thỏ.

Đùng!

Con mời tới cửa rồi.

Nhìn tiểu nữ nhân tự chui đầu vào lưới —— không, là tự ngã vào lòng, Đông Phương Thú Thiên không hề khách khí, hai tay giang ra, ôm dựng nàng lên. Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hân xoay người nghênh ngang bỏ đi.

“A, buông ta ra! Buông ta ra!” Đến khi Ấn Tâm phát hiện mình bị người bắt giữ thì đã là chuyện rời khỏi thành chuồng.

Không ngờ mình muốn trốn, lại trốn tới móng vuốt của sói. Khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng hồng, thoáng trắng, cả người hoảng loạn không ngừng giãy dụa. Nàng vung tay nhỏ bé, đập chân, không ngừng thấp giọng kêu la, hận mình không thể mọc thêm đôi cánh, bay ra khỏi vòng tay của hân.

“Im miệng!” Cầm cứng lên, Đông Phương Thú Thiên cúi đầu hét lên. Biểu cảm trên mặt giống như vừa nuốt thuốc súng vừa nuốt hàn băng. Nhớ tới nụ cười ngọt ngào nở rộ của nàng đối với mọi người, trong lòng hân cảm thấy chua chát.

“Ồ...” Rụt cổ lại, quả nhiên Ấn Tâm sợ đến mức không dám phát ra âm thanh.

Rõ ràng hân không để ý đến nguyện vọng của nàng, đã ‘đánh cướp’ nàng trước mà còn gào thét lớn tiếng với nàng như vậy?

Cho dù hân giận nàng vừa thấy hân đã bỏ chạy, nhưng đây cũng là vì hân... và nàng...

Khổng chế không được đầu óc của nàng chỉ nghĩ mãi đến những chuyện xấu hổ kia, toàn thân nàng nóng rang, bắt đầu giãy dụa.

Giơ bàn tay bé nhỏ lên, nàng đâm thình thịch lên vùng ngực rắn chắc của hân, mơ mộng hảo huyền muốn lợi dụng ‘ưu thế’ của bản thân để bỏ chạy. Chỉ là nàng đâm đến một nhòai, miệng nhỏ bắt đầu thở hồng hộc, nhưng từ đầu tới cuối hân vẫn bất động như sơn.

Nhìn bàn tay trắng mềm của mình, nàng hoang mang nhú mày, vẫn chưa từ bỏ ý định, đâm thêm mấy cái nữa. Chỉ là kết quả vẫn như nhau.

Dọc theo đường đi, hân ôm nàng vững vàng, đi như bay về phía trước. Cho đến khi thành chuồng biến mất sau sườn dốc, bốn phía không có một bóng người, hân mới buông nàng ra như nàng mong muốn.

Bịch!

Khi bàn chân vừa chạm mặt đất, nàng lập tức giở ra chiêu cũ, bắt đầu tháo chạy khắp nơi. Chỉ là bóng nhỏ chỉ chạy được vài bước thì mém chút nữa đập mặt vào vách núi. Nàng kêu lên một tiếng rồi vội vàng chuyển hướng, chỉ là không bao lâu sau thì nàng lại mém đâm sầm vào vách núi khác.

Nhìn thấy hai bên trái phải đều là đường chết, nàng cắn môi dưới, chuyển hướng một lần nữa...

“Phía sau là khe suối, nếu nàng không muốn bị chết rét thì ngoan ngoãn đứng yên.” Đông Phương Thú Thiên lập tức lên tiếng cảnh cáo.

“Cái gì?” Mồi vừa giơ chân lên thì lập tức rụt trở về. Nhìn từng mảnh băng nổi trên mặt suối, nàng khẽ thở ra một tiếng, đương nhiên không muốn hành động thiếu suy nghĩ.

“Chúng ta nói chuyện.” Hơi thở của hắn lạnh thấu xương, rảo bước tiến về hướng của nàng.

“Nói... nói chuyện gì?” Nhìn hắn càng ngày càng tới gần, mình lại không có đường trốn, nàng vừa xấu hổ lại vừa sợ, định dùng đôi tay che khuất gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng, lựa chọn nhắm mắt làm ngơ, từ chối đối mặt với hiện thực.

Chỉ thấy bàn tay hắn tìm kiếm chiếc cổ mảnh khảnh của nàng, lòng bàn tay thô ráp vuốt ve lên da thịt mềm mại của nàng khiến nàng ngứa ngáy. Thừa dịp nàng lúc nàng rụt cổ trốn tránh, hắn nhanh chóng kìm lại bàn tay bé nhỏ của nàng ra sau lưng, bắt buộc nàng phải nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên, không thể nào trốn tránh được.

“Đã xảy ra chuyện gì với những người đó?” Đôi mắt long lanh còn chưa kịp mở, hắn trực tiếp hỏi ngay, giọng điệu chua chát, giống như dấm chua lâu năm được nhà bếp dùng cao lương sản xuất ra.

“Người nào?” Gương mặt nàng đỏ hồng, vẫn là xấu hổ đến mức không dám nhìn hắn. Nàng chỉ dám cụp mắt xuống, nhìn chằm chằm chiếc cằm cương nghị của hắn. Thân thể nhỏ nhắn thơm mát mềm mại khẽ run lên vì thẹn thùng quá độ.

“Đám nam nhân trong chuồng dê kia!” Dường như hắn nặn mấy chữ này ra từ kẽ răng, “Bọn họ đến gần nàng như vậy mà nàng không biết tránh sao?”

Rốt cuộc Án Tâm cũng hiểu được hắn tức cái gì rồi.

À, thì ra hắn không phải giận nàng chạy trốn, mà là đang tức những đại ca, đại thúc kia tới gần nàng quá mức!

Xác định đầu sỏ chọc giận hắn kia không phải là mình, rốt cuộc nàng an tâm không ít, nhưng không phải vì thế mà sự thẹn thùng trong lòng giảm đi chút nào.

13. Chương 6-2

Chẳng mấy chốc, hai người dựa nhau thật gần, nhiệt độ cơ thể của hắn nóng rực, cuộn cuộn xuyên qua quần áo của hai người, bao quanh nàng, mặt nàng không khỏi nóng rực lên.

“Nhưng bọn hắn đang gọi đồ ăn, ta... ta phải lắng nghe cho rõ chứ.” Nàng khiếp sợ khổ sở giải thích.

“Dù vậy cũng không được đứng gần như thế!”

“Nhưng, nhưng bọn họ đang diễn tả món ăn cho ta.” Can đảm dậy lên trong lòng, nàng tiếp tục giải thích: “Cùng lắm thì chỉ có hôm nay là ở trong thành chuồng gọi thức ăn thôi. Mấy ngày trước bọn hắn đều ở bên ngoài chuồng gọi thức ăn, tuyệt đối không dọa sợ dê mà.”

Cho rằng hắn để ý lũ dê sẽ bị hoảng sợ vì cảnh tượng hỗn loạn gọi thức ăn, nàng còn tỉ mỉ bổ sung thêm thời gian, địa điểm, chính là hi vọng hắn có thể hết giận. Ai mà ngờ sắc mặt của Đông Phương Thú Thiên càng ngày càng đen.

Thì ra tình hình ngày hôm nay không phải là lần đầu!

Nàng trốn tránh hắn khắp nơi, vừa nhìn thấy hắn tới gần thì nhất định như thỏ chạy ‘trốn’, nhưng lại nguyện ý để nam nhân khác tiếp cận, thậm chí còn hào phóng tặng cho mọi người nụ cười nở rộ như hoa...

Đáng chết! Tiểu nữ nhân này lại dám coi trọng bên này xem thường bên kia như thế!

Bàn tay to càng xiết chặt chiếc cằm tinh xảo, thoáng chốc, hắn nghiêng người lại gần hơn chút nữa, ngông cuồng hạ lệnh: “Về sau không cho phép nàng tới chuồng dê nữa!”

“Vì sao?” Nàng kinh ngạc mở to mắt, liên tục muốn biết nguyên nhân.

Thật vất vả lắm nàng mới học được vắt sữa dê, trừ nấu cơm ra, cuối cùng nàng đã có thể phụ giúp đôi chút. Vì sao hắn lại không để nàng tới chuồng dê nữa?

“Không vì cái gì cả. Ta nói không cho phép chính là không cho phép.” Lát nữa hắn sẽ hạ lệnh xuống, cấm bất cứ người nào quần quít lấy nàng. Nếu có người cả gan kháng lệnh, hắn thấy một ném một, thấy hai chém hai!

“Nhưng mà...”

Hắn tiếp tục ra lệnh: “Cũng không cho nàng xuống bếp phụ việc nữa!”

“Cái gì?!” Đôi mắt màu hổ phách trợn lớn, bất chấp thẹn thùng, nàng vội vàng kiễng chân lên, lắc đầu phản đối. “Tại sao người có thể làm như thế? Ta không hề làm gì sai trái, hơn nữa đại nương đã nói ta có thể phụ giúp mà.”

“Nhưng ta không cho phép!” Trán Đông Phương Thú Thiên hiện lên gân xanh, trong đầu toàn là hình ảnh nàng cười ngọt ngào với mọi người.

Cắt cỏ phải nhổ tận gốc, chỉ cần nàng không đến phòng bếp phụ việc, tự nhiên sẽ không ai đến gần nàng gọi thức ăn, nàng cũng không còn lấy cớ bận rộn mà tránh né hắn khắp nơi.

Công trình tu sửa tường thành sắp kết thúc, quãng mỏ cũng sắp được khai thông một lần nữa, không bao lâu nữa, hắn sẽ có thêm nhiều thời gian ở cạnh nàng, đến lúc đó hắn sẽ...

“Người... có phải người không thích ta nấu đồ ăn?”

Một giọng nói nghẹn ngào không báo trước thoát ra khỏi miệng nhồm cật đứt suy nghĩ của Đông Phương Thú Thiên.

Vốn là khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt đỏ bừng vì tức giận, đột nhiên lại tràn đầy uất ức, lẽ dĩ nhiên không chỉ có lông mày mà cánh môi yêu kiều cong cong cũng đều ửng đỏ, thoát nhìn khiến người ta vô cùng yêu thương.

Mày kiếm nhíu chặt, không không nghĩ ngợi trả lời: “Đương nhiên không phải.”

“Vậy là người không muốn ta ở lại nông trường?” Nàng lại hỏi, vẻ mặt vừa uất ức vừa đáng thương.

“Là ai đã nói với nàng những chuyện này?” Giọng nói như sấm của hắn hỏi ngược lại, kinh ngạc vì loại suy nghĩ này của nàng.

Bệnh hàm dưới, Đông Phương Thú Thiên đoán mò, có phải có người nói năng lung tung với nàng không? Nhưng thấy hốc mắt nàng ửng hồng, nước mắt long lanh tràn ngập mi mắt, giống như sẽ rơi bất cứ lúc nào.

Tưởng rằng mình xiết đau nàng, hắn vội vàng buông cánh tay mảnh khảnh của nàng ra. Trong nháy mắt, vừa nhìn thấy nước mắt của nàng, trái tim rực đốt lửa giận liền biến mất không thấy tăm hơi.

“Vì sao người không trả lời ta?” Sự im lặng của hắn khiến hốc mắt nàng càng đỏ hơn, “Người thật sự không thích ta ở lại nông trường, có đúng không?”

“Đương nhiên không phải!” Thấy mặt mày khổ sở của nàng, hắn cau mày, giang tay ra muốn ôm nàng vào lòng an ủi, ai ngờ nàng lại né tránh.

“Người gạt người.” Nắm chặt tay áo, nàng lắc đầu ai oán, tuyệt đối không tin lời nói của hắn.

“Ta không có.”

“Người nhất định có!” Nhìn cặp mắt chưa bao giờ nhìn thấu kia, nàng mím chặt đôi môi đỏ mọng, mũi cũng đều đỏ au, “Người nhất định không thích ta nấu đồ ăn, cho nên mới không cho ta tới phòng bếp. Người nhất định cho rằng ta phiền phức, cho nên mới hạn chế ta đủ chuyện. Người nhất định... Nhất định chán ghét ta, đúng không...” Nói xong câu cuối cùng, nước mắt tuông trào như đê vỡ bờ.

Nhớ tới từng màn mình chọc giận hắn trong thời gian vừa qua, Án Tâm khổ sở rơi lệ như mưa.

Hu hu, nàng chỉ là muốn giúp chút việc mà thôi, vì sao hắn nổi giận hoài vậy chứ?

Nàng vẫn biết tay chân mình vụng về, nhưng nàng đã cố gắng học hỏi rồi, vì sao ngay cả một cơ hội mà hần cũng không muốn đưa cho nàng? Hần thật sự... thật sự chán ghét nàng hay sao?

Lau nước mắt, trái tim khổ sở của Ấn Tâm đau buốt, trực giác muốn trốn vào góc nào đó không có người để mà khóc cho thoải mái. Nhưng nàng chỉ vừa nhấc chân lên, hình như có gì đó mềm mềm dưới chân nàng chạy toản loạn. Còn chưa kịp phản ứng thì lòng bàn chân bắt ngờ bị cắn một phát...

“Á!”

Cắn môi dưới, nàng đau đến nỗi ngã ngồi trên mặt đất, vẫn chưa rõ chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy Đông Phương Thú Thiên nghiêng người, nhanh như chớp bắt lấy một con rắn lục đuôi đỏ, bóp chết ngay tại chỗ.

“Đáng chết!” Hần vứt rắn độc sang một bên, nhanh chóng ôm nàng đến tầng đá gần nhất.

“Người, người muốn làm gì?” Nàng vẫn chưa kịp phản ứng, nước mắt như những hạt đậu lớn không ngừng tuôn rơi. Chỉ là Đông Phương Thú Thiên đã sớm vung tay ra điểm vài huyệt đạo trên người nàng, cuối cùng còn vén váy của nàng lên.

“Á! Người, người người người... người làm gì đấy?! Không thể vén lên... aaa, dừng tay, dừng tay!” Nhìn thấy váy mình bị hần vén lên thật cao, trái tim của nàng thiếu chút nữa là nhảy vọt lên tận cổ.

Vươn tay ra, nàng sợ hãi muốn kéo váy mình xuống, nhưng lại không ngờ lòng muốn mà không đủ sức.

Bàn tay của nàng không hiểu sao mềm nhũn ra, ngay sau đó đầu óc choáng váng, chỉ có thể trơ mắt nhìn hần quỳ giữa hai chân nàng, mặc cho quần trong phơi bày trước mặt hần.

“Không được nhìn, không được...” Một màn xấu hổ này khiến nàng sợ đến nỗi quên cả hô hấp, thân thể mềm mại nhỏ nhắn không ngừng run rẩy, toàn thân trên dưới đều bao phủ bởi sự thẹn thùng.

Trong tiếng vang xin đau khổ, nàng không ngừng co quắp hai chân lại, hi vọng hảo huyền có thể co rút bản thân thành một cục tôm viên, che giấu hoàn toàn vị trí nhạy cảm của bản thân. Nhưng hết lần này tới lần khác hần đều không cho phép.

Hần nắm lấy mắt cá chân của nàng, thoáng chốc lại kéo chân nàng trở ra.

“Dừng lộn xộn, nàng bị rắn độc cắn!” Hần trầm giọng ra lệnh, cùng lúc xé toạt váy lụa của nàng.

“Rắn độc?” Trái tim Ấn Tâm co rút lại, sợ tới mức toàn thân cứng ngắc, quả nhiên không dám lộn xộn nữa. Chỉ là hành động kè tiếp của hần lại khiến hoảng hốt tột cùng.

Xé rách váy lụa của nàng còn không đủ, hần lại còn cuỗi đầu xuống, mút lấy vết thương vẫn còn nọc độc lưu lại...

Khi môi lưỡi nóng rực chạm lên chân, nàng không khỏi há miệng hét lên kinh ngạc.

Hần hút, dẫn tới một loạt cảm giác đau đớn mệt mỏi, nhưng đồng thời cũng nung đốt một loại cảm giác tê dại xa lạ. Nàng kiên nhẫn chịu đựng, nắm chặt tay lại, không ngừng lắc đầu run run, không thể tin nổi ban ngày ban mặt mà hần lại đối với nàng —— đối với nàng ——

Ban ngày! Dù là vì hút máu độc, hần cũng không nên càn rỡ như thế!

Không nên nhìn hần cũng nhìn, không nên đụng hần cũng đụng. Thậm chí hần còn xé rách váy của nàng, mút chân nàng...

Hu hu, lần này không chỉ nàng không còn mặt mũi nhìn người, trong sạch của nàng cũng hoàn toàn bị phá hủy. Nhất định không ai thêm lấy nàng nữa rồi!

Ôm khuôn mặt nhỏ nhắn, nước mắt tủi thân thẹn thùng lại tràn ra, thấm ướt gò má mịn màng.

Không để ý đầu óc bắt đầu hôn mê, nàng không ngừng xua tay, cố gắng dùng sức lực còn lại giãy dụa. Chỉ là chân của nàng bỗng nhiên co rút lại thật đau, đau đến nỗi nàng thở không được.

Sự thống khổ làm người không thở được khiến nàng giãy dụa một cách vô lực, chỉ có thể mờ mịt lắc đầu. Sự bất lực khiến hôn mê và đen tối nhanh chóng đánh úp tới, khiến nàng dần dần mất đi toàn bộ tri giác.

14. Chương 7-1

Dưới ánh chiều tà chiếu xuống, mặt trời phía Tây đỏ rực như một ngọn lửa. Cầm một đồng xiêm y đã được giặt giũ sạch sẽ, Tiết đại nương vén màn nỉ, không một tiếng động đi vào bên trong thạch ốc của Đông Phương Thú Thiên.

Sau khi cất xếp xiêm y vào trong tủ quần áo, bà lập tức đi đến bên giường, nhìn Ấn Tâm đang ngủ say sau màn lụa, không khỏi cau mày lại.

“Ôi, tại sao còn chưa tỉnh lại?” Vén màn lụa lên, bà đưa tay thăm dò nhiệt độ trên trán nàng. Sau khi xác định nàng không bị sốt, cũng như xác định lo lửa dưới giường đủ than thì mới hạ màn lụa, quay người đi.

Ngoài phòng, Đông Phương Thú Thiên và nhóm người Tướng Hổ, lão Mạc đang thảo luận chuyện thu chi dê bò và mua sắm ngày tết.

Bà đợi ba người dừng lại mới mở miệng chen vào nói: “Tướng quân, ta xem trời đã không còn sớm, có nên đánh thức nha đầu kia không?”

“Để nàng ngủ.” Đông Phương Thú Thiên không ngẩng đầu lên, vẫn nhìn sổ sách trong tay.

“Đã cách thời gian uống thuốc nửa canh giờ rồi.” Tiết đại nương lo lắng nhíu mày.

“Nàng đã uống rồi.”

“Uống rồi?” Tiết đại nương sững sốt, không hiểu. Một tiểu nữ nhân trước sau như một ngủ mê không tỉnh, làm thế nào uống thuốc được?

Lão Mạc và Tướng Hổ ở bên cạnh cũng không hiểu, vẻ mặt hoang mang. Ba người, người nhìn ta, ta nhìn người, suy nghĩ một hồi lâu, mới chợt bừng tỉnh hiểu ra, mỉm cười.

Ôi trời, bọn họ cũng thật ngốc. Chính là chủ nhân không còn cách nào khác mới tự mình cho uống thuốc. Dĩ nhiên là cần sự giúp đỡ của Tướng quân, dùng phương pháp ‘ăn’ thuốc đặc biệt đấy.

Chẳng trách Tướng quân có thể bình thản an nhàn ngồi ở đây bàn luận thương sự. Thì ra đã sớm nắm vững ‘bí quyết’, xử lý mọi chuyện thỏa đáng rồi.

Ha ha, thật không hổ danh người ta gọi là Thú Tướng quân anh minh thần võ, đã làm chuyện gì thì quyết đoán đến cùng.

Chẳng những dưới mắt biết bao nhiêu người, can đảm cướp đi trong sạch cô nương nhà người ta. 1E9u © Sau khi ôm người trở về, cũng không sợ người ta bắt gặp cô nương kia ‘quần áo xốc xếch’, cuối cùng, thậm chí còn quang minh chính đại ôm người về phòng mình, dùng hành động trực tiếp nhất, công khai chủ quyền.

Kỹ xảo tác chiến nhanh gọn chuẩn xác như thế quả thật khiến người xem phải than thở, cảm thấy không bằng.

Áp chế sự hưng phấn trong lòng, Tiết đại nương ho nhẹ một tiếng, dùng giọng điệu tự nhiên nhất, hỏi: “Tướng quân, mấy ngày nữa là tết rồi, ta thấy nha đầu kia —— ách —— tiểu thư chỉ đem theo mấy bộ quần áo mùa đông. Chi bằng khi đến Gia Khẩu mua đồ tết, thuận đường chọn thêm cho tiểu thư vài bộ quần áo mới, ngài thấy thế nào?”

Đông Phương Thú Thiên lập tức đáp ứng.

“Nhớ mua thêm mấy bộ, xuân hàn se lạnh, mua thêm vài bộ áo ấm cũng được. Nếu không vừa vặn thì đến Khắc Ngân phường tìm Cao tổng quản, mô tả kiểu dáng vải vóc với hắn, hắn sẽ nghĩ cách làm dùm cho người.” Ngừng lại một chút, hắn lại bổ sung: “Thuận đường mang mấy bộ trang sức về đây, sau này để nàng chọn lựa.”

“Vâng!” Ánh mắt Tiết đại nương sáng ngời, vui mừng lập tức gạt đầu đáp ứng.

Thật tốt quá, lần này người cũng đã mang vào phòng, ‘vật đính ước’ cũng đã chuẩn bị, tiếp theo nhất định là tổ chức hôn lễ chứ gì?

Ngậm lại nụ cười, Tiết đại nương đang do dự có nên định luôn ‘ngày lành’ hay không, ai ngờ Đông Phương Thú Thiên đột nhiên giơ tay lên, ra hiệu chờ có lên tiếng.

Chỉ thấy ba người khép miệng lại, nghiêng tai nghe ngóng, bên trong thạch ốc có tiếng động vang lên.

Úi chà, xem ra chủ mẫu tương lai của bọn họ đã tỉnh lại rồi!

“Chuyện chọn mua hàng tết, các người tự mình quyết định đi. Chỉ là vừa đánh Thương Lang một trận đắc thắng, công lao của các huynh đệ không nhỏ, cần phải khiến mọi người có một năm mới thật tốt. Về chuyện của nông trường thì để ngày mai bàn tiếp.” Đông Phương Thú Thiên lập tức tuyên bố cuộc thảo luận kết thúc, giao lại sổ sách vào tay lão Mạc. Sau đó cũng không quay đầu lại, xoay người đi vào thạch ốc.

Nhìn bóng dáng như gió xoáy của Đông Phương Thú Thiên, Tưởng Hổ cười hắc hắc, lập tức kéo Tiết đại nương ra giếng nước bên ngoài cách đó vài thước nhỏ giọng hỏi: ‘Tiết bà tử, lần trước người nói tới đồ cưới, rốt cuộc là đã chuẩn bị xong chưa?’

“Cũng gần xong rồi. Mấy ngày nay Vương Bà đang cố gắng thi công, trong vòng một tháng thì có thể thuê xong.”

“Một tháng? Có phải chậm quá hay không?” Lão Mạc ở phía sau đuổi tới, thấp giọng, tham gia đề tài.

“Được mà, Vương Bà không chỉ may áo cưới cho chủ mẫu, còn có áo choàng đỏ cho Tướng quân nữa.” Tiết đại nương nói.

“Ái chà, ta không phải ý này. Ý ta là sau tết âm lịch năm nay, Tướng quân phải lên đường tuần tra tất cả đồn quân đóng ở biên giới của nông trường. Chờ đến lúc có áo choàng đỏ thuê hoa thì chúng ta làm gì có thời gian làm hôn sự đây?” Châu mày lại, lão Mạc lo lắng hỏi.

“Đây cũng là một vấn đề.” Chớp mắt, Tiết đại nương cũng cau mày lại.

“Yên tâm đi, Tướng quân làm việc, từ trước đến giờ là tính trước làm sau. Lúc nào thì hôn sự của hần không cần chúng ta quan tâm đây? Nếu thật sự không kịp, mang theo cả chủ mẫu và Vương Bà đi chung, không lẽ thành thân trên đường không được sao?” Tưởng Hổ thấp giọng ồn ào, ngược lại không cảm thấy chuyện này có gì khó khăn.

“À! Cách hay!” Tiết đại nương nhìn Tưởng Hổ, mặt lộ vẻ vui mừng. “Nếu còn thời gian, ta nhất định bảo Vương Bà thuê thêm một cặp gối uyên ương, còn có một bộ mền phượng hoàng, trang trí tân phòng thật tốt.”

“Đừng quên mũ phượng và khăn quàng vai nữa.” Lão Mạc nhắc nhở.

“Xem ra phải làm lớn một chút. Tướng quân cưới vợ không phải là chuyện nhỏ, nhất định phải phong quang, náo nhiệt mới được.” Tưởng Hổ cho thêm ý kiến.

Dưới ánh chiều tà, ba người người một lời, ta một câu, nhiệt tình thảo luận chi tiết hôn sự, nói đến mức từng bừng vui vẻ cười to, hoàn toàn không nghĩ tới chuyện Ấn Tâm có chịu gả cho chủ nhân của mình hay không.

Ừm, dù sao đây cũng không phải là điều quan trọng. Người cũng đã nằm trên giường của người ta, coi như gao đã thổi thành cơm, nếu như muốn đổi ý, vậy là không giữ lời hứa rồi.

Khi Đông Phương Thú Thiên vén màn lụa lên, Ấn Tâm ở phía sau bên mép giường lập tức nhớ hết tất cả mọi chuyện.

Khuôn mặt nhỏ nhắn phỉm hồng, nàng sợ đến mức quên cả động tác. Mãi đến khi bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt lên mắt nàng, mi nàng, nàng mới như bừng tỉnh cơn mộng, kéo chăn ấm lên trước ngực, vội vàng muốn che kín bản thân mình đi. Chỉ là nàng vừa mới nhúc nhích thì hần đã nhanh hơn nàng một bước, khóa chặt tay nàng trên đầu giường, khiến nàng không thể động đậy.

“Có đói bụng không?”

Ngồi trên bờ giường, hần hỏi nhẹ nhàng, giọng nói giống như hỏi thăm nàng, thời tiết hôm nay thế nào.

Hu hu, tại sao hắn có thể làm như không có chuyện gì xảy ra thế? Nhưng hắn đã đối với nàng... đối với nàng...

Nhớ tới hành vi càn rỡ vượt quá khuôn khổ của hắn, nàng thẹn thùng khốn đốn hầu như không thể thốt ra lời nào. Về mặt xinh đẹp dưới ánh mắt chăm chú của hắn càng lúc càng hồng, càng lúc càng tươi đẹp, đến khi đỏ bừng lên.

“Hay là ta bảo Tiết đại nương làm sẵn chút thịt dê, chờ nàng đói bụng mới ăn?” Không thèm để ý đến sự im lặng của nàng, hắn tiếp tục hỏi, bàn tay kia vẫn còn lưu luyến trên mặt của nàng.

Bàn tay thô ráp vuốt ve da thịt non mềm của nàng, tạo ra một loạt cảm giác tê dại, đồng thời cũng tạo ra một loại cảm giác thân mật khó diễn tả bằng lời.

Cơ thể mềm mại dưới chần ầm không nhịn được run rẩy từng hồi, rụt vai lại, đang muốn giãy dụa thì nụ cười dịu dàng trên môi kia lại cướp đi năng lực chú ý của nàng.

Ồi, hắn, hắn đang cười.

Nàng chưa từng thấy hắn cười bao giờ!

Từ ngày quen biết hắn tới giờ, hầu hết thời gian, hắn chỉ mang một vẻ mặt lạnh nhạt, khiến người ta nhìn không ra tâm tình của hắn. Chỉ đến khi nổi giận thì hắn mới lộ ra một chút—— ách —— rất nhiều phần nộ.

Chỉ là vì sao hắn lại cười với nàng vậy? Không phải hắn rất ghét nàng sao?

Nhớ tới rất nhiều ‘không được phép’ của hắn, trong lòng nàng chua chát, khổ sở lại muốn rơi lệ.

Cẩn môi dưới, nàng tức giận quay đầu, không muốn hắn lại tùy ý chạm vào mình. Vành mắt đỏ hoe, nàng uất ức đến cực điểm nói: “Người... người đi ra ngoài!” Nàng cao giọng, ngấp ngừng ra lệnh đuổi khách. “Đây là phòng của ta, người, người không thể tới đây!” Tạm thời nàng không muốn gặp mặt hắn!

Hắn nhú mày, không hề nhúc nhích, vẫn ngồi yên bên cạnh mép giường.

“Ta không tới phòng của nàng.”

“Người nói vậy, rõ ràng người đang ở trong phòng của ta!”

“Trên thực tế, đây là phòng của ta.” Hắn bình thản an nhàn sửa chữa nhận định sai lầm.

“Người nói vậy bạ gì đó, đây rõ ràng là phòng của ta.” Nàng tức giận quay đầu lại, vừa vặn nhìn xuống màn lụa cuối giường. Màu sắc hình như không giống nhau.

Quái lạ, từ khi nào màn lụa của nàng biến thành màu chàm vậy?

Ồ, chạm trở cột giường cũng thay đổi. Khi nào thì nàng có thêm một cái giá sách trước cửa sổ vậy hả?

Mắt hổ phách long lanh mở lớn, Ân Tâm nghi ngờ kinh sợ nhìn bốn phía. Có thể nói gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp thay đổi trong chớp mắt.

15. Chương 7-2

“Đây là phòng của ta.” Hắn lặp lại sự thật. “Mà nàng thì đang nằm trên giường của ta.” Cuối cùng, hắn còn nhấn mạnh trọng điểm đặc biệt này. Ánh mắt và giọng nói đều tràn đầy ý cười.

“Giường của người?” Nàng giống như con nít học thoại, ngây ngốc lặp lại lời nói của hắn, cho đến khi đầu óc xoay một vòng, hít một hơi vào không dám tin.

Cũng không biết hơi sức xuất phát từ đâu, nàng dùng sức giằng co, cuối cùng cũng thoát được sự kiềm chế của hắn.

“Người, người người người... Vì sao người có thể mang ta...”

“Nàng ngất đi.” Hấn nói một cách tự nhiên, cũng không ngăn nàng ngồi dậy từ trên giường.

“Nhưng —— nhưng thạch ốc của ta ——”

“Trong phòng ta có thuốc giải, đến phòng ta thuận tiện hơn nhiều.” Hấn nói như chuyện đương nhiên.

“Đây không phải là vấn đề thuận tiện hay không. Đây là —— đây là ——” Nàng khẽ hét lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ bừng. Dưới giường có than lửa đốt nóng, mặt nàng cũng như bị đốt luôn, hơn nữa còn sẽ bốc cháy!

Trời ạ! Nàng không thể lãng phí thời gian giải thích nữa. Nàng phải nhanh chóng rời khỏi mới được. Nếu để người ta biết được, một cô nương gia giáo như nàng mà lại không biết xấu hổ leo lên giường của nam nhân, nàng còn mặt mũi nào mà sống nữa đây?!

Chịu đựng sự đau đớn do đùi phải gây nên, nàng chống hai tay có chút mềm nhũn ra, tốn rất nhiều công sức mới vòng qua thân thể cao lớn của hấn, bò tới mép giường.

Kéo theo chăn ấm, nàng vội vàng trượt xuống giường, chỉ là đi mới được mấy bước, thì không còn sức đi tiếp nữa.

Thân thể mềm mại loạn choạng, trong chốc lát sẽ xụi ngã xuống đất. Đông Phương Thú Thiên duỗi tay một cái, dễ dàng ôm cả người và chặn trở về trong ngực.

“Đừng cậy mạnh, nàng còn chưa có khỏi hấn.” ԼƧ*qu *đ Hấn thì thầm bên tai của nàng, giọng nói rất trầm thấp, khiến cơ thể của nàng lại càng mềm hơn.

“Thả... thả ta xuống. Người không thể như vậy được!” Đỏ mặt, nàng nhịn không được, chống đối.

“Ta đương nhiên có thể.” Hấn quả nhiên làm theo sự mong muốn của nàng, buông nàng xuống, nhưng lại thả xuống giường của mình.

“Người không thể! Người không thể!” Nhìn thấy mình trở lại giường lớn, trong lòng đại loạn, cúi đầu kêu gào: “Ta và người không phải là, không phải là —— làm sao có thể cùng người... Nói tóm lại, ta và người không có bất cứ quan hệ nào. Người mau để ta ra ngoài. Ta không thể ở lại chỗ này!” Nàng thử nhổm người dậy, nhưng chỉ là có lòng không có sức, chỉ có thể trơ mắt nhìn hấn đắp chăn lại cho mình.

“Đương nhiên ta và nàng có quan hệ.” Tâm tình hấn vui vẻ đính chính sai lầm của nàng. “Đừng quên, ta đã nhìn thấy thân thể của nàng.” Hấn còn đưa ra chứng cứ, tuyệt đối không công nhận giữa bọn họ là thật sự ‘sạch sẽ thuần khiết’.

Cả người nàng đông cứng lại, hoài nghi toàn thân mình, ngay cả chân tóc cũng đều đỏ bừng rồi.

“Người... người chỉ nhìn chân của ta!” Nàng lên tiếng biện hộ, “Chân của ta vẫn còn mang ủng da, cho nên nếu người nhìn thấy cũng chỉ là một chút.” Vì thận trọng để đạt được mục đích, nàng còn đưa ngón tay ra, co lại một khoảng cách rất nhỏ, “Chỉ có một chút!”

“Không phải. Trên thực tế, xiêm y của nàng bị ta xé tới tận đầu gối.” Hấn thản nhiên phản bác, bày tỏ chân tướng sự tình đều không phải như nàng nói.

Nàng hít hơi, không thể tin nổi hấn có thể nhớ rõ sự tình như thế.

“Vây, vây vây... đây chẳng qua là việc ngoài ý muốn!” Nàng hốt hoảng lắc đầu, cà lăm càng thêm nhiều, “Chuyện nào cũng có lúc ngoài ý muốn, người cũng là vì hút độc rắn cho ta, nên mới xé rách —— ách, tóm lại, chuyện này không có gì đáng ngại, thật sự không có gì đáng ngại.” Nàng không ngừng lặp đi lặp lại mấy chữ ‘không có gì đáng ngại’ này. Về mặt không có vẻ như đang thuyết phục hấn, mà là giống như đang tự thuyết phục mình.

Thấy nàng không kiềm chế được sự thẹn thùng, hấn nhịn cười, cố ý duỗi thẳng cánh tay, lật chăn ấm ra, xoa bóp chân phải cần bị thương.

“Mà ta còn chạm vào thân thể nàng. Ngoại trừ nơi này ra, ta còn đụng ở đây, ở đây và ở đây...” Theo hơi thở nóng bỏng, hấn thổi nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Bàn tay to thô ráp bao phủ một đường từ

bấp chân, đi theo đường cong duyên chuyển đến eo nhỏ, cánh tay mảnh khảnh, vùng gáy mịn màng rồi chuyển sang đôi môi của nàng.

Lòng bàn tay thô ráp dừng lại trên môi hồng căng mọng, nhẹ nhàng vuốt ve. “Ta nhớ được nơi này không hề ngoài ý muốn. Ta còn thưởng thức hương vị bên trong, thăm dò nhiều nơi...”

“Dừng!” Bàn tay trắng nõn vội vàng đưa lên, che lại đôi môi có độ dày vừa phải của hắn, không để hắn nói thêm nhiều lời xấu hổ như thế. “Không được nói nữa!” Nàng lắc đầu bất lực, cả người như con tôm luộc, đỏ bừng.

Nhìn bộ dạng đáng thương tội nghiệp của nàng, rốt cuộc hắn cũng không nhin được nữa mà bật cười thành tiếng, nhanh chóng kéo tay của nàng xuống.

Ý cười vẫn còn đọng lại trên môi, hắn thay nàng kéo chăn lên, tốt bụng không muốn đùa cợt nàng nữa, nhưng cũng không thả nàng đi.

“Ta sẽ ở lại đây với nàng, ngủ một chút nữa đi.”

“Không được, ta không thể ở lại chỗ này...” Không còn kế sách nào khác, nàng chỉ đành cầu xin.

“Ngoan, mau nhắm mắt lại.” Thế nhưng hắn lại ngoảnh mặt làm ngơ.

“Không được, ta thật sự phải mau rời khỏi đây. Xin người để ta...” Nàng tiếp tục cầu khẩn, chỉ là chữ ‘đi’ còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng thì hắn đã nghiêng người xuống, ấn một nụ hôn lên môi của nàng.

Chẳng những nụ hôn này thành công cắt đứt lời nói của nàng... còn có thể khiến nàng không phát ra được âm thanh nào khác.

“Nếu như nói ngủ không được, vậy ta có thể ngủ chung với nàng.” Hắn tốt bụng đề nghị, hơn nữa còn làm bộ lên giường.

Đôi môi đỏ mọng trơn bóng lập tức hét lên kinh ngạc, Ấn Tâm hoảng sợ lắc đầu lia lịa.

“Ta ngủ! Ta ngủ!” Nàng vội vàng níu chặt chăn ấm, nhắm mắt lại, nào dám ‘cò kè mặc cả’ với hắn?

Nín thở, nàng nhạy cảm nhận thấy được, hắn tự tay vén lại túm tóc rối bời trên mặt nàng sang một bên rồi mới đứng dậy rời khỏi mép giường.

Sau một hồi, xác định mép giường không có động tĩnh gì, nàng mới len lén mở mắt ra, quay đầu tìm kiếm bóng dáng của hắn ở trong phòng.

Vốn là nàng vẫn còn vọng tưởng hắn sẽ rời khỏi thạch ốc, ai ngờ hắn lại ngồi yên bên cạnh bàn đá, dưới ánh đèn phê duyệt một đồng sổ sách.

Thân ảnh cường tráng như núi khó nhảy qua, còn chưa kịp thất vọng thì hình ảnh lúc mới tới nông trường chợt nhảy vào đầu nàng.

Lúc đó hắn cũng ngồi bên cạnh bàn đá như vậy, lẳng lặng xem sổ sách, không gây ra tiếng động nào chờ nàng tỉnh lại, giống như bây giờ.

Nhìn một bên bộ mặt chăm chú, không hiểu sao rất nhiều ký ức lại ào ạt xông lên đầu.

Trong hẻm nhỏ, hắn phủ áo choàng lên cho nàng, dẫn dò nàng phải cẩn thận.

Trên tuần mã, hắn tháo mặt nạ xuống, ngăn cản thủ vệ tổn thương nàng.

Trên chiến trường, hắn ôm nàng vào ngực, thấp giọng bảo nàng đừng khóc.

Đằng sau thạch ốc, hắn bao vây nàng, nghiêm túc hỏi, có phải sợ hắn hay không?

Sự phẫn nộ của hắn, sự lo lắng của hắn, sự lạnh nhạt thấu xương của hắn, sự cố chấp của hắn, sự điên cuồng nóng nảy của hắn, sự nhiệt tình của hắn... thật nhiều thật nhiều điều về hắn, không ngừng hiện ra trong đầu nàng. Cuối cùng, hình ảnh dừng lại trong đầu, chính là nụ cười ngẩn ngui dịu dàng của hắn...

Nắm chặt chăn ấm, tâm tư vốn đang hò hét hỗn loạn, đột nhiên bắt đầu lắng đọng một cách kỳ lạ.

Ngủ được hơi thở của hắn lưu lại trên giường, bỗng nhiên nàng cảm thấy vô cùng bình tĩnh, vô cùng an tâm.

Dưới ánh đèn dao động, nàng không tự chủ dần dần nhắm mắt lại, rơi vào giấc mộng nhẹ nhàng, hoàn toàn không chú ý tới, sau khi nàng ngủ thiếp đi, bóng dáng cao lớn kia lại trở về bên cạnh nàng.

Đứng cạnh mép giường, Đông Phương Thú Thiên lặng lẽ nhìn chăm chú, sau đó mới đưa tay xoa xoa nhột nhột giữa lông mày của nàng.

“Ngủ đi! Chờ sau khi nàng thức dậy, vết thương sẽ không còn đau nữa.”

16. Chương 8-1

Không có người.

Thật không có ai!

Xác định cả thạch ốc không có ai trừ mình ra, cả bóng dáng của Đông Phương Thú Thiên cũng chẳng thấy đâu, Ấn Tâm sốt ruột, lật đặt vén màn lụa lên, nhảy xuống giường.

Dùng tốc độ nhanh nhất mang giày vào, nàng chạy nhanh như làn khói đến bên cạnh cửa sổ, đi khắp khiêng nhìn hoàn cảnh bên ngoài.

Ở giữa quảng trường gần nhất, bọn nô bộc đang múc nước bên cạnh giếng, chuẩn bị cho gia súc uống nước.

Phía đông bên cạnh chuồng dê, người chăn dê đang cầm búa gõ gõ thùng thùng tu sửa thành chuồng.

Phía tây bên ngoài phòng bếp, các nữ quyến đang cọ rửa nồi bát muối trong bồn, dọn dẹp sao bữa cơm trưa.

Về phần trạm gác khắp nơi... Ừm, thật tốt quá, bọn họ đang thay ca!

Thụt đầu đang dòm ngó trở lại, Ấn Tâm không khỏi vui mừng, đây chính là thời cơ tốt rồi khỏi Đông Phương Thú Thiên.

Mỗi ngày sau giữa trưa, không ít người trở lại thạch ốc nghỉ ngơi. Tuy rằng hôm nay hình như có nhiều người hơn thường ngày, nhưng chỉ cần nàng cẩn thận một chút, chắc là sẽ không kinh động đến bất cứ ai, trở lại thạch ốc của mình.

Đến lúc đó, chỉ cần nàng nắm chắc thời cơ, xuất hiện như không có chuyện gì xảy ra, chắc là sẽ không có người phát hiện, nàng đã từng mất tích ba ngày...Ừ, nếu như bị phát hiện, chỉ cần nàng không nói ra chân tướng, vậy thì sẽ không có người liên kết chuyện nàng bị mất tích và ở chung với Thú Tướng quân thành một. Dù sao không ai có chứng cứ mà.

Không sai, chỉ cần nàng có thể chạy khỏi nơi này, nàng có thể phục hồi sự ‘trong sạch’ của mình. Cho nên nàng nhất định phải đi mau!

Nhón chân lên, mắt hổ phách xuyên qua lan can đá, nhìn trái nhìn phải, xác định không có người, cũng như không có người chú ý đến bên này, nàng mới rón rén vén màn nỉ lên, chạy ra khỏi thạch ốc.

Dùng tay áo che miệng mặt, nàng vừa đi vừa tránh. Thật vất vả lắm mới tới được ngã quẹo bên quảng trường thì nàng lại nhìn thấy ba người phụ nữ đang cầm lọ dưa muối, cười cười nói nói đâm đầu đi tới. Hơi thở gấp gáp bật ra từ miệng nhỏ, nàng vội vàng xoay người, trốn vào phía sau một gian thạch ốc gần nhất.

Nắm chặt váy, nàng khấn trường thò đầu ra, ngay cả thở gấp cũng không dám phát ra tiếng, chờ ba người phụ nữ đi xa. Chỉ là nàng lo nhìn phía trước mà lại quên mất phía sau...

“Chủ mẫu, ngài ở đây nhìn cái gì thế?” Một phụ nhân bỗng nhiên xuất hiện sau lưng Ấn Tâm.

“Á!” Ấn Tâm bị dọa hét chói tai, cơ thể mềm mại nhỏ nhắn như nhảy dựng lên.

“Chuyện gì? Chuyện gì?” Phụ nhân cũng sợ hết hồn, vội vàng cầm xẻng sắt dưới chân lên, dùng cầm vọt tới trước mặt nàng che chở. “Xảy ra chuyện gì rồi hả?”

Ấn Tâm trừng to mắt, không biết trả lời làm sao.

Nàng nhìn phụ nhân, vừa đúng lúc phụ nhân cũng xoay người về phía nàng, hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ...

Ấn Tâm bị hù đến mức hoàn hồn trở lại, vội vàng dùng hai tay áo che mặt lại. “À, không phải ta, không phải ta.” Xong rồi, nàng bị phát hiện rồi!

“Cái gì?” Phụ nhân không hiểu, hoàn toàn không biết nàng đang nói cái gì.

“Thật, thật sự không phải là ta!” Bùm mặt, nàng có tật giật mình, lặp lại lời nói, đồng thời chạy nhanh như chớp trốn sau phiến đá dọc theo đường đi.

“Chủ mẫu, ngài có thể xuống giường được rồi?” Trên quảng trường, có người tinh mắt, liếc mắt đã nhìn thấy nàng.

“Chủ mẫu, ngài đã khỏe chút nào chưa?” Các nữ quyến ở phòng bếp phía tây nghe vậy liền vẫy tay chào.

“Chủ mẫu, đến uống chén sữa ngựa, làm ấm cơ thể đi!” Người chăn dê ở bên ngoài chuồng dê ở phía đông dừng lại công việc, hô to về hướng của nàng.

Trong nháy mắt, tất cả lớn nhỏ trong nông trường đều quay đầu nhìn về phía Ấn Tâm. IEqu © Bọn họ toét miệng cười một cách nhiệt tình, không ngừng hỏi thăm đủ kiểu. Ấn Tâm sợ đến mức tim cũng ngừng đập!

Người nào, ai là chủ mẫu? Nàng à?

Nhưng nàng họ Ấn mà!

À, không đúng không đúng. Đây không phải là trọng điểm. Trọng điểm là nàng đã cẩn thận như vậy, vì sao lại bị bọn họ phát hiện rồi?

Bọn họ nhận ra được nàng rồi!

“Chủ mẫu, tại sao không mặc nhiều áo vào?”

Một chiếc choàng lông chồn màu trắng như tuyết đột nhiên rơi xuống vai Ấn Tâm. Nàng hít vào một hơi, ngẩng đầu lên thì đối diện với nụ cười mỉm chỉ của Tiết đại nương.

“Đại nương, tại sao người... Ta... ta không phải...” Nàng vung tay lung tung, ‘kế hoạch lẫn trốn’ trong đầu tan vỡ trong nháy mắt. Nhất thời nàng không biết có nên đứng yên tại chỗ, phủ nhận nơi mình vừa chạy ra, hay là nên kiên trì tới cùng, dưới mắt nhìn chăm chú của mọi người, bịt mặt tiếp tục lẫn trốn.

“Nhất định là ngài buồn đến chết mới chạy ra đây đi dạo phải không?” Tiết đại nương lộ ra vẻ mặt thông cảm, đưa tay thay nàng buộc chặt dây áo choàng. “Chỉ là tuy rằng vết thương trên chân ngài đã đỡ nhiều rồi, nhưng cơ thể còn chưa được khỏe lắm đâu, ngàn vạn lần đừng để bị cảm lạnh đấy.”

Mắt Ấn Tâm tròn to, khuôn mặt tinh xảo thoáng xanh thoáng trắng.

“Chân của ta... làm sao người biết được...” Nàng không đầu không đuôi lộn xộn hỏi, không thể tin được chuyện mình bị thương lại có người biết rõ như vậy.

Đã hơn nhiều ngày, không có người ra vào thạch ốc của Thú Tướng quân, đáng lẽ chuyện này là một bí mật chứ, tại sao...

“Đương nhiên là chính mắt nhìn thấy!” Tiết đại nương thản nhiên nói. “Hôm đó Tướng quân ôm ngài vào nhà đã làm đại nương sợ hết hồn. May nhờ Tướng quân sớm xử lý sơ qua vết thương, còn dùng nội lực đẩy độc rắn còn sót lại trong người ngài ra ngoài, ngài mới có thể... Chủ mẫu, sắc mặt ngài hình như tái đi, ngài có khỏe không?”

Nàng không khỏe!

Nắm chặt tay áo, cả người Ấn Tâm run rẩy, giọng nói cũng run run, hỏi: “Người nhìn thấy Thú Tướng quân ôm ta trở lại thạch ốc?”

“Không chỉ có ta nhìn thấy, rất nhiều người cũng đã nhìn thấy...” Đột nhiên Tiết đại nương khép miệng lại, chăm chú nhìn về mặt của nàng. “Sao thế, chẳng lẽ Tướng quân không nói cho ngài biết chuyện này sao?”

“.....”

Tiết đại nương thầm kêu một tiếng hồngбет, vội vàng bổ sung.

“Ái chà, mọi người cũng không suy nghĩ nhiều đâu. Dù sao ngài cũng là chủ mẫu của chúng ta, chuyện này thiên kinh địa nghĩa, tuyệt đối ngài đừng để ý nhé.”

“Ta..... Ta.....” Về mặt Ấn Tâm như đưa đám, hoàn toàn không nói ra lời.

Nàng thật sự không thể tin được, trừ đại nương ra, vẫn còn những người khác nhìn thấy nàng vào trong thạch ốc của Thú Tướng quân.

Ba ngày, nàng đợi rờn rã ba ngày. Lần này trong sạch của nàng hoàn toàn bị tiêu hủy, một chút mảnh vụn cũng không thừa lại, ô... Nàng không còn mặt mũi ở lại nông trường nữa. Nàng... nàng...

Nàng muốn đào một cái hố, chôn mình cho rồi!

Ôm khuôn mặt nhỏ nhắn, Ấn Tâm không dám liếc dọc liếc ngang bốn phía nữa, cũng như không để ý Tiết đại nương vẫn còn ở đó, co giò bỏ chạy. Chỉ là nàng mới vừa chạy được mấy bước thì trên eo thon đã xuất hiện một bàn tay khác.

Ôm eo nhỏ, Đông Phương Thú Thiên chỉ dùng chút sức, kéo nàng vào lòng.

“Muốn đi đâu?” Hắn cúi đầu hỏi, ngũ quan sâu thẳm chiếu rọi dưới ánh nắng xuân, chỉ thiếu một chút lạnh lùng, lại thêm một tầng tình cảm ấm áp. Thoạt nhìn xem ra tâm tình không tệ.

“Ta...” Nhìn gương mặt tuấn tú nghiêm khắc kia, đầu tiên là Ấn Tâm sững sờ, sau đó là đỏ mặt, cuối cùng, giống như nghĩ đến gì đó, hốc mắt nàng đột nhiên ửng đỏ. “Đều tại người cả!” Uất ức mím môi, nàng buồn tủi biết bao, nín chặt vạt áo của hắn. Gương mặt như ngọc dũa tinh xảo, vùi sâu vào lòng của hắn.

Tròng mắt đen lại, Đông Phương Thú Thiên lập tức ngẩng đầu, nhìn về phía gương mặt áy náy của Tiết đại nương trước mặt, và vẻ mặt không hiểu của thuộc hạ xung quanh, động óc suy nghĩ một chút, thì hiểu ra đại khái tình huống như thế nào.

Thu hồi ánh mắt, hắn cúi đầu nhìn vành tai đỏ ửng của nàng, khóe môi cong lên, bàn tay trên eo nàng khẽ thu hẹp.

“Ta sẽ phụ trách.” Hắn nhỏ giọng nói, giọng điệu kiên định không hồi hận.

“Phụ trách như thế nào? Người có thể đảo ngược thời gian hay sao?” Nàng đáng thương tội nghiệp ngẩng đầu.

“Không thể.” Hắn thành thật.

“Đã không thể, vậy người phụ trách như thế nào?” Có lẽ quá mức tuyệt vọng, có lẽ cảm thấy không còn mặt mũi nữa rồi, Ấn Tâm cũng không còn muốn tránh né.

Dậm chân nhỏ, nàng dứt khoát kiên quyết buông vạt áo của hắn ra, quyết định cái hố, chôn mình cho rồi!

Lướt qua người hắn, mắt hổ phách tìm kiếm cái xeng, ai ngờ hắn lại kéo nàng vào lòng.

“Cho ta thêm một ít thời gian. Ta bảo đảm, nhất định không để cho nàng uất ức.”

Nàng đã quá uất ức rồi!

Nhìn cặp mắt sâu xa tràn ngập hứa hẹn kia, trái tim Ấn Tâm bắt đầu nổi loạn, không biết nên làm thế nào cho phải.

Thật ra, cho dù ngày ấy không người nhìn thấy nàng vào thạch ốc của hần, đối với những chuyện hần đã làm với nàng thì nàng đã không còn mặt mũi tiếp tục ở lại nông trường nữa. Chỉ là, cả sự kiện cũng không thể nào dồn hết trách nhiệm lên người hần. diễ ðà lEquivđ n

Sở dĩ hần xé —— ách —— làm như vậy là cũng vì cứu nàng; hơn nữa không chỉ lần này, lúc trước hần cũng đã cứu nàng nhiều lần.

Nàng thiếu hần nhiều ân tình như vậy, còn có tư cách gì thảo luận chuyện trong sạch với hần?

Nếu như nàng có lý lẽ rõ ràng, nên quên đi chuyện này, làm như chưa từng xảy ra chuyện gì ở nông trường, tiếp tục bù lại những sai lầm nàng đã phạm phải...

Hàm răng cắn chặt đôi môi đỏ mọng, ánh mắt long long nhìn về phía bầu trời xanh thẳm, sau đó bỗng nhiên nàng hít vào một hơi thật sâu, bi thương nhưng mạnh mẽ đưa ra quyết định.

“Quên đi.”

“Quên đi cái gì?”

“Chuyện người đối với ta... đối với ta...” Hai gò má ửng hồng, nàng cúi đầu xuống, không thể nào nói trắng ra được, chỉ có thể nói: “Tóm lại, ta hiểu được người làm như vậy là vì bất đắc dĩ, cho nên ta sẽ không để chuyện này trong bụng, quên hết tất cả. Người... người không cần chịu trách nhiệm.” Nàng hạ thấp giọng, lí nhí nói, chỉ sợ người khác nghe được, ngoài việc ở chung một phòng ra, mình và hần còn có gian tình —— ách, ẩn tình.

Vì để thể hiện thành ý, nàng còn nắm chặt bàn tay trắng nõn, ép bức bản thân mỉm cười vui vẻ. Nhưng mặc cho nàng cố gắng, lại chẳng đạt được hiệu quả gì.

Chỉ thấy sắc mặt Đông Phương Thú Thiên đen lại, trong nháy mắt, tâm tình vui vẻ vụt biến mất. Hần tóm lấy cằm của nàng, bắt nàng ngẩng đầu lên.

“Không thể được.” Hần trừng mắt nhìn nàng, nói như đinh đóng cột.

“Tại sao?” Nàng hoang mang chớp mắt, nhin không được, nhắc nhở: “Ta vì muốn tốt cho người thôi.”

“Tốt cho ta?” Hần hơi cao giọng, khuôn mặt tuấn tú nghiêm khắc càng thêm lạnh lùng.

Cho dù có hơi chậm lụt, nhưng Ấn Tâm cũng cảm giác được có gì không đúng.

Chiều theo ‘kinh nghiệm’ phán đoán, vẻ mặt này của hần là dấu hiệu nổi giận thường ngày.

“Người... người tức giận?” Nàng kinh ngạc thở gấp một tiếng, không đợi hần trả lời, lập tức giống như được ‘huấn luyện nghiêm chỉnh’, đưa tay lên che khuất lỗ tai mình.

Tiếng hét của hần đáng sợ nhất. Mỗi lần hần hét lên là tai nàng đau nhức. Lần này nàng nhất định lại gặp tai họa rồi!

Nắm chặt hai mắt, Ấn Tâm run như cây sậy, chờ ‘sự tử rống’ vang lên. Thế nhưng từng giây từng phút trôi qua mà thế giới vẫn hòa bình khắp nơi.

Lông mi dài khẽ run, nàng lẳng lặng hé mí mắt phải ra nhìn, liếc trộm hần một cái, phát hiện hần vẫn còn nhìn nàng chằm chằm. Nàng hít hơi vào, vội vàng nhắm mắt lại, một lúc sau lại bắt đầu hé mí mắt trái ra nhìn lên.

Trời xanh vô hạn, hần đứng như núi sừng sững, cầm cương nghị, giống như đang ngấm ngấm chịu đựng cái gì, bạnh ra thật căng.

Hần không nói lời nào, chỉ là chết đứng nhìn nàng chằm chằm hung ác. Nhưng sâu trong đáy mắt lại hình như lộ ra chút gì đó bất đắc dĩ, suy sụp, và thất vọng.

Tưởng rằng mình nhìn lầm, nàng ngạc nhiên tròn cặp mắt, nhón chân lên, đưa mặt tới gần ánh mắt của hần.

Có lẽ không có tiếng hét dễ sợ, nàng không cảm thấy giống như lúc trước, kinh sợ mỗi lần hấn tức giận, hay cũng có lẽ vì từ đầu tới cuối, bàn tay to của hấn không hề rời khỏi eo thon của nàng, ôm nàng vào lòng của hấn. Nàng cũng không còn hoài nghi, rằng hấn rất ghét nàng...

Bàn tay trắng như tuyết ở bên tai chần chờ một chút, cuối cùng nàng kéo ống tay áo của hấn, kéo nhẹ vài cái.

“Thật xin lỗi nhé...” Nàng mềm mỏng nói lời xin lỗi. Giọng nói vừa giống như lấy lòng, vừa giống như làm nũng, quyết định dập tắt lửa giận của hấn trước. “Tại sao ngươi tức giận?” Thật là, nàng còn dám hỏi nguyên nhân!

Phát hiện khóe mắt nhần nhẹn của hấn đang co rút lại, nàng chợt nhớ tới mình từng nói qua sợ hấn nổi giận. Có phải vì nguyên nhân này mà hấn mới ầm nhần như thế?

Nghĩ tới khả năng này, trong lòng nàng đột nhiên kích động không ngừng.

Níu chặt tay áo bào của hấn, nàng không tự chủ được càng dựa gần hấn thêm một chút, đôi mắt long lanh chớp chớp nhìn hấn, bên trong tràn đầy màu sắc rục rỏ.

Với sự chủ động thân cận của bàn tay nhỏ bé, ánh mắt thâm trầm khê dao động trước khuôn mặt nhỏ bé rạng rỡ đến chói mắt, sương lạnh trên gương mặt tuần tú mới tan biến đi một chút.

“Những lời nói vừa rồi, đừng bao giờ nói lại lần thứ hai.” Cuối cùng, hấn cũng nguyện ý mở miệng nói chuyện.

“Tại sao?” Nàng nhẹn không được truy vấn. Đột nhiên nàng muốn làm sáng rõ, vì sao hấn lại can tâm tình nguyện ‘phụ trách’ đối với nàng?

“Ta sẽ phụ trách đến cùng.” Đáng tiếc hấn lại không trực tiếp trả lời, mà chỉ nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, một lần nữa cam đoan lời thề son sắt.

Ánh mắt của hấn cố chấp nồng sâu, nhìn thấy nàng mặt hồng tim đập, cũng không nói thêm lời nói nào khác nữa.

Nhìn mười đầu ngón tay quăn quít lẫn nhau, một loại cảm giác hạnh phúc đậm đà tới mức không thể hòa tan được khiến nàng lộ ra núm đồng tiền ngọt ngào, nhẹ nhàng gật đầu, đồng ý hấn ‘phụ trách’.

“Chân còn đau không?” Ánh mắt hấn dịu dàng, thay đổi đề tài.

“Hết đau rồi.” Nàng nhỏ giọng trả lời.

“Thân thể có chỗ nào còn khó chịu không?”

Nàng lắc đầu, tầm mắt lại phát hiện mọi người xung quanh đã đi đâu hết rồi. Quay đầu lại, nàng phát giác Tiết đại nương cũng đã bỏ đi từ sớm. Ngay cả bóng dáng của nô bộc đang múc nước giếng ở quảng trường, và người tu sửa thành chuồng cũng không thấy. Thậm chí vệ binh ở trạm gác cũng biến mất tiêu.

Hả? Mọi người chạy đâu hết rồi?

17. Chương 8-2

“Tốt lắm.” Vừa dứt lời, hấn lập tức cúi đầu, phong tỏa cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

“Á!” Ân Tâm sợ hết hồn.

Thừa dịp miệng nhỏ hé mở trong chốc lát, lưỡi nóng của hấn xông vào, thăm dò chỗ sâu trong khoang miệng của nàng, càn rỡ liếm mút hương vị ngọt ngào, quyến rũ lưỡi thơm của nàng.

Đây là lần thứ hai hấn ‘ăn’ miệng của nàng, cảm giác vẫn bá đạo mạnh liệt như lần trước.

Nàng kìm nén không được tiếng rên phát ra từ cổ họng. Chân mới vừa khỏi hẳn nay lại dần dần mất đi sức lực. Lửa nóng trong người của hắn khiến toàn thân nàng mềm nhũn ra, gần như sắp hóa thành một vũng nước. Hoàn toàn không chống đỡ được thân thể của mình, nàng chỉ có thể dựa vào vòng tay ôm của hắn.

Mắt hoa thần trí mê mang, nàng cảm thấy môi lưỡi hắn nóng rực, từng tắc từng tắc một dời xuống cổ của nàng, vừa đau vừa nóng rực. Tiếp theo hình như hắn nói gì đó bên tai của nàng, nhưng nàng lại nghe không rõ.

Mở đôi mắt sương mù bao phủ ra, nàng muốn mở miệng hỏi thăm, nhưng hắn lại hôn lên miệng nàng một lần nữa.

Nụ hôn cuồng bá lại nồng nhiệt khiến nàng không khỏi nắm chặt tay áo của hắn, nhắm mắt rên rỉ.

Dưới bầu trời xanh thẳm, gió thổi nhẹ nhẹ, mây trắng phiêu bồng, cỏ xanh mới nhú lên cũng phải lắc đầu hoảng sợ.

Mùa xuân, đã tới.

Đầu xuân ở Bắc Trường Thành, cả một vùng đất cỏ xanh mơn mơn.

Bầu trời xanh thẳm, gió thổi hiu hiu, đúng là mùa tốt chăn gia súc. Đã nhiều ngày qua, gia súc trong nông trường đều chạy tới thảo nguyên ăn cỏ. Trên thảo nguyên bao la, đều là tiếng dê kêu, ngựa hí, còn có tiếng bò rống nghịch chơi trong nước, một cảnh náo nhiệt.

Thấy khí hậu càng ngày càng ấm áp, sáng sớm, Ân Tâm và nữ quyền đem thảm lông ở nông trường ra giặt sạch, còn toàn bộ xiêm y thì mang đến suối nhỏ ở phía sau giặt giũ. Sau khi phơi xiêm y và thảm lông, nàng lại hào hứng chạy đến phòng bếp.

Năm mới đã qua mấy ngày, Đông Phương Thú Thiên vẫn bận rộn như trước, chỉ là thời gian ở lại nông trường thì nhiều hơn trước. Hôm nay lại chưa thấy ra cửa, giờ phút này đang ở đại sảnh, thảo luận đại sự với đám người của Tưởng Hồ. 1 ê đ©

Mang theo một bình trà nóng, nàng do dự bên ngoài đại sảnh một lát rồi mới vén màn nỉ lên, ghé đầu đi vào.

Có Đông Phương Thú Thiên cầm đầu, toàn bộ Tưởng Hồ, lão Mạc, Tiết đại nương, Ân Tâm còn phát hiện, ngay cả ba gã Hiệu úy cũng đến đầy đủ.

Cả đám người sắc mặt nghiêm túc, thấp giọng bàn bạc. Nhưng khi phát hiện ra nàng thì lập tức im lặng, thay vào đó là khuôn mặt tươi cười.

“Chủ mẫu, tại sao lại tới đây?” Tưởng Hồ chào đón trước tiên, cùng một lúc, thu dọn một bàn đầy tài liệu cất về phía sau không chút dấu vết.

“Chuyện này... Ta giúp đưa trà cho các người.” Nàng đưa bình thiết trong tay ra.

“Chuyện này nên để hạ nhân làm thì tốt hơn. Làm sao có thể làm phiền chủ mẫu chứ.” Động tác của Tiết đại nương thật nhanh, vội vàng kéo nàng vào đại sảnh, còn đón nhận bình nước trong tay của nàng, đặt trên bàn đá.

“Không phiền.” Nàng e lệ lắc đầu, đứng ở bên cạnh cửa như trước, không dám bước thêm bước nữa. “Ách... có phải ta quấy rầy các người không?”

“Đương nhiên không có.” Lão Mạc cười cười, biết điều ôm lấy đồng hồ sách trên bàn. “Tướng quân, thuộc hạ sẽ truyền lời xuống, để đám huynh đệ trong nông trường có thời gian chuẩn bị trước.”

“Nhớ phải nhanh.” Đông Phương Thú Thiên dặn dò.

“Vâng.” Lão Mạc cười ha hả, ôm hồ sơ, nhanh chóng đi tới cạnh cửa. Trước khi đi, lão còn hướng về phía Ân Tâm cười một cách thần bí.

“Thời gian đã không còn sớm, thuộc hạ đi chuẩn bị lương thực trên đường trước.” Tiết đại nương cúi đầu chào, vội vàng đi theo ra ngoài.

“Ta phải đi ra chuồng chọn ngựa. Chuyến đi này khá xa, phải lựa ngựa tốt mới được. Chỉ là những người đó thật biết chọn thời gian, khẳng khái chọn lúc này tìm phiên toái.” Tướng Hồ xách theo đại đao, lăm bắm cầu nhàu đứng dậy. Trước khi bước ra khỏi đại sảnh, hắn còn như có như không liếc nhìn Ấn Tâm một cái, sau đó mới làm động tác ra hiệu cánh tay, muốn ba gã Hiệu úy đi theo sau.

Nhìn thấy mỗi người nối đuôi này rời khỏi, trong lòng Ấn Tâm không khỏi hồ nghi, nghiêng đầu nhìn về phía Đông Phương Thú Thiên.

“Vì sao bọn họ bỏ đi hết vậy?”

“Bởi vì thảo luận đã kết thúc.” Đông Phương Thú Thiên ngồi trên ghế đá, không có bất kỳ động tác nào. Nhưng bàn tay đặt trên bàn đá lại cong cong ngoắc ngoắc năng, ra hiệu bảo nàng đến gần.

Khuôn mặt nhỏ đỏ lên, nàng nhìn chằm chằm mũi giày của mình, làm sao dám đến gần? Nàng thử xem nhẹ nụ cười vừa lười biếng vừa hết sức quyến rũ này của hắn, ổn định nhịp đập dồn dập của trái tim.

Kể từ khi trong sạch của nàng hoàn toàn bị tiêu hủy, mặc dù hắn không còn ép buộc nàng nhất định phải tịnh dưỡng trong thạch ốc của hắn, nhưng cũng không phải như trước, cố tình giữ một khoảng cách với nàng.

Mỗi ngày sớm hay muộn, hắn chắc chắn dùng bữa một mình với nàng.

Hắn sẽ vì nàng gấp đồ ăn, cũng như nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, bắt nàng ăn đồ ăn trên đĩa của hắn. Hắn cũng thích vuốt tóc nàng, lẳng lặng trầm tư. Có một lần, hắn còn ở ngoài cửa, hôn nàng một cách say mê...

Ôi, nàng đang nghĩ cái gì vậy chứ?! Nàng đang đứng trước mặt hắn mà nhớ lại những chuyện xấu hổ hắn đã từng làm với nàng ư?

Nắm chặt vạt áo, nàng then đến mức muốn chui xuống đất. Vì để che giấu sự luống cuống của mình, nàng háng giọng, thử thay đổi đề tài.

“Ta nghe Thạch đại thúc nói, sáng sớm hôm nay có vài quan viên kinh thành đã tới nông trường.”

“Ừ.” Hắn đáp nhẹ một tiếng, vẻ mặt mỉm cười, giống như đã nhìn thấu tâm tư của nàng.

Nàng không khỏi có chút đỏ mặt, vội vàng cầm bình thiết trên bàn lên, rót ly trà nóng cho hắn, ra vẻ bận rộn.

“Bọn họ tới làm gì?” Nàng ly trà nóng lên, nàng đang do dự có nên lại gần hắn không. Ai ngờ bỗng nhiên hắn lại hóa bị động thành chủ động, không nói tiếng nào, đi đến bên cạnh nàng, ôm nàng vào lòng.

“Thú Tướng quân?” Nàng sửng sốt, hai gò má ửng hồng, xấu hổ không dám ngẩng đầu lên.

“Trong cung có chuyện giao cho ta làm. Ta phải xuất môn một chuyến.” Hắn thấp giọng nói, giọng điệu không giống như trước, dường như đang dè dặt điều gì.

Nàng chớp mắt mấy cái, ngẩng đầu lên, xem xét tỉ mỉ sắc mặt của hắn.

“Chàng muốn đi đâu?” Nàng để chén xuống, kéo ống tay áo của hắn, trong lòng chợt có chút mất mát. “Sẽ đi rất xa sao?”

“Lãnh Anh quốc, ra roi thúc ngựa thì có thể tới trong vòng năm ngày.”

À, nàng biết quốc gia này.

Nghe nói sát bên giới với Thương Lang quốc, lại có thể cầm cự với Thương Lang quốc nhiều năm, không bị xâm lược. Nàng còn nghe nói, Lãnh Anh quốc là do nữ vương đương quyền, cho dù là nam hay nữ, đều xinh đẹp không thể tưởng tượng nổi.

Nàng níu chặt tay áo của hắn, vội vàng hỏi lại: “Vậy khi nào thì chàng xuất phát?”

“Bây giờ.”

Mắt ướt tròn trĩnh, Ấn Tâm còn tưởng rằng mình nghe lầm.

“Bây giờ là mồng năm, giờ Tỵ, chàng xác định là bây giờ?”

Hắn gật đầu, vẻ mặt giống như lúc trước, nhưng lại không thể che giấu độ sâu đáy mắt, đè nén sự bức bối.

Hôm đó lập xuân, đáng lẽ nông trường đã tổ chức hôn lễ, nhưng một thánh chỉ của hoàng thượng ban xuống đã hoàn toàn phá hỏng kế hoạch của hắn.

Hắn phải lên đường tức khắc, đến Lãnh Anh quốc, nghênh đón và hộ tống vi phi Dạ Lạc công chúa nhập cung...

Hắn từng cam đoan tuyệt đối không để cho nàng uất ức. Hôm nay hắn không quên lời hứa hẹn, nhưng nhất định bị ép buộc phải dời lại tất cả kế hoạch. Chỉ cần hắn vừa nghĩ tới, mấy ngày này không ở nông trường, không biết tiểu nữ nhân này lại sẽ xảy ra chuyện gì, hắn liền hận không thể xé nát thánh chỉ, giả bộ như sự việc chưa từng xảy ra.

Nhưng mà bên ngoài vẫn còn ba gã quan viên kinh thành đang chờ. Bọn họ vừa đến đã thúc giục hắn vội vã lên đường, khiến cho cơ hội tổ chức hôn lễ trước tiên của hắn cũng làm không được. Bởi vậy, hắn chỉ có thể thỏa hiệp, dời lại hôn lễ mấy ngày.

Nhập kinh trước, hắn tính toán sẽ trở về nông trường. Đến lúc đó, hắn sẽ mang theo nàng, tự mình đi Tiểu Tiểu cốc một chuyến...

“Vậy chàng tính đi bao lâu?” Ấn Tâm phát hiện chuyện này sinh ra biết bao phiền não.

Cho tới bây giờ, nàng chưa từng thấy hắn phiền não. Hắn có thể nổi giận, có thể rống người, nhưng thiên tính hắn lạnh lùng, mọi việc đều bày mưu nghĩ kế, tuyệt đối không có khả năng phiền não. Rốt cuộc là hắn bị sao?

“Phải xem tình huống như thế nào, nhưng ta sẽ trở lại rất nhanh.” Hắn nhỏ giọng bảo đảm, bàn tay thô ráp nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cũng như vỗ về sự lo âu của nàng.

Nàng nhìn hắn, thật muốn hỏi rõ sự tình, nhưng lại sợ càng khiến hắn phiền não, đành phải nuốt nghi vấn trở vào trong bụng.

“Ta biết rồi.” Nàng ngoan ngoãn gật đầu, cũng không dám hỏi thêm, vì sao hắn phải xuất môn vội vàng như thế, lại không nhận được suy đoán, nhất định kinh thành đã giao cho hắn chuyện khó khăn gì rồi.

Hơn một năm trước, đương kim hoàng thượng... Hoàng Phủ Thao, đã từng ra lệnh đưa công chúa Lãnh Anh quốc nhập kinh, tham gia yến tiệc chọn vợ của Duệ Vương gia, khiến Lãnh Anh công chúa trở thành một trong những vương phi hậu tuyển. Kết quả không ai ngờ yến hội tuyển thê lại có thích khách trà trộn vào, yến hội đại loạn, Duệ Vương gia lại chọn Hoan Hoan. Cuối cùng sự việc không thể làm gì khác hơn là cứ bỏ mặc.

Lần này hoàng cung phái hắn đến Lãnh Anh quốc, chẳng lẽ lại muốn tái diễn chuyện xưa?

Lần này Hoàng Phủ Thao lại muốn loạn điểm Uyên Ương phổ, tuyển chọn ai là phối ngẫu cho Lãnh Anh công chúa đây?

Không phải là...

Mắt ướm ẩn chứa lo âu lập tức nhìn về phía Đông Phương Thú Thiên, Ấn Tâm nghe được tim mình đập dồn dập, nhưng ngay sau đó lại dùng sức lắc đầu, khiển trách bản thân suy nghĩ quá nhiều.

Sẽ không, sẽ không có loại chuyện này đâu. Nếu hắn muốn thành thân, tại sao lại không nói cho nàng nghe?

Đông Phương Thú Thiên nhạy cảm nhận ra sự lo lắng của nàng, “Sao thế?” Hắn nâng mặt nàng lên, chăm chú nhìn vào ánh mắt của nàng, mềm mại đến mức có thể tan thành nước.

“Không có gì.” Nàng lắc đầu, không tự giác, ôm lấy eo của hắn, hấp thu một chút cảm giác an toàn. “Chàng phải cẩn thận. Ta... chờ chàng trở về.”

Nhìn gương mặt tràn đầy lo âu, yêu kiều đáng thương đủ khiến bất kỳ người đàn ông nào trầm luân thuận phục, Đông Phương Thú Thiên không khỏi thu hẹp vòng tay, ôm nàng chặt hơn.

“Ta hiểu rồi.”

18. Chương 9-1

Từ ngày Đông Phương Thú Thiên rời đi, Ấn Tâm liền bắt đầu trải qua cuộc sống đếm ngày.

Đêm hán rời đi, Bắc Trường Thành bắt đầu đổ mưa lớn. Nàng ôm chăn ấm, nhưng lại cảm thấy rất lạnh, trong đầu toàn là hình ảnh hán gặp mưa trên đường, khiến nàng đau lòng mất ngủ.

Mưa lớn liên tục ba ngày, là ba ngày nàng sống trong u buồn.

Mỗi ngày nàng đều nhìn ra bên ngoài cửa sổ, không ngừng nghĩ tới hán mặc áo có ấm hay không? Có ăn no không? Trên đường bình an không? Muốn đi vào Lãnh Anh quốc, hán phải đi ngang qua mỏm núi đá phía Nam của Thương Lang quốc. Không biết những kẻ bại hoại dơ bẩn kia có bày ra trò gì nữa không?

Nhớ tới bọn người Thương Lang quốc không có chuyện xấu gì không làm, nhớ tới hán trang bị đơn giản lên đường, chỉ dẫn theo mười mấy người bên mình, nàng liền hốt hoảng ăn ngủ không ngon.

Thật vất vả cuối cùng thời tiết cũng chuyển sang quang đãng, nàng cố gắng phấn chấn, đem chăn nệm của hán ra ngoài phơi, rồi lại nhìn thấy mây trắng trên trời chợt biến thành rất nhiều hình dạng của hán, nàng khổ sở thiếu chút nữa rơi lệ.

Nàng chưa bao giờ hiểu được, tưởng nhớ một người lại gian nan như vậy.

Nàng cũng chưa bao giờ hiểu được, lo lắng cho một người lại có thể khiến người ta trở nên yếu ớt như thế.

Hôm nay nữa là ngày thứ mười hán ra đi, mà nàng...

Thật sự rất nhớ hán.

“Tiểu Hoa, người nói, chàng có khỏe không? Khi nào mới có thể trở về đây?” Vỗ về thân ngựa cao lớn bên cạnh, Ấn Tâm thấp giọng, thì thầm tâm sự nỗi nhớ nhung của mình với nó.

Đây chính là vết vật Đông Phương Thú Thiên đã tặng cho nàng trước khi hán ra đi.

Tuy rằng, hán vẫn không cho phép nàng xuống phụ bếp như trước, nhưng đã đồng ý cho nàng ra vào chuồng ngựa thăm Tiểu Hoa đã khỏi hán. Hơn nữa hán còn tặng Tiểu Hoa cho nàng, để nàng làm vật cưỡi. Bởi vậy nhiều ngày qua, mỗi lần nàng không biết làm gì thì sẽ đến chuồng ngựa tìm Tiểu Hoa giải buồn.

Đối với sự vắng mặt của Đông Phương Thú Thiên, mọi người trong nông trường đã sớm quen thuộc, không ai lo lắng. Chỉ có mình nàng hoảng loạn, cả ngày suy nghĩ miên man.

Có rất nhiều, rất nhiều lời nàng xấu hổ không thể nói ra miệng, chỉ có thể tìm Tiểu Hoa thổ lộ.

Tuy rằng Tiểu Hoa không thể trả lời, nhưng dù sao nó vẫn lắng lắng nghe nàng tâm sự. Đến khi nàng thật đau buồn uể oải, nó sẽ cúi đầu cọ xát khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, giống như an ủi nàng.

Nhờ có Tiểu Hoa làm bạn, mười ngày này nàng mới khoay khoả một chút.

“Tiểu Hoa, đợi chàng trở về, ta sẽ xin chàng để chúng ta ra ngoài thả bộ. Đã lâu như vậy không xuất môn, người nhất định tù túng lắm phải không?”

Vỗ về bờm ngựa mềm mại, Ấn Tâm ghé sát lỗ tai nó thì thầm nói chuyện. Mà hình như Tiểu Hoa hiểu được ý tứ của nàng, không khỏi vui vẻ hí lên vài tiếng, lông mi dài chớp chớp, mắt to tràn ngập linh tính giống như đang cười.

Thấy thế, Ấn Tâm không nhịn được mỉm cười, đang tính chải lông cho nó thì dư quang từ khóe mắt nhìn thấy Thạch Tam Giang đang ôm một cuộn vải đỏ, đi thật nhanh qua cửa chính chuồng ngựa.

“Tiểu Hoa, người chờ một chút. Ta có chuyện muốn tìm đại thúc hỏi một chút, lát nữa sẽ quay trở lại chải lông cho người nhé.” Ấn Tâm vội vàng buông bàn chải bờm ngựa xuống, khom người chui dưới lan can chuồng ngựa ra ngoài.

“Hí!” Tiểu Hoa gật đầu, đứng yên lặng như cũ.

Vén vấy lên, nàng hôn hờ chạy ra khỏi chuồng ngựa, lại phát hiện không thấy Thạch Tam Giang đâu.

Nàng nhìn xung quanh, tìm không thấy bóng dáng của hắn, bất đắc dĩ, nàng đành phải vén vấy lên, lập bập tiếp tục chạy về phía trước. Lẽ ờ Cũng may Thạch Tam Giang không đi quá xa, nàng mới vừa xuống sườn núi một chút thì phát hiện ra bóng dáng của hắn ở bên ngoài chuồng dê.

Ồ, Tiết đại nương cũng ở đây.

“Chuyện hôn lễ đã được chuẩn bị sắp xong rồi.”

“Đã được chuẩn bị sẵn sàng. Hiện giờ chỉ còn đợi Tướng quân trở về làm hôn lễ thôi.” Tiết đại nương sáng khoái trả lời, cười rất vui vẻ.

Thành hôn?

Mới vừa nghe mấy chữ mẫn cảm này, Ân Tâm nghi ngờ dừng chân lại.

“Thật tốt quá! Chúng ta đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng đợi đến ngày này.”

“Đúng vậy. Tuy so với kế hoạch trễ hơn một chút, nhưng với tốc độ của Tướng quân, chắc là sẽ mau trở lại. Chúng ta nhất định phải chuẩn bị xong mọi thứ trước đó để Tướng quân thuận lợi thành hôn mới được.”

“Không sai, cũng không thể trễ nãi. Tướng quân còn phải trở lại kinh thành phục mệnh đấy.”

“Vậy cũng đúng. Bất quá nói tới nói lui, công chúa Lãnh Anh quốc quả thật là một tuyệt đại mỹ nhân, nếu không hoàng thượng cũng sẽ không hối thúc Tướng quân vội vã hộ tống người về hoàng thành.”

“Đúng vậy rồi. Năm trước không phải mới truyền tin tức sao, năm nay đã vội muốn người, thật kỳ lạ!”

Bên ngoài chuồng dê, Thạch Tam Giang và Tiết đại nương mỗi người một câu tán gẫu. Đồng thời bọn họ đi nhanh về hướng nhà chính ở phía Nam, chuẩn bị mang màn vải đỏ vào tân phòng bố trí, cho nên không hề chú ý đến bóng dáng nho nhỏ cách đó không xa, giống như cảnh liễu không nơi nương tựa, ngã nhào trên bãi cỏ.

Dưới ánh mặt trời, sắc mặt Ân Tâm trắng bệch. Toàn thân giống như bị rơi xuống hầm băng, không ngừng run rẩy.

Vốn là nàng tính hỏi Thạch Tam Giang có thể mang Tiểu Hoa ra ngoài phơi nắng hay không, ai ngờ trong lúc vô tình lại nghe được tin tức sấm sét ngang trời này.

Thú Tướng quân muốn thành hôn?

Hắn muốn thành hôn?

Hắn muốn thành hôn với Lãnh Anh công chúa?

Chẳng qua nàng cho đây là suy nghĩ lung tung của nàng, không hề nghĩ đến đây là sự thật!

Vì sao lại là như vậy? Nàng chưa bao giờ nghe hắn đề cập tới chuyện này! Trước khi đi hắn còn ôm nàng, hứa sẽ trở lại nhanh. Mà nàng cũng đã cam kết sẽ chờ hắn về.

Nàng cho là, giữa bọn họ... phải là...

“Hu...”

Nàng buột miệng bật khóc nức nở.

Nhìn chuồng dê trống rỗng, lúc này Ân Tâm mới bàng hoàng nhớ tới, Đông Phương Thú Thiên chưa từng nói qua hắn thích nàng.

Tuy rằng nhiều ngày qua, hắn đối xử với nàng như bảo vật trân quý nhất trên đời này. Nhưng có lẽ đơn giản đây chỉ là vì hắn đã hủy đi trong sạch của nàng, cho nên mới đặc biệt ‘phụ trách’ nàng mà thôi.

Lời hứa hẹn kia hoàn toàn không liên quan tới yêu thích.

Không liên quan tới yêu thích...

Lộp bộp!

Bỗng dưng từng hàng nước mắt nóng bỏng lặng lẽ rơi xuống từ trong hốc mắt của Ân Tâm. Sự chua xót quen thuộc lại vọt lên cổ họng nàng, sự đau lòng biến mất một thời gian lại tái phát nữa rồi.

Loại cảm giác đau thương này khiến nàng ủ rũ và khổ sở so với lúc trước nàng hoài nghi hẳn có phải chán ghét mình hay không thật giống nhau, thậm chí còn vượt xa rất nhiều.

Rõ ràng hẳn đã từng nói, hẳn không tin bói toán của sư phụ, không tiếp nhận sự bảo hộ của nàng, càng không thể giữ nàng ở bên cạnh.

Rõ ràng hẳn đã từng nói, hẳn không cần nàng lo lắng cho hẳn, thậm chí còn hạn chế hành động của nàng, giống như không thích nàng chạy loạn trong nông trường.

Hắn đã bày tỏ thái độ rõ ràng như thế rồi, tại sao nàng còn có thể cho rằng hẳn thích nàng đây?

Thành chuồng mới được tu sửa xong, trong nháy mắt lại trở nên xiêu vẹo dưới cặp mắt đắm lệ mờ mờ của nàng, nàng không nhìn thấy rõ cảnh vật gì cả. Rất nhiều kỷ niệm với nông trường hiện ra trước mắt, bỗng nhiên trở nên rất xa lạ.

Nàng còn lo lắng, mấy ngày nay, có phải Bắc Trường Thanh gặp phải mưa lớn, gây ra trở ngại cho hẳn hay không? Không ngờ bên ngoài còn chưa có mưa thì ngược lại trong lòng nàng lại đổ mưa xối xả.

Nàng càng không nghĩ tới, những nghi hoặc nàng cố tình giấu sâu tận đáy lòng, trong nháy mắt đã có đáp án.

Thì ra, hẳn vội vã xuất phát, là vì đi nghênh đón nường tử tương lai của hẳn.

Thì ra, Hoàng Phủ Thao thật sự đã chỉ định Uyên Ương phổ rồi.

Thì ra, hẳn đối xử tốt với nàng, chỉ là vì phụ trách.

Thật ra, hẳn chưa từng yêu thương nàng...

Màu đỏ.

Khắp nơi trong nông trường đều là màu đỏ hân hoan.

Màn hỉ, chăn hỉ, giỏ hỉ, đèn lồng hỉ... che kín toàn bộ nông trường. Thậm chí ngay cả phòng nàng cũng bị người ta tự tiện dán thêm những chữ hỉ đỏ thẫm, treo lên màn hỉ đỏ thẫm, trải lên chăn hỉ đỏ thẫm!

Nhìn màu đỏ chói mắt bốn phía, Ân Tâm chợt có chút kích động, muốn xe tan, hủy đi, vứt bỏ toàn bộ những gì có màu đỏ, nhưng...

Nhưng nàng không thể.

Nàng chỉ là khách qua đường, không phải là chủ nhân của gian phòng này. Nếu Thú Tướng quân thật sự muốn cưới vợ, điều duy nhất nàng có thể làm, chính là chúc phúc cho hẳn...

“Hu hu...”

Đề nén tiếng khóc vụn vỡ của bản thân vang lên trong thạch ốc.

Ôm mảnh áo choàng đen của Đông Phương Thú Thiên lấy từ trong phòng ra, Ân Tâm trốn trong góc tường duy nhất ở trong phòng không bị màu đỏ xâm chiếm. Cả người cuộn tròn thành hình con tôm, không nhìn được lại bật khóc.

Hôm nay, Thạch Tam Giang còn treo cả màn đỏ lên chuồng ngựa, dự định mang cả không khí vui mừng đến cho ngựa. Khắp nơi đều có màu đỏ khiến nàng ngay cả chuồng ngựa cũng không thể ra, chỉ có thể trốn ở trong phòng, để mặc chua xót gặm nhấm lòng nàng.

Nàng không còn biết mình đã khóc tổng cộng mấy lần. Chỉ biết biết mình hoàn toàn không dám đụng đến bất cứ cái gì màu đỏ. Thậm chí nàng còn không dám leo lên giường để ngủ. Chỉ cần nghĩ tới Đông Phương Thú Thiên là nước mắt sẽ tự động trào ra.

Mọi người trong nông trường đều vội vàng chuẩn bị hôn sự, không ai để ý đến nàng đang trốn trong phòng không chịu ra ngoài. Vì không có người để ý đến, nàng mang cơm chiều còn y nguyên trở lại phòng bếp. Ngay cả Tiết đại nương yêu thương nàng nhất cũng vội vàng vàng, không hề chú ý đến cặp mắt vừa đỏ vừa sưng của nàng.

Thậm chí nàng đã hoài nghi, nếu như bây giờ nàng mang gói rời khỏi nông trường, cũng sẽ không có người phát hiện.

Nhìn bọc quần áo đã được thu dọn bên chân, Ân Tâm lại không khỏi bật khóc. Nhưng sau đó nàng lại cắn chặt môi dưới, bắt buộc mình phải nuốt xuống tất cả ghen ngào.

Coi như nàng khóc khô cả nước mắt cũng không thay đổi được chuyện gì. Cho nên nàng đã sớm quyết định đành hoàng, nhẫn nại chờ Đông Phương Thú Thiên trở về.

Sau khi chính mắt nhìn thấy hân thành thân, nàng sẽ trở về Tiểu Tiểu cốc.

Nàng không thể tiếp tục chịu đựng ở lại chỗ này, cả ngày khóc suốt mướt. Nàng tự ghét mình yếu đuối, càng chán ghét mình hơn cho tới bây giờ vẫn yêu hân say đắm, vẫn ôm ấp một tia chờ đợi, đợi hân sẽ hủy bỏ hôn lễ, chờ đợi hân vứt bỏ nàng công chúa nghe nói rất xinh đẹp này của Lãnh Anh quốc.

Ôi... Nàng không thể tin được mình sẽ có ý tưởng đáng ghét như vậy. Nàng thật chán ghét bản thân mình như thế!

Nắm chặt bàn tay, Ân Tâm giống như tự trừng phạt bản thân, bất ngờ đứng bật dậy từ sàn nhà lạnh lẽo, để mặc cho ánh sáng sau ót xâm nhập bản thân, loạng choạng đi tới chậu nước trên bàn trang điểm.

Thấm ướt khăn mặt, nàng dùng sức lau đi nước mắt trên mặt, sau đó lại phủ khăn mặt lên hốc mắt, để mặc nước lạnh như băng làm dịu đi lửa bỏng trong mắt nàng, để mặc cho đen tối, lần áp tất cả sắc hồng.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng chói chang dời về hướng Tây, nàng giống như người gỗ đứng bất động. Lẽ ờ Mãi đến một lúc sau, ngoài cửa truyền đến tiếng động, nàng mới hoàn hồn thức tỉnh, nửa tỉnh nửa mơ tháo khăn tay trên mắt xuống.

“Dem toàn bộ vào đây!”

Đột nhiên thảm nỉ nặng nề bị người vén lên trên cửa thiết, Tiết đại nương thần sắc sáng lạng dẫn đầu một đám tráng đinh đi vào phòng nàng, trên tay người nào cũng ôm từng thùng gỗ.

Con người không tập trung từ từ ngưng tụ, miệng nhỏ của Ân Tâm đóng mở nhiều lần mới tìm lại được giọng nói của mình.

“Đại nương, thùng này...”

“Là Tướng quân dặn dò đưa tới.” Tiết đại nương cười hề hề trả lời, bận rộn chỉ huy đám người Thạch Tam Giang khuân vác cẩn thận, ngàn vạn lần đừng đụng bể hay làm hư gì đó trong thùng, lại không phát hiện, giọng nói thanh tao có chút khàn khàn.

“Chàng đã trở lại?” Tưởng rằng Đông Phương Thú Thiên rốt cuộc đã trở lại nông trường, trái tim Ân Tâm thổn thức, trong nháy mắt, cả người cứng ngắc như đá.

Siết chặt khăn tay, nàng không dám nhìn ra ngoài, chỉ sợ nhìn đến hình ảnh mà bản thân sợ nhất.

“Còn chưa đâu. Những vật này là đồ mà Tướng quân đã phân phó trước đó vài ngày, hôm nay mới đưa tới nông trường. Sao vậy, chủ mẫu nhớ Tướng quân rồi hả?” Tiết đại nương ranh mãnh nháy mắt. Tuy rằng phát hiện sắc mặt Ân Tâm có chút tái nhợt, nhưng lại cho rằng nàng đang khấn trương.

Cô nương nào trước khi lập gia đình lại không khấn trương. Trời sinh tính tình chủ mẫu nhất gan, so với người bình thường, tình trạng lại càng nghiêm trọng hơn. Hơn nữa hai ngày nay, chủ mẫu nhốt mình ở trong phòng, ngay cả cơm cũng không ăn, chính là chứng cứ tốt nhất.

“Ta... Ta...” Mới nhắc tới Đông Phương Thú Thiên, thiếu chút nữa Ân Tâm lại bật khóc. Nhìn thấy không chỉ Tiết đại nương, mà ngay cả đám người Thạch Tam Giang phụ giúp khuân vác rương gỗ, đều nhìn nàng

cười cười, nàng sợ tâm tình bị người ta nhìn thấu, đành phải chỉ rương gỗ lớn dưới chân, dời đi sự chú ý của mọi người, “Bên trong là cái gì vậy?”

“Đó là trang phục mùa xuân. Tất cả đều là do ngài đích thân đặt làm.” Tiết đại nương tươi cười, mở nắp rương gỗ thay nàng, không thèm chọc nàng nữa.

“Tất cả đều cho ta?” Nhìn bộ trang phục mới tinh xảo xinh đẹp, Ấn Tâm lại không cảm giác vui mừng chút nào.

“Đương nhiên! Ngoài trừ quần áo, còn có áo choàng, giày nhỏ, dây đai, khăn ấm, son phấn...” Tiết đại nương chỉ từng cái rương, nhanh chóng nói ra từng món đồ trong đó.

Sợ nàng không hiểu những đồ này, bà còn tỉ mỉ giải thích từng món đồ. Áo choàng này là làm từ lông chồn, màu sắc kiểu dáng của giày nhỏ, dây đai kia là do tơ lụa của phường nào dệt ra...

Bà nói khô cả nước miếng mà vẻ mặt Ấn Tâm vẫn thản thờ, hoàn toàn không nghe lọt tai được lời nào.

Hắn sẽ thành thân, lại không quên quan tâm nàng. Quả nhiên hắn thực hiện lời hứa hẹn của mình, ‘phụ trách tới cùng’ với nàng. Đáng tiếc điều nàng muốn không phải là loại quan tâm này.

Bên ngoài màn nỉ, mười tên nô bộc lại đi vào, trong tay mỗi người đều cầm một hộp gỗ màu đen mạ vàng tinh xảo.

Tiết đại nương dừng lại lời giới thiệu, vội vàng chỉ huy bọn họ xếp hàng trước mặt Ấn Tâm.

“Đây là đồ Tướng quân dặn dò ta mang đến cho chủ mẫu.” Bà hưng phấn bừng bừng mở miệng. Nhìn đồ cưới của nàng mà lại giống như muốn giới thiệu trân bảo hiếm có gì.

Nhưng Ấn Tâm vẫn thờ ơ, không thèm liếc mắt nhìn hộp gỗ, dù chỉ một lần.

“Đại nương, ta họ Ấn.”

“Về sau sẽ không phải.” Tiết đại nương cười ha hả, trong đầu toàn là viễn cảnh tốt đẹp.

Chiếu theo ‘phương thức tác chiến’ nhanh gọn, ngoan độc và chuẩn xác của Tướng quân, nói không chừng sang năm sau nông trường sẽ có thêm vài Tiểu Chủ tử, may thì có thể là hai đấy chứ. Đến lúc đó, nông trường nhất định sẽ càng thêm náo nhiệt!

“Không có về sau rồi.”

“Hả?” Bỗng nhiên Tiết đại nương im bật tiếng cười, nghi ngờ nhìn về phía Ấn Tâm, “Chủ mẫu mới vừa nói gì sao?”

Ấn Tâm lắc đầu, không trả lời.

“À, có lẽ ta nghe lầm, xem ta vội vàng rồi.” Tiết đại nương không chú ý lắm cười cười. “Thôi, chuyện này không quan trọng, quan trọng là...” Bà lộ ra vẻ mặt hề hề thần bí, tiếp theo vỗ tay ra hiệu

Bốp! Bốp! Bốp!

Trong nháy mắt, tất cả nắp hộp gỗ được người mở ra.

Toàn bộ hộp gỗ đều được phủ lên bởi nhung tơ màu đen không tỳ vết, mà trên nhung tơ chính là từng bộ trang sức châu báu long lẫy chói mắt được xếp ngay ngắn.

Trâm bạc khảm ngọc bích, trâm vàng điêu khắc san hô như bay lượn, trâm cài phỉ thúy chen lẫn trân châu, khuyên tai ngọc điểm sen nước màu hổ phách, vòng bạc khảm hoa ngọc, nhẫn bạc khắc sợi vàng... (Ta chém chém...)

Đồ trang sức từ đầu tới tay, loại châu báu nào cũng có.

Không nói hai lời, bà lập tức kéo áo Ấn Tâm, muốn lột sạch nàng ngay tại chỗ. Bọn nô bộc bên cạnh bàn đá thấy Tiết đại nương gần như phát điên lên, tranh thủ đặt hết toàn bộ hộp gỗ lên bàn đá, ôm đầu chạy ra khỏi cửa.

Trước khi đi, người chạy sau cùng cũng không quên lẩn một vòng trở lại, tháo xuống màn nỉ, để phòng ngừa cảnh xuân lộ ra ngoài.

“Bên ngoài có kiệu hoa.” Bỗng nhiên Ấn Tâm lên tiếng.

Thân người nàng cứng cứng, cả người run rẩy nhìn màn nỉ đang đưa bên cạnh cửa.

Cho dù màn nỉ đã hạ xuống, nhưng nàng vẫn còn nhìn thấy. Chỉ là trong khoảnh khắc đó, nàng tận mắt nhìn thấy phía sau Đông Phương Thú Thiên còn có kiệu hoa đỏ thắm!

“Đó là kiệu hoa của công chúa Dạ Lạc.” Tiết đại nương thuận miệng giải thích.

“Dạ Lạc... Tên thật đẹp.” Cẩn môi dưới, Ấn Tâm đau lòng gần như không thở được. Cả phòng đỏ tươi làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như tuyết của nàng.

Trời ơi! Làm sao nàng nghĩ mình có thể lưu lại tham gia hôn lễ của hắn? Chỉ là một cái nhìn cũng đủ khiến nàng bật khóc.

“Vâng, rất đẹp.” Tiết đại nương lại thuận miệng nói, hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt không thích hợp của Ấn Tâm.

Bà chỉ nghĩ tới, nếu có người ra vào phòng như thế này thì bà không thể lột sạch xiêm áo của chủ mẫu được, bằng không sẽ để người ngoài nhìn trộm hết cảnh xuân, vậy cũng không phải là chuyện tốt.

Hơn nữa bà cũng cần người phụ, một mình bà không có cách nào làm xong chuyện.

Tiết đại nương gấp đến độ tự mình lăm bắm, không ngừng nhìn ra ngoài cửa sổ, ngóng trông giá y, mũ phượng có thể tới nhanh chút hay không. Ai ngờ đồ đạc còn chưa đem tới thì bên ngoài truyền đến tiếng rít gào...

“Thú Tướng quân, người thật to gan, dám cãi lại thánh dụ của hoàng thượng!”

“Ý tứ của hoàng thượng là muốn người trực tiếp hộ tống người về kinh thành! Người lại dẫn người đến nông trường, kết quả là mục đích gì?” Lại có người lên tiếng.

“Các người nói chuyện khách khí một chút. Tướng quân ngày đêm lên đường, thật sự đã rút ngắn hành trình hai ngày, hiện giờ tạm nghỉ ở nông trường một chút cũng không được sao?” Lần này đối lại là người của nông trường hét lên.

“Đương nhiên không được! Hoàng thượng nôn nóng muốn người!”

“Hoàng thượng nôn nóng muốn người, vậy Tướng quân không gấp sao? Hôn lễ của chúng tôi đã bị trì hoãn mấy ngày rồi!”

“Vậy thì như thế nào? Chỉ là một tên tướng quân mà dám tranh thua trước sau với hoàng thượng à?”

Bang bang bang, bang bang bang

Bên ngoài cửa, một đám nam nhân bỗng nhiên cãi nhau ầm ĩ, tiếng hét chói tai lên xuống. Bên trong còn có đám nữ quyến lên tiếng phụ họa, càng thêm phức tạp. Toàn bộ nông trường giống như là muốn lật chuyển.

Tiếng tranh cãi đột nhiên nổi lên không dọa được Ấn Tâm, ngược lại khiến nàng để ý, vì sao Đông Phương Thú Thiên lại để một đám người nổi loạn trên địa bàn của mình?

Xa cách nhau hai ngày, hắn có khỏe mạnh không?

Hắn không ra mặt ngăn cản, vậy có phải là bị thương ở đâu không?

Trong khoảnh khắc, nỗi lo âu nồng liệt thay thế sự đau lòng, nàng vội vàng vén màn nỉ lên, chạy vội ra ngoài. Động tác quá nhanh ngay cả Tiết đại nương cũng ngăn cản không kịp.

Trên quảng trường, chỉ thấy người của nông trường đã có mặt đầu đủ. Nguyên cả đám người làm thành một vòng tròn lớn, tiếng lớn tiếng nhỏ mắng nhau. Khắp nơi đều không có bóng dáng của Đông Phương Thú Thiên.

Các nữ quyền đang cầm mâm đĩa lớn nhỏ, vội vàng chạy đến bên cạnh nàng.

“Chủ mẫu, tại sao ngài lại chạy ra đây? Cả đám người kinh ngạc kêu lên.

“Ta muốn gặp Thú Tướng quân.” Ấn Tâm không ngừng tìm kiếm bóng dáng của Đông Phương Thú Thiên trong đám người kia.

“Không được. Tướng quân đang bận!” Các nữ quyền dẫn nàng trở về thạch ốc, vội vàng giúp nàng thay đổi trang phục.

“Ta muốn gặp chàng.”

“Đợi lát nữa sẽ gặp mà.”

“Nhưng...”

“Coi chừng những người này. Nếu muốn uống rượu mừng, lúc nào cũng có thể hoan nghênh, nếu không thì ném bọn họ ra khỏi nông trường.” Giọng nói trầm thấp khiếp người đột nhiên vang lên từ trong đám người.

Trong quảng trường, đám đông đang tụ tập bỗng nhiên tách ra một con đường, rớt cuộc bóng dáng cao lớn quen thuộc cũng xuất hiện.

Vất vả lắm mới nhìn thấy Đông Phương Thú Thiên, Ấn Tâm vẫn không yên lòng. Hơn nữa khoảng cách ở chỗ này khiến nàng nhìn không rõ vẻ mặt của hắn, càng khiến lòng nàng như lửa đốt.

Không được, nàng nhất định phải xác định hắn vẫn còn mạnh khỏe mới được.

Vùng vẫy ra khỏi sự kiểm chế của nữ quyền, nàng vén váy chạy vội về hướng của hắn.

“Thú Tướng quân!” Nàng kêu lớn một tiếng, cố gắng quyền rũ sự chú ý của hắn trong tiếng ầm ĩ của những người kia.

Đông Phương Thú Thiên nhảy bèn quay đầu, liếc mắt một cái đã phát hiện ra nàng đứng bên ngoài mười mấy thước.

Cảnh xuân tươi đẹp, hốc mắt ửng đỏ, mi tâm hiện lên vẻ u buồn, cả người tiều tụy giống như giống như đã từng bị bệnh nặng. Không đợi nàng chạy tới gần, hắn đề khí, dùng tốc độ nhanh nhất đi tới bên cạnh nàng.

“Nàng đã khóc? Đã xảy ra chuyện gì?” Ôm thân thể mềm mại của nàng, hắn nhíu mày vội hỏi, tròng mắt đen sắc bén trừng về phía đám nữ quyền trước mặt, không nói gì, hỏi.

Các nữ quyền vừa sợ vừa thắc mắc, rồi rít lách đầu, tỏ vẻ không biết Ấn Tâm đã từng khóc.

“Chàng... chàng có khỏe không? Có bị thương không?” Ấn Tâm không trả lời, chỉ nắm chặt ống tay áo của hắn, vừa thở vừa sốt ruột xem xét trên dưới thân thể của hắn.

“Trả lời câu hỏi của ta trước đã!”

“Chủ mẫu... A, Tướng quân?” Từ xa, cuối cùng Tiết đại nương cũng tìm thấy Ấn Tâm. Chỉ nhìn thấy bà nhíu mày lại, vội vàng chạy tới. “Tướng quân, vô cùng xin lỗi, thuộc hạ không ngờ ngài sẽ trở lại trước thời hạn. Thuộc hạ sẽ nhanh tay thay đồ cho chủ mẫu.”

“Không vội.” Đông Phương Thú Thiên ngăn cản Tiết đại nhân mang người đi.

Hắn cẩn thận ngắm nhìn tiểu nữ nhân trong ngực, mắt tinh phát hiện, hình như nàng gầy đi.

So với người phương Bắc, tuy nàng nhấn nhấn hơn nhiều, nhưng thân hình cân đối đầy đặn, ôm trong lòng mềm mại không xương, rất mê người. Nhưng hôm nay eo của nàng lại mảnh khảnh như một cành liễu có thể bị bẻ gãy bất cứ lúc nào.

Rốt cuộc mấy ngày nay nàng có ăn cơm đúng bữa hay không?

Mây rậm sắc bén lại càng căng lên.

Tiết đại nương kinh ngạc hỏi: “Nhưng không phải ngài đã nói, trở về sẽ cử hành hôn lễ liền sao?”

“Gác lại.” Đông Phương Thú Thiên không chút do dự, ôm ngang hông Ấn Tâm.

“Á!” Môi hồng bật ra tiếng kêu kinh ngạc, theo bản năng, Ấn Tâm vòng hai tay sau gáy hắn. Nhưng tiếp theo sau đó, giống như nghĩ đến điều gì, nàng lập tức thâu tay lại đặt trước ngực.

Sự chùn bước của nàng khó tránh được sự chú ý của hắn.

Gương mặt tuần tú nghiêm khắc lại càng thêm lạnh lùng, Đông Phương Thú Thiên sải bước đi về phía thạch ốc.

“Đại nương, nên làm cái gì bây giờ?”

Cả đám nữ quyến đều bị tình huống đột phá này làm cho choáng váng.

“ . . . . .” Tiết đại nương á khẩu không trả lời được, thất bại chỉ muốn gào to.

“Đại nương?”

“Đi đâu đây?”

Tiết đại nương hít sâu vào một hơi, quyết định oan có đầu, nợ có chủ, đi tính sổ với đầu sỏ gây ra chuyện

---

“Đi đánh đám quan viên kinh thành kia!” Nàng tức giận rống to. “Đều là do ba tên chó má kia nhiều lần phá hư chuyện tốt của chúng ta!”

Một tiếng gầm này của Tiết đại nương đánh thức tỉnh đám người kia. Chỉ thấy một đám nữ quyến mất lộ ra hung quang, vén tay áo, trừng mắt về hướng quảng trường.

Không sai, nếu không phải là vì ba tên chó má kia thì làm sao nông trường có thể loạn đến gà bay chó sủa được chứ?

Vừa tới đã gào to rống lớn, xem đây là nhà của mình à!

Muốn chết!

20. Chương 10-1

Khoảnh khắc gần như nằm ngửa trên người Đông Phương Thú Thiên, Ấn Tâm lại muốn khóc, nhưng nàng cố gắng chịu đựng. Mặc dù hàm răng cắn chặt môi dưới, nàng cũng muốn biết hắn mạnh khỏe hay không.

Nàng chăm chú nhìn chiếc cằm cương nghị của hắn, nhìn tướng mạo tuần tú tàn khốc của hắn, nhìn lồng ngực bắp tay cường tráng của hắn, sau khi xác định trên người hắn không có bất kỳ vết thương nào thì trong lòng thấp thỏm mới từ từ buông lỏng.

Hắn đã trở lại. Rốt cuộc hắn đã an toàn trở lại...

Rầm!

Âm thanh đóng cửa cắt ngang sự vui mừng ngẩn ngui của nàng.

Căn phòng màu đỏ lại đánh nàng trở lại thực tế một lần nữa.

Nhấn nhin không khóc thời gian dài rốt cuộc xông lên hốc mắt, hai dòng nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Bùm mặt, nàng đè nén không khóc ra tiếng, tuyệt đối không muốn hắn phát hiện sự khổ sở của mình. Nhưng hai người dựa vào nhau gần như vậy, làm sao có thể dấu diếm được đây?

Thân hình cao lớn bỗng cứng ngắt như đá, Đông Phương Thú Thiên lập tức bỏ qua bàn đá bị che kín bởi những hộp gỗ, cũng như không cần ghế đá bị rường gỗ để đẩy dồn ép đến một góc, chuẩn bị đặt nàng trên mép giường. Ai ngờ nàng lại từ chối, một giọt nước mắt theo khe hở giữa ngón tay, rơi xuống mu bàn tay của hắn.

Giọt nước ầm nóng khiến hắn nắm chặt quả đấm, đau lòng không diết.

“Vì sao khóc?” Hắn ngồi xuống mép giường, thử kéo xuống bàn tay nhỏ bé đang che giấu, muốn nhìn rõ uất ức của nàng. Ai ngờ nàng không thuận theo, còn quay người trốn vào góc giường, kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Đây rõ ràng là chạy trốn, tuyên bố sự kháng cự của nàng. Cầm bệnh ra, hắn không thể tin được nàng lại bắt đầu trốn tránh hắn.

Xa nhau nhiều ngày như thế, hắn ra roi thúc ngựa, coi thường oán trách của các vị quan lớn, coi thường sự kháng nghị của tùy tùng Lãn Anh quốc, thậm chí ngang nhiên kháng chỉ, trở lại nông trường trước, chính là vì muốn gặp mặt nàng. Nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ tới lúc gặp mặt, nàng lại xa cách như vậy.

Bóng dáng nhỏ nhắn núp ở góc giường, nàng đưa lưng về phía hắn, không chịu lên tiếng, chỉ rơi lệ liên tục.

Hít vào một hơi thật sâu, hắn cẩn thận không chế giọng nói, dần lại tính khí, hỏi lại: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nàng không trả lời, vẫn khóc như trước.

“Tâm nhi?” Cầm lại càng căng ra, hắn thử đưa tay kéo nàng trở lại, ai ngờ nàng lại lẩn tránh xa hơn.

Nàng giống như một động vật nhỏ bị dồn ép đến tuyệt cảnh, hoảng hốt gạt đi bàn tay của hắn, ngẩng mặt lên, nước mắt chồng chất nhau. Đôi mắt màu hổ phách vốn tươi cười đáng yêu giờ đây chứa đầy tuyệt vọng và thương tâm, làm đau nhói trái tim hắn.

Trông mắt đen lạnh lẽo, hắn đứng dậy tiến lại gần nàng, bắt nàng vào trong ngực mình.

“Không cần...” Nàng lại giãy dụa, bàn tay bé nhỏ dùng hết sức đẩy hắn ra.

Hắn nhịn không được khẽ rửa thầm, vội vàng kèm lại cổ tay của nàng.

“Không được khóc, nói rõ ràng, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” Hắn ôm chặt nàng, cuối cùng cũng không giấu được sự lo lắng lẫn tức giận trong đầu.

Đáng chết, tiểu nữ nhân này, rất biết cách chọc giận hắn.

Từ lần đầu tiên gặp mặt, hắn đã không có cách nào rời mắt khỏi người nàng. Nàng hồn nhiên rụt rè như thể khiến hắn không thể nào tự kiềm chế muốn che chở nàng, yêu thương nàng.

Vì không muốn làm nàng sợ, hắn đã cố gắng hết sức cẩn thận, nhưng cuối cùng nàng vẫn muốn đẩy hắn ra?

“Ta...” Ân Tâm bị hét đến mức uất ức. Nàng giương cặp mắt ướt át, nhưng lại bị căn phòng hỉ sự đỏ hồng làm cho mắt nhắm nghiền lại. Hắn sẽ thành thân, vì sao còn muốn ôm nàng?

“Nói!” Hắn ôm chặt nàng vào trong lồng ngực, gia tăng giọng nói.

Mặc dù nàng nhát gan, nhưng không phải là loại nữ nhân thích khóc. Nhìn mắt của nàng rõ ràng đã khóc một thời gian.

Hắn tin tưởng tuyệt đối, người trong nông trường sẽ không có ai dám khi dễ nàng. Huống chi hôn lễ sắp tới, theo như tính tình của nàng thì nhất định phải trốn trong chăn len lén đỏ mặt, thế nào lại vừa nhìn thấy hắn đã khóc không ngừng?

Hắn thử suy đoán lý do nàng thay đổi đột ngột, nhưng lại phát hiện mình không có chút đầu mối nào.

Hắn có thể nhìn thấu tâm sự của nàng, nhưng nước mắt của nàng lại trở thành trở ngại. Mỗi lần nàng khóc, hắn không thể nào giữ được bình tĩnh.

Hắn thất bại đang muốn than thở, bất ngờ dư quang lại nhìn thấy một vết màu hồng trong góc phòng. diễ ã là ẽquỠĐ n Thân thể cường tráng cứng đờ, hắn vội nghiêng đầu, trừng mắt về phía bọc quần áo màu hồng đào quen thuộc kia. Vẻ mặt giống như bị người hung hăng đâm vào một nhát.

“Bọc quần áo kia là có nghĩa gì?” Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi nói, hoàn toàn không thể tin được, ngoại trừ ý nghĩ muốn đẩy hắn ra, tiểu nữ nhân này còn muốn bỏ trốn?

“Ồ...” Nàng không để ý đến hắn.

Biết mình không đủ sức đánh trả lại hắn, nàng không thêm giấy dựa nữa, quyết định khóc một lần cho đã. Nói không chừng nước mắt khô cạn, nàng sẽ không còn khổ sở nữa.

Chỉ là sự im lặng của nàng lại ép Đông Phương Thú Thiên gần như nổi điên.

“Nàng nói mau! Ngay cả bọc quần áo nàng cũng đã chuẩn bị đầy đủ, rốt cuộc là nàng muốn đi đâu?” Cuối cùng hắn mất khống chế rống to, giọng nói sấm sét như vậy chấn động cả gian phòng, thiếu chút nữa là vỡ tan nóc nhà.

Chưa bao giờ nàng thấy hắn giận dữ như thế. Nàng sợ tới mức quên cả rơi lệ, thiếu chút nữa thì trái tim cũng ngừng đập. “Ta, ta... ta...”

“Chẳng lẽ nàng muốn đào hôn?” Hắn lại hét lên, vẻ mặt dữ tợn như muốn giết người.

Ấn Tâm kinh ngạc thở gấp một hơi, sợ đến nỗi muốn đẩy hắn ra, nhưng đời nào hắn lại cho phép.

Có lẽ bị dọa quá mức, có lẽ bị dồn ép đến cực hạn, đau khổ và uất ức đè nén lâu ngày như ong vỡ tổ, toàn bộ dâng trào trong lòng.

Nàng kết thúc trầm lặng, vung bàn tay trắng nõn ra, bắt đầu đánh đấm hắn liên tục.

“Chàng im miệng! Chàng im miệng!” Nàng kêu gào, không thể tiếp tục nhẫn nhịn chịu đựng. “Không cho chàng hung dữ với ta!”

“Cái gì?” Đông Phương Thú Thiên ngăn người ra.

Cả người hắn cứng ngắc, trừng mắt nhìn tiểu nữ nhân có chút điên cuồng trước mắt, thật đúng là ngậm miệng lại.

“Chàng dựa vào cái gì hung dữ với ta? Rõ ràng là chàng không cần ta!” Nàng lên án gào thét, không sợ hãi trốn tránh, ngược lại nín chặt cổ áo của hắn, vẻ mặt tức giận.

Chó bị ép đến đường cùng sẽ nhảy tường, ngựa bị ép bức mình sẽ đá người, nàng bị ép đến nóng nảy sẽ nổi giận!

“Cái gì?” Vẻ mặt hắn lộ ra vẻ cổ quái.

“Rõ ràng chàng hôn ta, còn hủy đi trong sạch của ta, lại muốn kết hôn với nữ nhân khác! Chàng... chàng...” Vành mắt lại ửng đỏ, nàng cố nén nước mắt, thổ lộ toàn bộ uất ức trong lòng ra. “Chàng có biết ta thật lo lắng cho chàng, mỗi ngày đều nhớ thương chàng, nhưng chàng lại không thích ta, còn hung dữ với ta... Cái tên khốn kiếp này!”

Lúc này trời có sập xuống hắn cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc nữa rồi.

Trừng mắt nhìn tiểu nữ nhân trước mặt ăn nói lung tung, Đông Phương Thú Thiên thật sự hoài nghi, rốt cuộc nàng nghe được ở đâu là hắn muốn kết hôn với nữ nhân khác vậy hả?

Nàng còn nói hắn không thích nàng?

Ai có mắt đều hiểu được, hắn phải gió yêu nàng đến chết!

“Nghe nói Lạc Dạ công chúa là một đại mỹ nhân, tại sao chàng không mau cưới nàng ta vào cửa? Vì sao lại trở về hung dữ với ta? Chàng thật sự chán ghét ta như vậy sao?!” Ấn Tâm không phát hiện vẻ mặt kinh ngạc của hắn, còn đang phát tiết uất ức.

Nàng lặp đi lặp lại nhiều lần, nàng ghét mình tay chân vụng về cỡ nào cũng không muốn hắn ghét nàng.

Nàng còn nói, mỗi lần hấn nổi giận, nàng sẽ rất khổ sở, rất khổ sở.

Cuối cùng nàng thậm chí thừa nhận, bởi vì nàng không thể tiếp nhận được hấn cưới nữ tử khác làm vợ, nên mới nghĩ tới chuyện rời khỏi nông trường.

Khi tất cả đáp án rõ ràng rành, sắc mặt Đông Phương Thú Thiên cũng khó coi đến cực điểm.

Hấn giống như vừa mới đánh xong một trận ác liệt, cực kỳ mệt mỏi ôm nàng, ngã nhào xuống giường.

“Á!” Miệng nhỏ lập tức hét lên kinh ngạc. “Chàng làm cái gì? Chàng buông ta ra, buông ta ra!” Nàng vội vàng buông cổ áo hấn ra, đặt bàn tay nhỏ bé trước lồng ngực của hấn, muốn chống đỡ bản thân ngồi dậy. Thế nhưng đột nhiên hấn lại lật người.

Một màn trời đất quay cuồng, nàng bị đè dưới thân của hấn, đôi bàn tay cũng bị hấn giam giữ trên đầu. Tiếp theo, hấn gần như hung tợn, áp toàn bộ cơ thể lên người nàng.

Ừm! Hấn... hấn rất nặng!

Hấn lại thay đổi phương pháp khác khi dễ nàng?!

Ấn Tâm muốn phản kháng thì lại phát hiện hấn đang tháo gỡ nút áo của mình?

“Á! Chàng, chàng... sao chàng có thể...”

Hấn đương nhiên có thể.

Tiếp theo, hấn còn cởi luôn áo trong của nàng, ném chiếc áo vướng bận này xuống chân giường.

Cả người nàng cương cứng, miệng nhỏ không ngừng hít vào thở ra, không ngờ hấn chưa phân trần gì cả thì đã cởi hết xiêm y của nàng.

Hấn, hấn hấn hấn —— rốt cuộc hấn bị sao thế?

Nàng, nàng nàng nàng —— nàng chỉ còn lại cái yếm và trù khổ mà thôi!

“Chàng... chàng dừng tay cho ta! Cái người khốn kiếp này... Chàng mau... Ừm!”

Bỗng nhiên, hấn hôn nàng.

Hấn cúi người xuống, không để bất kỳ khe hở nào giữa bọn họ.

Hấn bá đạo cạy môi nàng ra, thăm dò thật sâu trong khoang miệng. Đầu lưỡi ướt át nóng bỏng quần lấy môi thơm, nuốt chửng sự phản đối của nàng. Bàn tay thô ráp trượt vào trong yếm, xoa bóp tuyết non của nàng.

Hấn càn rỡ vân vê nụ hoa của nàng, vuốt ve từng nơi nhạy cảm nhất, dụ dỗ nàng không ngừng rên rỉ. Cơ thể cứng ngắc từ từ hòa tan thành nước.

Nhưng bấy nhiêu đó vẫn chưa đủ, đôi môi nóng bỏng mặc sức xâm chiếm, dọc theo càn cổ mịn màng, vừa hôn vừa cắn, dụ nàng từng đợt run rẩy, âm thanh rên rỉ như mèo kêu vang khắp gian phòng.

Bàn tay to lớn như kim sắt buông lỏng cổ tay đã sớm quên mất giây dụa, vuốt ve nhẹ nhàng lên khuôn mặt kiều diễm nhỏ nhắn.

Hấn vuốt mắt nàng, lông mày nàng, yêu vô cùng bộ dáng của nàng vì hấn mà thất điên bát đảo.

Xột xoạt xột xoạt, xột xoạt xột xoạt ——

Tiếng cởi quần áo vang lên khiến Ấn Tâm phải mở mắt ra, đôi mắt long lanh mờ mịch lúc mở lúc đóng. Nàng nhìn hấn cởi áo, cánh tay rám nắng cường tráng, lồng ngực vạm vỡ, từ từ hiện ra dưới ánh mặt trời.

Trên thân hình trần trụi mạnh mẽ này phủ đầy vô số vết sẹo lớn nhỏ. So với lúc hấn quần áo chỉnh tề, hình tượng này oai phong mạnh mẽ kinh người hơn. Nhưng nàng lại không cảm thấy sợ hãi, ngược lại còn mê muội đưa tay ra, vuốt ve vô số kiều ngạo và vinh quang của hấn.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng va chạm và tiếng kêu gào của đám nam nhân.

Tiếng kêu này giống như có người lặn ngựa bị ném ra khỏi nông trường.

Bàn tay bé nhỏ ngừng lại giữa không trung, nàng nhìn chăm chăm lồng ngực trần trụi của hắn, chần chờ một lúc, rồi mới như tỉnh cơn mơ, hét lên một tiếng.

“Á! Vì sao chàng lại cởi hết áo ra, chàng... chàng, chàng...” Cũng không biết sức lực từ đâu trỗi dậy, nàng đẩy hắn ra, dùng cả tay chân chạy trốn về phía trong giường.

“Ta chỉ cởi áo.” Hắn nhanh tay lẹ mắt giữ nàng lại, một lần nữa đè nàng dưới thân. “Nàng mới là người cởi hết xiêm y đấy.”

Ánh mắt hắn đen thẫm, thấp giọng nhấn nhở bên tai nàng.

“Cái gì?!” Nàng lại thét lên chói tai, lúc này mới cảm thấy toàn thân từ trên xuống dưới có chút lạnh lẽo. Bàn tay trắng nõn nhỏ bé vội vàng đẩy người trên mình ra, che lại thân thể, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên: “Chàng, chàng, tại sao chàng... Rốt cuộc chàng muốn làm cái gì vậy hả?”

Hắn trả lời vô cùng ngắn gọn, kiên định

“Ta muốn động phòng với nàng.”

“Cái gì?” Nàng choáng váng.

Động phòng? Hắn muốn động phòng với nàng?

Động phòng? Động phòng? Đó có phải ‘Động phòng’ giống như sau khi Hoan Hoan và Duệ Vương gia thành hôn, ngủ chung một giường, sau đó mặc kệ nàng và Hỉ nhi ép hỏi như thế nào, Hoan Hoan đều thà bị đánh chết cũng không nói rõ chuyện gì đã xảy ra sau đó, mà chỉ luôn luôn đỏ mặt?

Quá đổi kinh ngạc khiến nàng tạm thời quên cả thẹn thùng, hỏi lại ——

“Tại sao chàng muốn động phòng với ta?”

21. Chương 10-2

Thật đủ rồi!

Trước mặt tiểu nữ nhân chậm lụt quá độ, hắn chỉ có thể nhắm nghiền mắt lại, cắn răng nói: “Đương nhiên là bởi vì ta yêu nàng, quý tha ma bắt yêu nàng đến thăm thương...”

“Chàng gạt người! Rõ ràng chàng phải thành thân với Dạ Lạc công chúa...” Nàng không xác định nhìn hắn, đầu óc suy nghĩ loạn cả lên.

Hắn yêu nàng? Hắn yêu nàng?

Nàng không nghe lầm chứ?

“Nữ nhân kia là chỉ định phi tử của Hoàng thượng. Ta chỉ phụng mệnh hộ tống nàng nhập kinh.” Hắn đè nén bản thân mình bình tĩnh để giải thích rõ ràng. “Người ta muốn chỉ mình nàng, từ đầu tới cuối chỉ cần mình nàng. Nàng cho rằng ta vì lẽ gì bỏ mặc nữ nhân kia ở bên ngoài, lại bởi vì một giọt nước mắt của nàng mà mất đi tất cả lý trí, như một người điên la to nói lớn?”

“Ta...” Nàng há to miệng, nhưng không biết trả lời như thế nào, lại cảm thấy, hắn hình dung thật đúng.

Bộ dáng vừa rồi của hắn quả thật giống như điên cuồng. Nhưng ngàn vạn lần nàng đều không ngờ, hắn điên cuồng bởi vì nàng. Nàng càng không nghĩ tới, Dạ Lạc công chúa lại là chỉ định phi tử của Hoàng thượng.

Rốt cuộc ai mới là người nói thật?

Nàng rõ ràng nghe được lời dối thoại của đại nương và đại thúc. Bọn họ đã nói, hắn sẽ trở lại nông trường, sẽ thành thân, chẳng lẽ người hắn muốn cưới hoàn toàn là một người khác?!

“Vậy rốt cuộc người chàng muốn thành thân là ai?” Nàng hút vào một hơi, cảm giác trái tim lơ lửng lồng ngực.

“Còn có thể là ai? Đương nhiên là nàng đó!” Hấn thất bại gằm nhẹ, không thể tin được, cho tới tận bây giờ, nàng vẫn không nhìn rõ tình huống. “Nàng còn không hiểu à? Ta trở về trước thời hạn cũng chỉ vì muốn thành thân với nàng!”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà!”

Đáng chết! Cho dù chiến trận khó khăn gian khổ như thế nào, hấn đều có lòng tin có thể thắng lợi. Mà nàng thì hết lần này tới lần khác khiến hấn nếm đủ mùi vị thất bại.

Nàng không làm bất cứ điều gì, nhưng lại có thể khiến thế giới của hấn long trời lở đất. Thậm chí, chỉ cần một giọt lệ của nàng là có thể đủ khiến hấn khoanh tay đầu hàng.

Trong mắt mọi người, hấn có thể là vô địch. Trước mặt nàng, chẳng qua hấn chỉ là một phàm phu tục tử bị tình yêu làm cho khốn đốn. Nhưng nếu cuối cùng, dùng lời nói mà không thể nào đạt được sự tin tưởng của nàng, như vậy hấn rất vui lòng ‘cố gắng hết sức’, dùng hành động chứng minh tất cả!

“Á! Chàng làm cái gì? Đừng kéo chần ra...”

“Im miệng.”

“Nhưng ——”

“Im miệng.”

“Vậy, vậy đợi chút ——”

Một loạt tiếng rửa thắm vang lên lần nữa. Lần này, hấn không nói nhiều lời, chỉ cúi đầu hôn nàng.

Hôn nàng thật sâu.

Khi bên ngoài truyền đến tiếng cười đùa vui vẻ của mọi người, Ân Tâm mới từ từ mở mắt ra mơ mơ màng màng.

Nhìn thạch ốc có chút vừa xa lạ vừa quen thuộc, nàng hoang mang mở bật mắt ra, sau đó mới nhận ra đây không phải là phòng của mình.

Ồi, đây là thạch ốc của Thú Tướng quân. Vì sao nàng lại ở chỗ này?

Ngồi bật dậy, nàng nhìn thấy chăn hồng, màn hồng, nệm đỏ đầy cả phòng, trong lòng không chút đau khổ, ngược lại tràn đầy thẹn thùng, hạnh phúc và vui sướng. 1 Equ © Nàng lại cúi đầu nhìn thấy áo hồng, váy hồng, vớ hồng phủ đầy mình thì mới từ từ nhớ lại, mình đã thành thân rồi!

Nàng nhớ tới sau khi hấn... ăn nàng.... Ăn nàng ‘sạch sành sanh’ thì nàng đã ngủ thiếp đi vì mệt mỏi quá độ!

Đó là một giấc ngủ thoải mái nhất, an lành nhất từ trước tới nay.

Nàng có nhớ rõ, hấn ôm nàng như thế nào, vuốt ve mái tóc dài của nàng như thế nào, dán vào tai của nàng như thế nào, thì thào những lời nói thân mật mà chỉ có tình nhân mới trao đổi cho nhau, xóa tan những lo lắng cuối cùng còn sót lại trong lòng nàng.

Sau đó, không biết đã qua bao lâu, đến khi nàng tỉnh lại, nàng liền phát hiện hấn đang ôm nàng, trên đầu phủ khăn cưới, trong đại sảnh tràn ngập tiếng người, mơ mơ màng màng làm lễ thành hôn với hấn, bá thiên bá địa...

Trời ơi! Thì ra hấn đã nói thật!

Hấn trở về là vì thành thân với nàng!

Hấn thật sự, thật sự, thật sự rất yêu nàng!

Bên ngoài màn nỉ đột nhiên có tiếng động truyền đến, Đông Phương Thú Thiên đóng cửa phòng, đi tới.

Dưới ánh nến, nàng nhìn hắn, hắn nhìn nàng, không khí thân mật lan tỏa gian phòng. Ký ức hoan ái khiến người ta mặt đỏ tim đập bỗng nhiên tràn về trong đầu óc, khuôn mặt nàng đỏ bừng lên, vội vàng ôm mặt, trốn vào chăn bông.

Nụ cười sáng khoái nhất từ trước đến giờ vang dội cả thạch ốc, hắn kéo nàng mặt nàng từ trong chăn hở ra, không cho nàng trốn tránh.

“Không có chuyện muốn nói à?”

“Ách...” Nàng đỏ bừng mặt, không biết nên nói cái gì?

Sự thật chứng minh, hắn nói không sai, hắn thật sự cười nàng. Ngược lại, nàng hình như... giống như... hiểu lắm cái gì?

“Hả?” Hắn nhú mày.

“Ta...” Nàng lại đỏ mặt, mắt liếc trái liếc phải cũng không dám nhìn mặt hắn.

“Bây giờ đến phiên nàng, giải thích mọi chuyện rõ ràng.” Hắn cúi đầu nhìn gương mặt có hơi chột dạ của nương tử vừa mới cười,

“Ách. . . . .” Nàng đỏ ửng cả mặt, kia hiểu được nên nói cái gì?

Sự thật chứng minh, hắn không có nói láo, hắn thật cười nàng, thì ngược lại nàng, hình như —— giống như —— quả thật hiểu lắm cái gì?

“Hả?” Hắn nhú mày.

“Ta. . . . .” Nàng đỏ mặt, một đôi mắt tả, hữu xem một chút, thì không phải là không dám nhìn hắn.

“Hiện tại đến phiên ngươi, đem chuyện giải thích rõ.” Hắn cúi đầu nhìn trong ngực một ít mặt chột dạ tân hôn thê tử, bộ dáng giống như đang tính sổ thu chi. “Rốt cuộc nàng nghe từ đâu nói ta muốn thành thân với Dạ Lạc công chúa? Cũng như nghe được từ miệng của ai nói, ta không thích nàng?”

Nàng nghe được từ miệng của Tiết đại nương và Thạch Tam Giang, nhưng đương nhiên chỉ là vì nàng hiểu lắm.

Rõ ràng đại nương bọn họ nói hai vấn đề khác nhau, nàng lại nhập hai vấn đề thành một, khóc sưng cả mắt. Cũng là từ sự suy diễn của nàng, nàng cho rằng hắn không thích nàng, kết quả lại chọc giận đến người đàn ông nàng yêu mến nhất, khiến hắn phát điên lên...

Tất cả đều là vì nàng tự cho thông minh, tự làm tự chịu. Nàng thật sự rất ăn năn, rất xin lỗi, nhưng giờ phút này, nếu nàng thừa nhận tất cả, liệu hắn có nổi giận thêm không?

Nhìn vẻ mặt nhỏ nhắn không thể giấu được tâm tư, mặc dù nàng không nói, nhưng Đông Phương Thú Thiên cũng đoán ra được tất cả mọi chuyện, vì sao lại xảy ra hiểu lầm.

Việc tiểu nữ nhân này phạm sai lầm dường như là cơm bữa, nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ tới, nàng lại không tin tưởng hắn, cũng như quyết định rời khỏi hắn một cách dễ dàng như thế.

Nhớ tới vẻ mặt quyết tâm tuyệt tình của nàng lúc đó, tim hắn nặng nề, nhin không được, cúi đầu cắn khe vành tai của nàng.

“Á! Vì sao chàng lại cắn thiếp?” Nàng hoảng hồn, rụt vai lại, lấy tay che hai tai.

“Nàng có thể hiểu lầm ta, ta lại không thể cắn nàng hay sao?” Hắn híp mắt, lập tức thay đổi mục tiêu, cắn lên cánh môi mềm mại của nàng, giống như bên trên có tấm đường, không ngừng liếm mát.

Nàng vừa sợ vừa thẹn, không dám phản đối, chỉ có thể dễ dàng tha thứ sự ‘hành hạ’ của hắn, dùng cái này để tạ lỗi.

Nhưng mà... nhưng mà hắn muốn cắn đến bao giờ?

Cơ thể run rẩy, dường như nàng không thể đè nén tiếng rên phát ra từ cổ họng. Nhìn hấn gặm nhấm trên da thịt nàng, dấu ấn hồng hồng khắp nơi, thậm chí lại bắt đầu cởi xiêm y nàng ra...

“Nè, chàng lại muốn làm gì thế?” Nàng đè lại bàn tay của hấn, vẻ mặt đỏ hồng.

“Sau khi thành hôn thì phải động phòng.” Hấn nói một cách thản nhiên, vẻ mặt gian manh nàng chưa từng nhìn thấy qua.

Nàng thở dốc vì kinh ngạc, hình ảnh hoan ái lại hiện ra trong đầu.

Vừa bắt đầu, hấn làm nàng rất đau... ách, mặc dù lúc sau không đau nữa, còn thoải mái khiến nàng không ngừng rên rỉ, uốn éo. Thậm chí trong lúc hấn dụ dỗ nàng, nàng còn cắn lên vai của hấn, để lại một vòng dấu răng...

Ôi, loại chuyện xấu hổ, thẹn thùng này làm sao có thể xảy ra một lần nữa? Nàng nhất định mắc cỡ đến chết mất!

Nàng đẩy bàn tay hấn ra, lấp ba lấp bấp bắt đầu tìm cớ.

“Nhưng, nhưng chúng ta đã động phòng rồi mà.”

Hấn không hài lòng, phủ lên trên thân thể mềm mại của nàng một lần nữa, thậm chí thăm dò trực tiếp vào trong cổ áo của nàng.

“Chẳng lẽ nàng nghĩ rằng chỉ động phòng một lần thôi à?”

Toàn thân nàng run lên, màu hồng lan xuống cổ trắng, miệng nhỏ không ngừng lầm bầm: “Còn lâu mới chỉ một lần, rõ ràng chàng đã làm tới ba lần rồi.” Lúc đó, thiếu chút nữa nàng nghĩ rằng mình sẽ chết mất!

Tiếng cười vang dội trong thạch ốc một lần nữa. Hấn đắc ý ôm nàng về hướng giường lớn, khoan dung hứa hẹn với nàng.

“Lần này ta sẽ hạ thủ lưu tình.”

Nói đến cùng, vẫn là hấn muốn động phòng!

Trời ạ, nàng nên cự tuyệt hấn, nhưng nàng đã... không còn sức chống cự. Hu hu... lần này, nàng nhất định chết mất...

Hơi thở dồn dập, nàng mơ màng suy nghĩ, nhưng cái miệng nhỏ nhắn bị gặm sưng đỏ không tự chủ được mà hé mở nụ cười yếu ớt.

Thôi, tất cả đều không sao. Bởi vì nàng rất cuộc hiểu được, câu trả lời xác thực của hấn...

Thì ra hấn vội vã xuất phát như vậy, không phải vì phải nghênh đón thê tử tương lai của hấn.

Thì ra Hoàng thượng không hề loạn điểm Uyên ương phổ.

Thì ra hấn đối xử tốt với nàng bởi vì hấn yêu nàng.

Thật ra, hấn không chỉ thích nàng từ sớm...

Úm, thật tốt quá, thì ra hấn và nàng đều giống nhau!

Một ngày nào đó, nàng nhất định trở về Tiểu Tiểu cốc, báo cáo hoàng thượng với sư phụ, nàng không cần Thao Thiết phổ đến mức như vậy. Bởi vì nàng đã có được hạnh phúc trân quý nhất trên thế gian này rồi!

Hết trọn bộ